КОЛИН УОЛЪМБЪРИ

КНИГА ИГРА

РЕКАТА, ОТ КОЯТО НИКОЙ НЕ СЕ ЗАВРЪЩА

МЕГА РЕЙС ИГРА

Колин Уолъмбъри

РЕКАТА, ОТ КОЯТО НИКОЙ НЕ СЕ ЗАВРЪЩА

МЕГА
ИГРА

© 1995, Любомир Николов, автор
© 1995, Емилиян Станкев, художник на корицата
© 1995, Петър Станимиров.
оформление на поредицата
© 1995, Петър Станимиров
и Евгений Йорданов, художници на илюстрациите

УВОД

Наричаш я просто Реката. Само понякога хората употребяват другото име - Реката, от която никой не се завръща. Защото това е истина, зловеща и мъчителна истина. Нито един пътник не се е завърнал, за да разкаже какво има надолу по нейните брегове.

Реката се спуска от висок водопад, пресича Последната долина и изчезва в мрачна клисура. Неведнъж си се вглеждал нататък. Какво ли виждат тия води, след като напуснат обитаваните мсста? Навярно никога не ще узнаеш. Долината е ваш затвор, но и ваша закрила - убежище на последните хора.

Старите легенди разказват, че преди векове в страната са нахлули чудовищни същества, които унищожавали всичко по пътя си. Армията загинала, след нея смъртта отнесла град подир град. Само тук, сред непристъпните скални стени на Последната долина, оцелели шепа хора.

Още нещо разказват легендите. По традиция веднъж на всеки десет години група смели мъже тръгват надолу по Реката, за да открият наистина ли няма други хора, освен вас. Ала до днес никой не се е завърнал...

Премини на 1.

1.

Днес мислите за Реката те вълнуват особено силно. И това е съвсем разбираемо, защото за пръв път ти е оказана голямата чест да присъстваш на Съвета на старейшините. А точно на днешното събрание ще се обсъжда въпросът за поредната разузнавателна експедииия.

В редицата на поканените седи и твоят приятел от детинство - ковачът Халип. Той те поглежда и се усмихва подигравателно на вълнението ти. Лесно му е - нали вече е посещавал три събрания на Съвета.

Под сводовете на дребния храм всяка дума звучи тържествено. Дори и най-дребният обсъждан въпрос изглежда решителен и съдбоносен. Но когато Първият старейшина, Стипур, излиза в центъра на залата, напрежението става почти непоносимо.

Без да бърза, Стипур кръстосва ръце на гърдите си и изрича с висок, ясен глас:

- Преди края на днешното събрание трябва да решим най-важния въпрос. Всички отлично знаете за какво говоря. Става дума за тия безсмислени пътешествия надолу по Реката, които само ни лишават от силни и храбри мъже.

Из залата се надига недоволно мърморене. Стипур махва с ръка.

- Знам какво ще ми възразите. Не споря, че подобни експедиции са необходими. Но нима трябва да ги провеждаме толкова често, когато

досега нито една не е завършила с успех? Предлагам на Съвета следното решение: времето между експедициите да се увеличи от десет на двайсет години. Разбира се, това ще означава, че предстоящият поход по Реката се отлага. Моля Съветът на старейшините да гласува незабавно.
И той вдига ръка, без да се връща на мястото си. В редицата на старейшините една след друга се вдигат още пет ръце. Стипур се обръща, преброява ги и се усмихва криво.
- Дванайсет старейшини. Значи шест са съгласни с мен, а шестима възразяват. Е, добре. Днес имаме седем поканени. Нека решат те... и дано да се окажат по-мъдри от своите водачи.
Оглеждаш се. Заедно с тебе поканените са седем. Един от тях бързо вдига ръка. След миг се присъединяват още двама. Останалите упорито са навели глави - между тях е и Халип.
Сърцето ти се свива, когато осъзнаваш, че си последен и твоят глас ще бъде решаваш. Как ще гласуваш?
Ще вдигнеш ръка за решението на Стипур - мини на 47.
Ще останеш неподвижен - продължи на 28.

2.

Предпазливо пристъпваш напред по подскачащите трупи и хващай приятеля си за рамото.
- Халип, виж какво... Дай да се доближим до брега, а? Там водата е по-тиха и спокойна.
Халип те поглежда, с изненада - на твое място би приел да загине, но не и да покаже, че се бои. После намира сили да се усмихне и кимва одобрително.
- Добра идея!
Двамата се вкопчвате здраво в прътовете и скоро салът се приближава само на десетина крачки от високия каменист бряг. Водата там не е толкова бърза и въпреки близостта на скалите се чувствате много по-спокойно.
Внезапно Халип забива пръта в дъното и го натиска с цялата си тежест. Виждаш как мускулите му се напрягат, но разбираш, че сам не ще успее да задържи сала срещу мощния напор на водата. Сега не е време да питаш какво става - трябва да му помогнеш. На свой ред забиваш пръта и след няколко мига на жестока борба салът кротко се люлее на едно място.
- Дай да го избутаме към скалата! - задъхано подвиква Халип. - Видях там нещо... искам да разбера какво е!
Поглеждаш каменната стена и едва не избухваш в смях. На два-три човешки боя над вас се мъдри огромно черно опушено петно.
Да, някой опушил скалата. И какво от това?

- Как си е запалил огъня на отвесната стена, ако мога да знам? - пъхти Халип. - Аз съм прост ковач, може ти да се сетиш по-лесно, като си толкова умен...
Прехапваш устни. Този път Халип ти натри носа. Това да ти е за урок, че не бива да съдиш прибързано. Както и да го въртиш, не се сещаш за отговора на загадката...
Обзема те любопитство. Но в същото време усещаш как прътът в ръцете ти започва да се огъва. Още малко и ще се счупи, а това би било най-неприятното - да продължите без управление по буйната река.
Ако се съгласиш да изтласкате сала към скалата, мини на 66.
Ако смяташ, че е прекалено рисковано, продължи на 83.

3.

Пускаш прътa и се хвърляш към Удо, който вече пада настрани. За част от секундата протегнатите ти пръсти докосват неговите. Но сега отново случаят трябва да реши съдбата ви.
Избери на кой епизод ще продължиш - 42 или 99.

4.

Избираш да бдиш пръв, докато Халип дремне. Времето тече бавно и очите ти буквално залепват. В един миг вече не знаеш буден ли си или сънуваш, когато отвън по стената на колибата тракна нещо. Ослушваш се внимателно. Още едно тракване - този път нещото е влетяло през тясното прозорче, удря се в отсрещната.стена и пада в скута ти. Камъче. Кой ли...
Изправяш се и трескаво извиваш глава, за да огледаш косо настрани през прозорчето. Пазачът пред колибата е заспал, а копието му се търкаля на земята до него.
- Ехей! - долита тих шепот откъм близките сенки.
Дъхът ти спира. Това е гласът на Брине!
- Чувам те - отвръщаш ти също тъй тихо. Сега вечеразличаваш силуета му в мрака.
- Най-късно до два-три дни ще дойда да ви измъкна. Чакайте ме около полунощ...
- А веригите?
- Ще откраднa чук и секач от ковачницата.
Внезапно стражът пред колибата скача и вдига копието.
- Хей, говори ли някой там? Не мърдай!
Сега бързината и находчивостта спасяват всичко. Отдръпваш се от прозорчето и силно разтърсваш заспалия си приятел.
- Халип, стига си приказвал насън! Не може да мигне човек от теб!
Халип измучава нещо нечленоразделно и се обръща на другата страна. С усмивка забелязваш как стражът успокоен отново присяда да дремне, докато сянката на Брине безшумно се разтапя в мрака.
Мини на 68.

5.

Оставяш Халип край огъня, лягаш си и веднага заспиваш. Последната ти мисъл е дали нощта ще бъде спокойна.
Избери сам на кой епизод да продължиш - 107 или 96.

6.

Сега в бързината е единствената ви надежда за спасение. Трябва светкавично да решиш накъде ще бягате.
Към сала, където са оръжията ви (макар че рискът на открития бряг ще бъде огромен) - мини на 57.
Обратно в крепостта, където сигурно ще можете да намерите убежище, но ще се окажете в капан - прехвърли се на 98.

7.

Вечерта вече се спуска, когато иззад един хълм край Реката изниква силуетът на град. Огромен град, ако съдите по могъщата крепостна стена.
Над зъберите й виждате покриви - сигурно сградите вътре са високи по няколко човешки ръста.
- Чудя се какви ли стълби им трябват, за да замажат тавана, когато протече при дъжд? - промърморба Халип.
Брине проследява погледа му и се усмихва.
- Всяка от тези къщи е като няколко, поставени една върху друга. Таванът на по-горната служи за под на долната.
- Че то, аз ако си сложа наковалнята на тавана, тоест на пода на най-горната къща и започна да млатя с всички сили, направо ще продъня всичките подове и тавани! - продължава да мърмори Халип. - Бас държа, че тук нямат свестни ковачи.
- Сега тук изобщо няма жива душа - поправя го Брине. - А пък ковачите едно време са си държали наковалните в приземните етажи. Погледни сега нататък. Виждаш ли огромната сграда, която се извисява в центъра на града? Това е дворецът. Някога моят учител цяла седмица се е укривал в една от близките сгради и наблюдавал оттам как чудовищата влизат в двореца, а после и как излизат. Велик Търсач беше, в Бриам и до днес пеят песни за подвизите му... А сега забивайте здраво прътите и да спираме сала! Иначе ще скочат върху нас от онзи мост отсреща!
Мини на 81.

8.

Отбивате към левия бряг, където скоро намирате подходящо място за лагер. Слизате между върбите и бързо се захващате да събирате сухи дърва, защото мракът се сгъстява. Но постепенно те обзема тревога.
Над брега тегне безмълвие, даже реката е стихнала... и все пак имаш чувството, че наоколо бродят невидими зверове. Започваш да се питаш дали това беше най-безопасното място за нощувка.
Ако решиш да се прехвърлите другаде, мини на 72.
Ако смяташ, че вече е късно да променяш решенията си, продължи на 183.

9.

Макар че нищо не разбираш, ти на свой ред грабваш една главня и хукваш подир Брине. Зверският рев наближава. И изведнъж виждаш как чудовищата се задават насреща ви в колона. Не са чак толкова много, но трябва да има поне петнайсет.

- След мен! - отново извиква Брине... и побягва обратно.

Стъписваш се. Луд ли е? Преди малко гореше от желание за борба, а сега бяга! Ами лодката? Ами Халип?

Но вече нямаш друг изход, освен да го последваш. Сам и въоръжен с една-единствена главня, бързо ще станеш плячка на зверовете. Бягаш безумно по дирите на Брине - покрай самата вода, през черния подгизнал пясък. Поне да беше избрал по-сухо място, проклетникът! Тук краката ви затъват! Смъртта ви гони по петите. Внезапно Брине се обръща и надава победоносен смях.

- Видяхме им сметката! Пускай главнята, Кагор - и в морето!

Най-сетне истината проблясва като мълния в главата ти. Ето значи какво е целял! Пускаш главнята върху черния пясък и през лумналите пламъци се хвърляш към вълните.

Мини на 281.

10.

Гребането срещу течението изисква доста усилия, но поне се придвижвате бързо. Брине пъшка яростно и на два-три пъти споменава със съжаление за някакви нечувани приспособления, наречени "платна", с които лодката щяла да плува нагоре съвсем сама, без да натискате греблата. През една от почивките издебвате момента, когато се е отправил да лови риба със саморъчно направено копие, и свеждате глави една до друга.

- Побъркал се е от радост, горкият! - шепне ковачът.

- Е, поне не изглежда опасен за нас - отвръищш тихо ти. - Все пак го дръж под око, Халип - кой знае какво ще му хрумне! Изглежда доста силен.

Брине обаче изобщо не проявява агресивност към вас. Напротив, благодарен ви е за помощта и при спасяването от чудовищата, и при търсенето на земното масло. Преспивате една нощ край изтеглената на брега лодка, а на следващия ден около пладне отново сте между скалните стени на речния пролом през планината.

- Тук ще трябва да се разделим - казва вашият спътник. - Не мога без разрешение да ви покажа как се влиза в Бриам. Ще вляза сам, ще разкажа на старейшините радостната вест и ще ги помоля да ви пуснат.

Завивате зад огромна скала, за да откриете там проток спокойна вода, само два пъти по-широк от лодката ви.

- Чакайте ме тук - казва Брине. - Ако не дойда до вечерта, значи е станало нещо лошо. Тогава си тръгвайте и то бързо! Каквото и да се случи, няма да издам къде сте. Това място го зная само аз. Дано да имате късмет!
С тези думи той скача във водата и енергично размахва ръце нагоре срещу течението.
- Сигурно пътят към този Бриам не ще да е много далече - избоботва Халип, когато спътникът ви се отдалечава ид скалите. - Добър плувец е, но надали би могъл да плува повече от час път пеша, без да се измори.
- Никой обаче не знае колко добре е прикрит проходът към Бриам - възразяваш ти. - Ако не беше Брине, ние с теб нямаше да забележим и това убежище. А Бриам може да е маскиран много по-добре.
Халип недоволно промърморва нещо, но няма какво да направи. Искате или не, трябва да почакате до вечерта, за да разберете какво ще правите по-нататък.
Мини на 65.

11.

- Уф! - възмутено пъхти Халип. - И каква стана тя? Пак ли ще си мерим ината?
Какво ще му отговориш?
"Не е до инат, а до ум. Аз съм по-умен, затова ще ме слушаш" - мини на 79.
"Добре бе, Халип. Не се въоръжавай, ама те моля като приятел да донесеш поне моя меч от сала" - прехвърли се на 198.
"Е, както речеш. Ама помниш ли как едно време заради твоите идеи пъдарят ни спипа в овощната градина?" - продължи на 276.

12.

- Ела, Удо - казваш ти и с ужас усещаш, че гласът ти трепери. - Щом ще тръгваш с нас, трябва да ни помогнеш.
Само да го подмамиш още две крачки напред! След това с един скок ще измъкнеш меча и ще му прережеш гърлото, преди да е усетил какво става.
Но Удо като че е усетил нещо. Той неуверено пристъпва от крак на крак, ала все още не се приближава.
Избери сам на кой епизод ще продължиш - 167 или 176.

13.

Трябва да признаеш, че Халип е прав - камъните на тая крепост се крепят само по чудо. А и едва ли ще откриеш вътре нещо интересно.

Ако не си огледал скелетите по двора и искаш да го сториш сега, мини на 196. Ако вече си свършил тази работа (или пък не се интересуваш от костите), продължи на 249.

14.

Всякаква съпротива е излишна. С пет или шест души може би щяхте да имате някакъв шанс, но не и срещу петнайсет добре обучени бойци. Скръстваш ръце на гърдите си и навеждаш глава.
- Не ни било писано... - промърморва зад гърба ти Халип.
Четвърт час по-късно стражата ви отвежда в храма, където вече се е събрал Съветът на старейшините.
Мини на 88.

15.

Брине те поглежда в очите, после поклаща глава.
- Ваша воля. Сбогом, приятели. Добри момчета сте... жалко, че ще загинете.
И без повече приказки той отново скача във водата. Халип хвърля поглед подир него.
- Жалко. Свестен човек, макар и избухлив... То не че и аз не съм, де, ама...
Забивате прътовете в дъното и отблъсквате сала надолу по течението. С всеки отминал час планинските склонове наоколо стават все по-ниски. Реката често се разлива в широки плитчини. Слънцето вече залязва, когато излизате сред нова равнина и ахвате едновременно. Двата бряга гъмжат от чудовища! Поглеждаш Халип и прочиташ в очите му същото, което мислиш и ти - май беше по-добре да не се захващате с това безумие.
Кимвате си безмълвно и с всички сили забивате прътовете в дъното. Ала вече е късно. Над Реката се раздава страховит хилядогласен рев. Чудовищата са ви забелязали и са решили да похапнат.
С плясък най-близките скачат във водата и тромаво се насочват към сала ви. Опитвате да се върнете срещу течението, но други чудовища изтичват назад по брега и пресичат пътя за отстъпление. Много скоро черната орда

ви обгражда от всички страни и макар че в бясната съпротива поваляте мъртви десетки зверове, накрая чудовищата получават вечерята си. Такава е цената на необмислената храброст...

16.

Замахваш с всичка сила, но сега всичко зависи от шанса. **Избери епизода, на който ще преминеш - 30 или 90.**

17.

Още щом стъпвате на брега, Халип почва да мята изплашени погледи из мрака между върбите.
- Ами че то и тук е същото... Казвам ти, по тия места витаят призраци. Кой знае колко кости лежат наоколо...
- Я стига! - строго го прекъсваш ти. - Бабешки приказки!
Халип приема последните думи съвсем буквално.
- Ама тя, баба ми, беше умна жена. Казваше, че непогребаните кости...
- Баба ти, мир на праха й, ти пълнеше главата само с глупости. Никакво местене повече, ами си размърдай задника да съберем дърва. Ако не запалим огън, може и нашите кости да останат тук!
Макар и не особено успокоен, Халип се примирява с перспективата да пренощувате на този бряг. Докато събирате дърва край водата, усещаш как тревогата му започва да обзема и теб. Някак прекалено спокойно изглежда всичко наоколо. Чак страх да те хване... Но само със страхове доникъде няма да стигнете. Почнем ли пак, цялата нощ ще изкараме в местене от бряг на бряг, казваш си ти.
Продължи на 183.

18.

Не улучваш! Вместо да покоси шията, мечът с отвратително хрущене се забива в рамото на звяра. Изохкваш от яд и замахваш за нов удар, но здравата лапа на чудовището се стрелва напред като мълния и ноктите му раздират гърлото ти, преди да си довършил движението. Жалко - Халип и непознатият ще трябва да продължат пътешествието по Реката без теб...

19.

Непознатият отдръпва ръка от ножа, хваща се за брадата и притваря очи. Минута или две той размишлява, застинал като статуя. Накрая тихо промърморва:
- Да... Старият мост...
- Какво рече? - любопитно се обажда Халип.
- Нищо, само си мислех... Е, прави сте. Може би ще успея да убия един от вас, но другият сигурно ще оцелее. Тогава има ли смисъл да се бия? По-добре да се разделим... и всеки със съдбата си.
Преди да му отговориш, той пристъпва към ръба на сала и се хвърля във водата.
- Ама че диване... - промърморва Халип.
Проследявате с поглед как непознатият с няколко мощни замаха се добира до скалите и започва да се катери нагоре като котка. За момент той обръща глава към вас и изкрещява през бученето на Реката:
- Простете ми!
- За какво да му простим? - недоумява Халип.
Нямаш отговор, затова само свиваш рамене. Странен човек и толкоз...
Премини на 212.

20.

Светкавично захвърляш главнята, грабваш меча си и замахваш срещу стъписания звяр. Отлично съзнаваш, че имаш време само за един удар и влагаш в него цялата си сила. Къде ще го нанесеш?
В гърдите - продължи на 35.
Хоризонтално в шията - мини на 67.
Отгоре по главата - прехвърли се на 102.
По протегнатата лапа - попадаш на 134.

21.

Макар че не харесваш Удо, този път в думите му като че има нещо вярно. Прекалено рисковано е да се движите с такава бързина само на педя от скалите. Решително замахваш с пръта и отблъскваш сала от стената на клисурата.
Мини на 64.

22.

Халип сбръчква чело, после изведнъж се усмихва.

- Така е, дявол да го вземе! Но съгласи се, че точно затова тръгнахме по Реката - да узнаем нещо повече за света. Слушай, знаеш ли какво ще ти предложа? Вместо тия излишни спорове, нека просто да теглим жребий.
Предложението звучи разумно. Един жребий ще реши спора, без да засегне честолюбието и на двама ви. **Ако приемеш, мини на 86.**
Ако откажеш, прехвърли се на 115.

23.

Това, което извършваш, е истинско безумие. Още преди да си направил три крачки по коридора, един от зверовете се обръща и те забелязва. Целият дворец прокънтява от свиреп, хилядогласен рев. Едва сега осъзнаваш лудостта си и се опитваш да побегнеш, ала вече е късно. Докато достигнеш първите стъпала, върху гърба ти се стоварва цяла лавина от чудовища и след миг загиваш, разкъсан на парченца от грамадните им нокти.

24.

Халип мълчаливо си ляга в ъгъла и веднага заспива. Ти оставаш да седиш край огъня. Обзели са те мрачни мисли. Какво търсите тук, далече от сигурността на планинската долина? Ще успеете ли някога да се върнете... или ще попаднете в дългия списък на изчезналите?
Нервите ти са напрегнати до скъсване. От време на време имаш чувството, че нещо броди из разрушения чифлик. Но колкото и да се ослушваш, не чуваш никакъв шум.
Най-сетне нощта преваля. Събуждаш Халип, лягаш на неговото място и заспиваш, изтощен от тревоги. Последната ти мисъл е дали остатъкът от нощта ще мине спокойно.
Избери сам на кой епизод да продължиш - 96 или 118.

25.

Едното чудовище вече замахва към теб. Привеждаш глава и с всичка сила се хвърляш напред под падащата лапа. Острите закривени нокти раздират дрехата на гърба ти, но това е всичко. В следващата секунда вече тичаш с безумна бързина към сала. Нямаш време да се озърнеш, но чуваш отдясно тежките стъпки на Халип. Добре, значи и той е успял да се измъкне... поне засега.
Разхвърляйки наоколо огромни фонтани от пръски, двамата прецапвате плитчината, скачате на сала и едновременно грабвате оръжията си. Светкавично се обръщаш с високо вдигнат меч - тъкмо навреме, за да

видиш една фантастична гледка. Халип е размахал секирата си като бог на войната от древните легенди. Лъскавото острие се превръща в блестяща ивица, която описва широка дъга и в един застинал миг се плъзва по раменете на двете чудовища. Сетне грозните рогати глави отхвръкват назад. От разрязаните шии бликват потоци тъмна кръв. Още секунда или две безжизнените тела стоят изправени край сала, сетне се сгромолясват в плитката вода.

Мини на 62.

26.

Усещаш как носът на Халип изхрущява от удара. Ковачът надава глух рев, блъска те настрани и замахва с юмрук.

Опитваш се да отскочиш, ала не си достатъчно бърз. В следващия миг пред очите ти избухват звезди и светът потъва в мрак.

Мини на 148.

27.

Грозната черна муцуна се подава над ръба на сала и започва шумно да души. Сърцето ти е готово да се пръсне, ръцете ти треперят неудържимо.

Внезапно усещаш до себе си рязко движение. Брине е замахнал с пръта и улучва чудовището право между ноздрите. Изглежда, това място е доста

чувствително, защото звярът надава почти човешки стон и отпуска нокти. Виждаш го как изостава на няколко крачки от сала, а мътните му очи гледат към вас с тъпо недоумение.
Изведнъж течението сякаш отново си възвръща бързината. Прелитате под моста и се озовавате от другата страна.
- Сега! - изкрещява Брине. - Хващайте пръта и да се махаме!
Ти изхвръкваш пръв изпод клоните и започваш да отблъскваш сала от дъното с такава сила, че прътът в ръцете ти пука. Отзад се раздава яростен рев - чудовището най- сетне е осъзнало измамата. За момент обръщаш глава. Халип е застанал на ръба със секира в ръка, но няма никакви изгледи да я използва - разстоянието между него и грозния враг бързо расте. Разочарован почти колкото чудовището, той запокитва един клон към преследвача и ядосано крещи:
- На, яж, животно такова!
Премини на 178.

28.

Стискаш здраво ръце в скута си. Из залата на храма отново се надига мърморене - половината присъстващи са доволни, другата половина не одобрява избора ти. И в този момент Стипур рязко вдига ръка.
- Знаете, че обичаят ми дава право да отменям всяко решение на Съвета, дори ако е взето с пълно съгласие. Никога не съм прибягвал до него, но днес ще използвам правото си. Експедицията се отлага. Ако държите на друго решение, ще трябва да гласувате за изгонването ми от Съвета.
Настава напрегнато мълчание. Но до ново гласуване не се стига. Един по един всички напускат храма.
Навън вече е пришъмняло. Тесните улички са пусти. С бавни крачки се прибираш в малката си къщичка от неизпечени тухли. Лягаш и дълго не можеш да заспиш, но накрая сънят те побеждава. **Мини на 93.**

29.

Реката е само на стотина крачки от портите, но чудовищата бягат много по-бързо и те настигат още в средата на пътя. Тежък удар по тила те просва на земята в безсъзнание; следващият ще довърши живота ти. Може би трябваше да послушаш съвета на Брине...

30.

Ударът безпогрешно улучва челюстта на Халип. Остра болка пронизва ставите на пръстите ти. За миг ковачът истива като вкаменен, после коленете му се подгъват и той рухва върху мокрите трупи.

Отстъпваш назад и го изчакваш да се опомни. Едва ли би имал шанс да победиш в една по-дълга схватка. Но когато Халип се изправя, настроението му вече не е толкова войнствено.
Мини на 115.

31.

С глух звук мечът потъва в шията на звяра. Ударът ти бил сериозно забавен от водата, но дори и така меката плът на чудовището е разсечена почти докрай. Главата му се килва настрани, огромните лапи се отпускат, но само след миг раната започва да заздравява. Преди да успееш да и издърпаш меча си за нов удар, крайниците на звяра се раздвижват и очите му проблясват с нечовешка злоба срещу теб. Сега всичко е въпрос на късмет - ще успее ли да се намеси Халип навреме?
Избери сам на кой епизод ще продължиш - 49 или 71.

32.

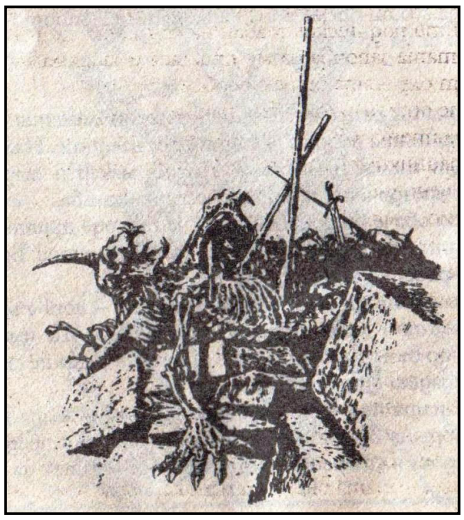
Халип мълчаливо си ляга и веднага заспива. Ти оставаш да седиш край огъня. Обзели са те мрачни мисли. Какво търсите тук, далече от сигурността на планинската долина? Ще успеете ли някога да се върнете... или ще попаднете в дългия списък на изчезналите?
Минали са около два часа, когато внезапно те стряска странен звук. Нещо пляска в реката бавно и шумно. И звукът се приближава!
Скачаш, хвърляш съчки в огъня и грабваш една разпалена главня. После пристъпваш към брега. В трептящата светлина на пламъка съзираш гледка, която те кара да изтръпнеш от ужас. Към острова тромаво плува чудовищно създание - черно, люспесто, с масивна глава, от която стърчи дебел, закривен рог.
Неволно надаваш вик и отскачаш назад. Стреснатият Халип се изправя от леглото. Очите му се разширяват при вида на чудовището, което вече излиза на брега. То има почти човешко тяло, но се извисява поне на три глави над вас.
Бягството е невъзможно - отвсякъде ви обкръжава вода. Разбираш, че трябва да се биеш още сега, преди звярът да е преминал в настъпление. Какво ще направиш?
Ще захвърлиш главнята и ще грабнеш меча - мини на 20.
Няма да губиш време и ще нападнеш с горящото дърво - прехвърли се на 154.

33.

След кратък разговор, изпълнен с предположения каква ли те е каторжната работа, лягате да се наспите. На сутринта светът изглежда малко по-красив, макар и гледан през тясното прозорче на затворническата колиба.
Утрото обаче ви донася и една не твърде приятна изненада. Когато отварят вратата, пред нея стои Брине... с вериги на ръцете!
- Като искаш да им помагаш, помагай! - сопва му се Белязания, който е между придружителите. - Ще имаш прдостатъчно възможност! Точно от теб никога не съм очаквал да предадеш страната ни!
- Страната не е само хора и земя, но и думата на тези хора - отвръща Брине разгорещено. - Така че я предадох не аз - предадоха я старейшините. Само се опитах да я опазя.
- Добре тогава, пази я както смяташ за добре! А сега на работа и тримата!
- Големи сте сънливци! - промърморва сърдито Брине, докато вървите към ръба на платото. - Заради вас ме хванаха! Ако не бяхте спали тъй дълбоко, нямаше да рискувам да се промъкна до самата колиба!
Отсега нататък всекидневието ви ще е скучно и тежко. Оскъдна храна и много работа на големия скрипец, с който се пренася плодородна почва от равнините върху платото. И така, докато някой ден Халип успее да отмъкне инструменти, с които да разбие оковите и резето на колибата, а Брине - да ви преведе покрай постовете и стражите по пътя навън. Но това ще стане едва след години...

34.

Продължаваш да се ровиш из костите, но не откриваш нищо особено. Явно в крепостта е имало малък гарнизон, изненадан от атаката на чудовищата и почти всички бойци са загинали сред двора. Старинните ризници и оръжия не стават за нищо - ръждата отдавна ги е съсипала.
Между човешките скелети намираш останките на още едно чудовище. И този път вече нещо странно привлича вниманието ти. Връщаш се назад, за да огледаш костите на другите два звяра. Да, не грешиш. И в трите случая грозните твари са били обезглавени - черепите им се валят настрани от скелетите. Може и да е съвпадение, но решаваш, че би било добре да го запомниш.
Ако сега искаш да огледаш помещенията на крепостта, мини на 223.
Ако не желаеш да го сториш, обърни на 249.

35.

Всичко става светкавично. Мечът ти потъва дълбоко в гърдите на чудовището и от разсечената плът бликва струя димяща черна кръв. Ала когато отстъпваш назад, с ужас виждаш как раната заздравява като по чудо. Преди да се опомниш, звярът вече е върху теб и острите му зъби се впиват в гърлото ти...

36.

Нощта се влачи безкрайно бавно. Звучното хъркане на Халип кънти под ниския таван на колибата, по някое време иззад вратата започва да му приглася и задрямалият пазач, всъщност охраната ви не е особено бдителна. Дори и да се измъкнете от килията, няма накъде да бягате - от всички страни платото завършва с шеметна пропаст. Единствен изход е тайният тунел, по който ви доведоха, но той се охранява денонощно.

Внезапно, също както преди две вечери, ситно камъче прелита през прозореца, блъска се в стената и тупва до теб. Скачаш на крака. Брине е дошъл!

Надничаш през тясното прозорче и зърваш съвсем наблизо смътните очертания на лицето му.

- Вземи! - прошепва той. - И изчакайте малко. Нямам време да обяснявам.

Неловко протягаш окованата си ръка и издърпваш през прозорчето два предмета: секач и тежък ковашки чук. В следващия миг Брине отскача назад и се изгубва из сенките.

Оставяш нещата върху сламеника, после предвидливо запушваш с длан устата на Халип и го разтърсваш. Той се събужда, няколко секунди объркано върти глава, накрая кимва и когато отдръпваш ръка, тихо прошепва:

- Какво, време ли е?

- Сигурно - отвръщаш ти. - Брине донесе ей-това и каза да почакаме.

Щом вижда инструментите, Халип изпухтява от радост.

- Само това ми трябваше! Хайде, слагай ръце на пода, приятел! За нула време ти смъквам веригата, после изкъртвам вратата и онзи нещастник отвън изобщо не може да ми се опре!

Ако се съгласиш с плана на Халип, продължи на 170.

Ако не искаш да бързате, мини на 236.

37.

Халип мълчаливо си ляга и веднага заспива. Ти оставаш да седиш край огъня. Обзели са те мрачни мисли. Какво търсите тук, далече от

сигурността на планинската долина? Ще успеете ли някога да се върнете... или ще попаднете в дългия списък на изчезналите?
Нервите ти са напрегнати до скъсване. От време на време имаш чувството, че нещо броди из горичката в горния край на острова. Но колкото и да се ослушваш, не чуваш никакъв шум.
Най-сетне нощта преваля. Събуждаш Халип, лягаш на неговото място и заспиваш, изтощен от тревоги. Последната ти мисъл е дали остатъкът от нощта ще мине спокойно.
Избери сам на кой епизод да продължиш - 96 или 61.

38.

Минават няколко минути, но плътната стена от чудовища пред теб не помръдва. Започваш да усещаш, че рискът, който поемаш, граничи с безумие. **Ако решиш да си тръгнеш сега, избери епизода, на който ще продължиш - 48 или 219. Ако изчакаш още, прехвърли се на 227.**

39.

Разчитал си да го завариш неподготвен, но реакцията на Халип е изненадващо бърза. Със светкавично движение той отмята крака ти нагоре и преди да се опомниш, вече лежиш по гръб върху мокрите трупи. Как ще продължиш схватката?
Ако опиташ да повалиш връхлитащия Халип като му приложиш ключ на краката, мини на 101.
Ако скочиш и го посрещнеш с юмрук, продължи на 16.
Ако скочиш и опиташ да се пребориш с него, попадаш на 77.

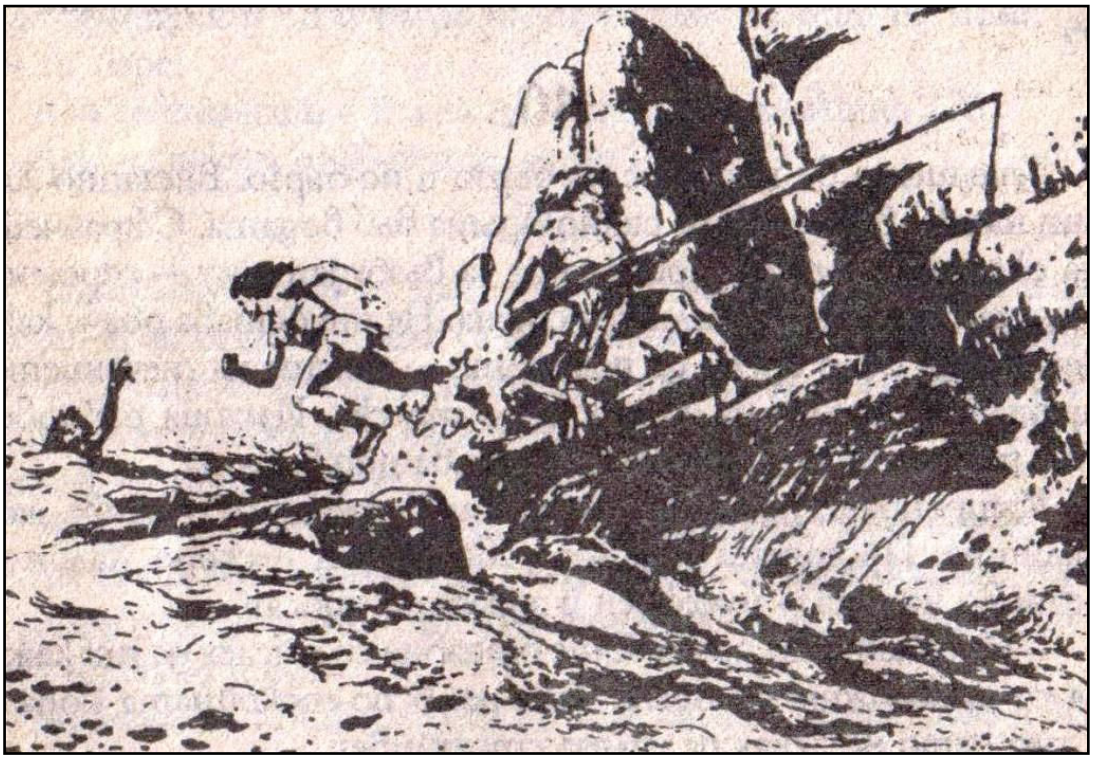
40.

Течението ви носи все по-бързо и по-бързо. Внезапно Халип надава вик и забива силно пръта във водата. С крайчеца на окото си зърваш причината за възбудата му - огромно опушено петно на скалната стена. Не ти остава обаче каквото и да било време да помислиш - силата на течението прекършва пръта на Халип като треска. Изгубил равновесие, той полита настрани и потъва под водата.
Изтръпваш, но само след миг главата му се появява над вълните. Протягаш към него своя прът и скоро Халип е отново на сала - измокрен и здравата ядосан.

- Проклетият прът! Още отдавна си мислех да ти кажа да се приближим до брега. Така де, в по-спокойната вода... Само дето не исках да изляза страхливец...
- И аз - кимваш ти и двамата прихвате едновременно.
С единствения останал прът вече е доста по-трудно да управлявате и салът бавно се отклонява към средата на течението.
Мини на 97.

41.

- Ами махай се, де! - озъбва се Халип. - Много ти здраве! И без теб ще се оправим някак.
Брине сърдито плюе настрани, после пристъпва към ръба на сала и се хвърля във водата.
- Ама че диване... - промърморва Халип.
Проследявате с поглед как Брине с няколко мощни замаха се добира до скалите и започва да се катери нагоре като котка. За момент той обръща глава към вас и изкрещява през бученето на Реката:
- Простете ми!
- За какво да му простим? - недоумява Халип.
Нямаш отговор, затова само свиваш рамене. Странен човек и толкоз...
Премини на 212.

42.

Не ти достига само сантиметър. Удо се подхлъзва на мокрия ръб, още веднъж размахва ръце и с отчаян писък изчезва във вълните. След миг край сала прелита остра черна скала. Изтръпваш при мисълта какво би се случило, ако беше приел предложението на хлапака да отбиете към средата.

Трескаво се обръщаш назад. За щастие прътът ти още лежи върху мокрите трупи. Грабваш го и се захващаш да помагаш на Халип.

Мини на 127.

43.

Течението неуморно ви влачи напред. Час по час двамата с Халип се сменяте на носа на сала и докато единият управлява, другият се взира към бреговете от двете страни на реката. Но колкото и да гледате, не забелязвате никакво движение из равнините. Сякаш цялата страна е опустяла. Единствените доказателства за някогашен живот са разрушените и опожарени ферми, край които минавате от време на време.

Наближава пладне, когато в далечината на левия бряг се появява тъмна ивица. С приближаването тя непрестанно расте и скоро разбирате, че това е крепостна стена.

- Град! - възкликва Халип. - Истински град!

Разбираш вълнението му. В Последната долина няма нищо друго освен три малки села и един храм, разположен между тях. За великолепието на някогашните градове сте чували само в старинните предания. Ти сам изгаряш от желание да видиш какво се крие зад високата стена. Но същевременно разбираш, че там могат да ви дебнат хиляди опасности.

Ако желаеш да разгледате града, мини на 139.

Ако предпочиташ да не спирате, прехвърли се на 55.

44.

Едното чудовище вече замахва към теб. Привеждаш глава и се хвърляш напред под лапата му, ала не си бил достатъчно бърз. Огромните закривени нокти дълбоко раздират гърба ти. Надаваш пронизителен предсмъртен вик и в следващата секунда рухваш окървавен сред скелетите на древните бойци. Тук ще бъде и твоят гроб под открито небе.

45.

- Предавам се - едва успяваш да изречеш ти.

Халип веднага те пуска и се отдръпва назад.

- Значи ще спрем на брега?
Какво ще му отговориш?
Да - мини на 125.
Не - продължи на 115.

46.

Отпускаш ръце и неподвижното тяло бавно потъва към дъното на Реката. С едно дръпване Халип те изтегля върху сала.
- Ама че човек - възмутено мърмори приятелят ти. - Ние му спасихме живота, а той...
Не го слушаш. Питаш се дали постъпихте правилно и дали боговете няма да ви накажат за убийството, колкото и оправдано да беше то.
Мини на 212.

47.

Когато вдигаш ръка, из залата се надига учудено мърморене. Никой не е очаквал това от теб. Дори ти самият си малко изненадан от себе си. Но доводите на Първия старейшина изглеждат толкова убедителни...
Стипур те поглежда одобрително.
- Виждам, че понякога мъдростта се среща и сред най-младите. Е, решението е взето. Експедицията се отлага за десет години.
С това събранието на Съвета приключва. Един по един всички напускат храма.
Навън вече е притъмняло. Тесните улички са пусти. С бавни крачки се прибираш в малката си къщичка от неизпечени тухли. Лягаш и дълго не можеш да заспиш, но накрая сънят те побеждава.
Мини на 116.

48.

Тъкмо в мига, когато взимаш това решение, отдолу долита свиреп рев. Стреснато обръщаш глава - през площада като тъмни сенки тичат две закъснели чудовища. Едва сега осъзнаваш лудостта си и се опитваш да побегнеш, ала вече е късно. Докато достигнеш средата на стълбището, върху гърба ти се стоварва цяла лавина от зверове и след миг загиваш, разкъсан на парченца от грамадните им нокти.

49.

В този момент Халип с отчаян напън на всичките си мускули изтръгва от трупата острието на секирата и се хвърля да ти помогне. За съжаление е

закъснял - ноктестата лапа се впива в гърлото ти още преди той да успее да се приближи. Това е краят на твоето пътешествие. Непознатият и Халип ще продължат надолу по Реката без теб.

50.

Да става каквото ще! Веднъж сте решили и няма да се предадете без бой.
Течението ви носи стремително към моста. Двамата с Халип се разбирате без думи. Насочвате прътовете напред и ги размахвате с надеждата, че ще успеете да бутнете мрежите настрани или да ги разкъсате. Остават само двайсет крачки... десет... пет... Вече сте пред самия мост.
Ще успеете ли да минете? Усещаш, че съдбата ви е увиснала на косъм. Сега всичко зависи от случайността.
Избери сам на кой епизод ще продължиш - 69, 122 или 194.

51.

Намирате едно открито местенце между дърветата по левия бряг на острова. Бързо събирате сухи дърва и запалвате огън. После стъкмявате нещо като легло от съчки и трева - само едно, защото ще се редувате на стража.
Коя смяна ще избереш?
Първата - мини на 32.
Втората - прехвърли се на 5.

52.

Тази сграда изглежда малко по-стабилна от кулата. Но така е само от разстояние. Когато се приближаваш, виждаш, че всъщност камъните едва се крепят. Дъждовете и бурите на безброй отминали години са отмили хоросана между тях. **Ако все пак решиш да влезеш, обърни на 109.**
Ако предпочетеш да се откажеш от триетажната сграда и да провериш какво има в кулата, мини на 84.
Ако още не си огледал костите по двора и искаш да го сториш сега, прехвърли се на 196.
Ако не те интересува нищо от изброеното, продължи на 249.

53.

С мълниеносно движение надигаш меча и се приготвяш за удар срещу по-близкия звяр. Къде ще нанесеш удара?

В гърдите - продължи на 76.
Хоризонтално в шията - мини на 105.
Отгоре по главата - прехвърли се на 129.
По лапата, която вече замахва насреща ти - попадаш на 141.

54.

Грабваш един меч от вързопа и побягваш. Когато се озърташ през рамо, виждаш, че Брине е спрял в нерешителност. Зверският рев наближава. Отчаян, бриамецът захвърля с всичка сила главнята настрани и хуква след теб.

Долу по брега лумват пламъци. Едва сега в главата ти се мярва смътна догадка за онова, което е искал да предприеме Брине. Но вече си направил своя избор. А той води само до едно.

Няколко минути по-късно чудовищата ви настигат. Продавате скъпо живота си, ала накрая и тримата падате разкъсани...

55.

- Не! - отговаряш ти на неизреченото предложение на Халип. - Не бива да спираме. Тук, по течението, сме в безопасност, но влезем ли в града, чудовищата могат да изскочат иззад всеки ъгъл.

- Прав си - въздъхва ковачът. - Макар че се питам докъде ли ще продължим така. Рано или късно ще трябва да поемем рискове, за да узнаем нещо повече.

Съгласен си с него, а и той разбира това, тъй че приказките стават излишни. Двамата мълчаливо стоите един до друг и се вглеждате в крепостната стена, която идва все по-близо. Вече различавате, че голямата порта е разбита. По всичко личи, че някога пред нея се е водила битка на живот и смърт. Край стената лежат скелети на коне и хора, доста по-рядко се мяркат и останки от рогатите чудовища.

Внезапно Халип трепва и посочва с ръка.

- Виж там!

Напрягаш поглед и различаваш в подножието на стената нещо, което отначало ти заприличва на купчина съчки. След миг разбираш какво е в действителност – скелети на чудовища, много чудовища. Халип пристъпва към теб и те хваща за рамото.

- Трябва да спрем! Тия зверове са победили и тук, както навсякъде, но преди това древните бойци са

открили начин да ги унищожават. Длъжни сме да узнаем как са го сторили!
Ако се съгласиш с Халип, мини на 125.
Ако категорично откажеш да спрете, продължи на 70.

56.

Стискаш зъби. Не си жесток по душа, но има моменти, когато жестокостта е единственото решение. Всяко колебание би означавало гибел и за трима ви. С отчаян писък Удо изчезва в пенестите вълни. Само след миг край сала прелита остра черна скала. Изтръпваш при мисълта какво би се случило, ако беше изоставил управлението, за да спасяваш хлапака.
Прехвърли се на 127.

57.

Е, добре! Щом това е решението ти, избери и своя шанс.
Премини на 25 или на 44.

58.

Брине побеснява.
- Вие сте луди! Безнадеждно луди! Не желая да имам повече работа с вас.
С тези думи той скача във водата и бързо се отправя към брега. Халип хвърля поглед подир него.
- Жалко. Свестен човек, макар и избухлив... То не че и аз не съм, де, ама...
Хващате се здраво за прътите и скоро наближавате пъплещата маса чудовища. Брине е напълно прав - тук са хиляди! Поглеждаш Халип и прочиташ в очите му същото, което мислиш и ти - май беше по-добре да не се захващате с това безумие.
Кимвате си безмълвно и с всички сили забивате прътовете в дъното. Ала вече е късно. Над Реката се раздава страховит хилядогласен рев. Чудовищата са ви забелязали и са решили да хапнат, преди да стигнат до двореца.
С плясък най-близките скачат във водата и тромаво се насочват към сала ви. Опитвате да се върнете срещу течението, но други чудовища изтичват назад по брега и пресичат пътя за отстъпление. Много скоро черната орда ви обгражда от всички страни и макар че в бясната съпротива поваляте мъртви десетки зверове, накрая чудовищата получават закуската си. Такава е цената на необмислената храброст...

59.

Насочвате сала надясно и спирате край развалините. В късната вечер те изглеждат зловещи, но все пак оцелелите стени ще могат да ви осигурят поне известна защита през нощта.
Набързо обикаляте из руините. Предположенията ти се оказват правилни - това са останки от ферма, опожарена преди безброй години.
Ако вече сте спирали между върбите по отсрещния бряг, мини на 225.
В противен случай продължи на 263.

60.

Докато се завърташ за бягство, с крайчеца на окото си зърваш как чудовищата се хвърлят към теб в невъобразим скок. Нещо остро одрасква гърба ти. Сетне чуваш зад себе глух трясък и свиреп рев. Бягайки с всички сили, хвърляш поглед през рамо. Двете чудовища са се заплели от сблъсъка помежду си и сега едното безмилостно ръфа другото. Да, май за човешко месце тези изчадия са готови на всичко!
По-агресивният звяр изблъсква другия настрани, скача на крака и те подгонва. Тича с ужасяваща бързина, но ти вече почти си преодолял стотината крачки, които делят портата от Реката. Хвърляш се във водата и с трескаво плуване се устремяваш към сала. Надигайки глава над водата, виждаш двамата си спътници готови за бой. Брине е стиснал твоя меч, а Халип размахва секирата със заканителни жестове, способни да уплашат когото и да било.
Изглежда, че уплашва и двете чудовища, защото те не рискуват да влязат във водата. А може би просто нямат време и трябва да се приберат в двореца - кой знае?... Така или иначе, зверовете те оставят на мира и тръгват към града. Колкото до теб - вече нямаш нито капка желание да разбереш как се побират в един палат толкова чудовища.
- Нагледа ли се, следотърсачо? - измъква те от водата Брине. - Хайде тогава лягай да спиш, че на сутринта ни чака работа!
Мини на 92.

61.

От съня те изтръгва оглушителен крясък. Преди да се опомниш, вече си на крака и изтегляш от огъня една главня. На няколко крачки от теб Халип е застинал като вкаменен с протегната напред ръка. Пристъпваш до него и в трептящата светлина на пламъка съзираш гледка, която те кара да изтръпнеш от ужас. От горичката към вас се задава чудовищно създание - черно, люспесто, с масивна глава, от която стърчи дебел, закривен рог.

Неволно надаваш вик и отскачаш назад. Халип се опомня и изтичва към огъня. Това му спасява живота, защото чудовището вече се хвърля напред с огромен скок. То има почти човешко тяло, но се извисява поне на три глави над вас.
Бягството е невъзможно - отвсякъде ви обгражда вода. Разбираш, че трябва да се биеш още сега, преди звярът да е преминал в настъпление. Какво ще направиш?
Ще захвърлиш главнята и ще грабнеш меча - премини на 20.
Няма да губиш време и ще нападнеш с горящото дърво - продължи на 154.

62.

- Човече! - възкликваш ти. - Това беше най-страхотният удар, който съм виждал през живота си!
Халип се ухилва, макар че устните му треперят.
- От страх човек може и по-големи чудеса да свърши. Дай да изчезваме, преди да са ни дошли нови гости.
Нагазвате в окървавената вода, изтласквате сала от плитчината и продължавате своето пътешествие по Реката.
Мини на 160.

63.

Раздава се плясък и хладната вода те обгръща отвсякъде. Отваряш очи и сред зеления полумрак виждаш силуета ма чудовището право отпред, на три-четири крачки встрани от сала. За щастие при падането не си изпуснал меча и сега имаш избор.
Ако се насочиш срещу звяра и нанесеш удара веднага, мини па 253.
Ако предпочетеш първо да изплуваш, продължи на 95.

64.

Внезапно от кипналата пяна точно пред сала изниква остра черна скала. Не успяваш дори да извикаш. Раздава се злокобен трясък. Всичко се завърта пред очите ти. Сетне те обгръща хлад и губиш съзнание от страшен удар. След миг смъртта слага край на твоето пътешествие.

65.

Не се налага да чакате чак до тъмно - още преди слънчевите лъчи да са напуснали скалната стена срещу вас, чувате тихия шум на гребла. По течението се приближава лодка, и то вероятно не една.

- Брине ни е предал! Ако идваше да донесе радостна вест, нямаше да се връща с цял отряд! - прошепва възбудено Халип. - Е, поне да продадем живота си скъпо!
С тези думи той вдига тежката секира и застава на кърмата на лодката, готов да посече първия, който ще се покаже иззад ръба на скалата.
Честно казано, склонен си да споделиш неговите опасения. Не виждаш друга причина Брине да води две-три лодки, всяка с по няколко весла - тоест поне десетина души. Но пък дали е разумно да се съпротивлявате срещу толкова хора? Вероятно няма да ви убият, дори и да са зле настроени човешкият живот е нещо скъпо в този свят, пълен с чудовища. От колебания буквално се разкъсваш на две. Как ни постъпиш?
Ще се биеш до смърт заедно с Халип - мини на 87.
Ще се опиташ да го успокоиш - продължи на 112.

66.

- Добре, дай да го разгледаме - кимваш ти, треперейки цял от усилието.
Няколко мощни тласъка с огъващите се пръстове доближават сала плътно до каменната стена. На това място Реката пресича някакво плато и скалите се издигат на десетина разтега над главите ви.
Халип се протяга и опира ръка на стената. Когато я дръпва, цялата му длан е почерняла от плътни, мазни сажди. Когато гори катран, той също отделя подобни, но тези тук ти се струват още по-мазни. Ако човек реши да направи от тях мастило, сигурно почти не би имало нужда да добавя вода.
- Интересно, какво ли е горяло тук?
- Не знам - промърморва Халип и помирисва ръката си. После я протяга към теб. - Тази миризма напомня ли ти нещо? Като че ли не е на катран.
И наистина не е. Остра, рязка миризма, още по-пронизваща от тази на ракията, която пият само старейшините, и то единствено по големи празненства. Навремето баща ти казваше, че тя също можела да гори, но пламъкът й бил много блед и не ставал за светилник, а иначе била екстра - изобщо не правела сажди.
Помирисваш още веднъж и свиваш рамене.
- Нямам представа какво може да е било.
- И аз. Но пък имам представа, че сигурно е отскоро - вярно, това място е защитено от дъждове и ветрове, но все пак не кой знае колко. За поне двайсет поколения, откакто чудовищата са се появили, би трябвало да е отдавна отмито.
- Толкова много време ли е минало оттогава? - изненадваш се ти. - Не знаех...

- Не е съвсем лошо да слушаш понякога и Стипур, особено когато разказва легенди за историята ни - подхилва се Халип. - Да тръгваме! Който и да е опушил това, може всеоще да е жив... и сигурно ще ни е приятел!
Каниш се да отговориш нещо, но в този момент огънатият прът в ръцете ти не издържа на напрежението и с трясък се строшава на две. Изгубил опора, ти се търкулваш по сала. Вече си на самия ръб, когато пръстите ти се вкопчват в едно от въжетата. Бързо пропълзяваш обратно, докато Халип отблъсква сала от скалите и го насочва към средата на течението.
Мини на 97.

67.

Ударът ти е толкова мощен, че отсечената глава отхвръква на няколко крачки сред фонтан от черна кръв. Тялото на чудовището рухва и остава да се гърчи пред краката ви. Когато най-сетне всяко движение престава, взимате прътовете от сала и избутвате трупа към реката. Течението го отнася в нощта, но споменът за ужасната среща остава да ви измъчва.
Мини на 233.

68.

На сутринта получавате оскъдни дажби черен хляб, след което ви изкарват на работа. Оказва се, че трябва да въртите колелото на грамадния скрипеи, с който бриамиите пренасят плодородна почва от равнините върху платото. Това е бавен и тежък труд, продължаващ от векове насам - опит да се превърне голата каменна пустош в цъфтяща градина. Трябва да се признае, че с цената на много усилия местните жители наистина са създали просторни ниви, напоявани от дълбоки кладенци. За всичко това е заплатено с реки от пот. Освен вас, около скрипеца и вдигачната платформа работят още двайсетина каторжници, осъдени за различни прегрешения. Но нито един от тях не носи вериги. Няма накъде да бягат - извън Бриам ги чака смъртта.
Да въртите колелото, вдигащо платформата с камари пръст на огромна височина, съвсем не е лека работа. Ала поне имате на какво да се надявате и времето ви върви бързо.
- Значи съм бил говорел насън, така ли? - подхилва се тихичко Халип, когато пазачът не гледа към вас.
- Че ти от малък все говориш насън! - отвръщаш ти, едвам сдържайки смеха си.
С последните слънчеви лъчи привършва и работата ви. Нова порция черен хляб - и в колибата. Тази нощ пак ще чакате на смени. Ако Брине дойде и се опита да ви измъкне, трябва да бъдете готови.
Тъкмо обсъждате тихичко кой да поеме първата смяна, когато отвън долита грубият глас на пазача:

- Хей, накъде така? Не знаеш ли, че тук са опасните затворници?
- А ти не знаеш ли, че те са ми приятели? - отвръща спокойно гласът на Брине.
Изтръпваш. Брине се е побъркал! Така спокойно и открито да идва при вас!
Изглежда, че и пазачът се е смутил, защото отговаря съвсем неуверено:
- Толкова по-зле. Старейшините заръчаха да ги пазим най-строго и да предотвратяваме всеки опит за бягство.
- Че къде ще бягат с тия вериги? - разсмива се Брине. - При чудовищата ли? Спокойно, човече. Не оспорвам присъдата и не смятам да върша нищо нередно. Просто искам да им пожелая лека нощ. - Той повишава глас. - Лека нощ, приятели! Спете спокойно и отдъхнете добре. Днес видяхте каква е каторжната работа. Утре пак ви чака тежък ден на скрипеца, затова съберете сили... Е, пазачо, видя ли? Това беше. Хайде, довиждане. Ако искаш, докладвай на старейшините, че Брине Търсача се е държал по човешки с двама каторжници.
- Как ли пък не! - обидено промърморва пазачът. - И аз сърце нося, нищо че съм от стражата...
Повече не чувате нищо. Брине си е тръгнал. Но думите му остават загадка. Какво е искал да каже? Че тази нощ няма да дойде и можете да спите спокойно? Или точно обратното? Ти клониш към първата версия. Халип поддържа втората, макар че се колебае. Какво ще решиш?
Да спите спокойно - мини на 186.
Да се редувате на смени - продължи на 250.

69.

Става неизбежното - носът на сала се заплита в мрежите. Докато се мъчите да ги откачите, отгоре скачат неколцина едри мъже.
- Аз ги проследих! - крещи пискливо Удо. - Аз направих всичко, за да им попреча!
Кръвта ти кипва. Проклетият хлапак сам искаше да дойде с вас, а сега ще се изкара едва ли не герой. Обръщаш се и го поваляш с един юмрук. Но в следващия момент сам падаш от тежък удар по главата.
Когато се опомняш, двамата с Халип лежите вързани на брега. От Удо няма и следа.
Четвърт час по-късно стражата ви отвежда в храма, където вече се е събрал Съветът на старейшините.
Мини на 88.

70.

Халип настръхва и свива юмруци.
- Не знаех, че си страхливец!

Какво ще му отговориш?
"Не съм страхливец, а се тревожа и за твоята безопасност, глупава главо!" - мини на 91.
"Срамота е да се караме, Халип, нали сме приятели от детинство!" - продължи на 22.
"Не ми размахвай юмруци! Това и аз го мога!" - прехвърли се на 111.
"Страхливец ли? Да спрем тогава, но помни, че съм те предупредил!" - попадаш на 125.

71.

Спасява те една невероятна случайност. Ударът е изтръгнал секирата от боровата трупа и Халип се хвърля да ти помогне. Закривените нокти на звяра вече се протягат към теб, но само миг преди да те докоснат, брадвата изсвистява над косите ти и черната рогата глава отхвръква високо във въздуха.
Докато ти се изкачваш върху сала, Халип вече е на другия му край и посреща второто чудовище. Този път замахът нетолкова точен и бойният топор само раздира отляво главата на звяра. И това обаче се оказва достатъчно - вбесеното чудовище надава рев и обръща озъбената си паст към Халип, подлагайки странично шия точно пред теб.
Нанасяш светкавичен удар с меча си. Сред фонтан от черна кръв обезглавеното тяло се свлича във водата, без да издаде нито звук.
- Ха стига бе! - изтръгва се от устата на спътника ви, който от изумление дори не е помръднал, докато вие се сражавате. - Значи като им се отсече главата... Толкова години се бия с тях, и да не знам! Никой в Бриам не е и чувал...
- Сега един ще е чувал, ако стигнем в Бриам - отвръща гордо Халип и се захваща да мие брадвата от кръвта.
- Натам ли сме?
Мини на 100.

72.

Когато споделяш тревогата си с Халип, той енергично кимва.
- Да бе, и аз тъкмо се канех да ти го кажа. Не е хубаво това място. Мравки ми лазят по кожата, като ги гледам тия върби. Уж тихо, спокойно, пък... Да не би да има призраци, а?
И той хвърля поглед наоколо като изплашено дете. Неволно се усмихваш. Това му е слабото място на Халип. Не се бои от нищо живо, но още като малък баба му го е наплашила с приказки за таласъми и върколаци. Е, призраци едва ли има, но във всеки случай и двамата сте на мнение, че ще е най-добре да напуснете този бряг. Бързо събирате багажа си и няколко минути по-късно отново изтласквате сала в реката. Накъде ще се насочите?
Към развалините на десния бряг - мини на 59.
Към острова - прехвърли се на 113.
Надолу по течението - обърни на 206.

73.

Пристъпвате върху платформата, която се люшва по нозете ви. Макар и разтреперан от страх, Халип хваща здраво дръжките на скрипеца. Не е необходимо да му помагате - с мечешката си сила се справя отлично и сам. Колелото се завърта и платформата бавно започва да слиза покрай отвесната стена.
Вече сте изминали половината път, когато отгоре долита тих вик. Изтръпваш от ужас, защото разпознаваш гласа на Белязания.
Как сте пристигнали в Бриам?
Омотани с въжета - мини на 265.
Само със завързани очи - продължи на 232.

74.

Халип промърморва нещо сърдито, но не възразява. Връщате се обратно, минавате през портата... и в този момент съвсем наблизо се раздава оглушителен зверски рев. Две чудовища са ви дебнали край изхода от крепостта! Кой знае откъде са дошли, но в момента това не е толкова важно. Има един много по-съществен въпрос. Въоръжени ли сте?
Да - мини на 53. Не - продължи на 6.

75.

Халип прави кисела физиономия. Сигурно и твоята е също е толкова кисела, но няма какво да се прави. Ако не вземете Удо, ще трябва да се откажете от заминаването.

На изток небето вече просветлява. Скоро ще се развидели, тъй че трябва да побързате. Без да губите време, избутвате сала в реката и с дългите пръстове го насочвате към средата на течението.

Но едва сте успели да си отдъхнете, когато из долината се разнася тревожният звън на камбани. Ядно стискаш зъби. Излиза, че напразно си отстъпил пред Удо - стражата и без него е усетила вашето бягство.

Реката бързо ви носи напред. Ето, в далечината се появява старинният каменен мост, а веднага след него се извисява отвесната скална стена, процепена от мрачна клисура. Там е изходът към широкия свят! Но има и още нещо, което попарва надеждите ти. На моста са се струпали двадесетина мъже и са спуснали рибарски мрежи до самата вода! Положението изглежда безнадеждно. Продължите ли напред, ще ви хванат като риби.

- Да се предадем! - извиква Удо. - Нямаме никакъв шанс!

Иска ти се да го удариш, но сега нямаш време за това! Трябва да решаваш бързо.

Ако се откажеш от начинанието и отбиеш сала към брега, мини на 104.

Ако решиш да продължите срещу мрежите, попадаш па 50.

76.

Нанасяш удара с всичка сила и мечът потъва почти до дръжката в гърдите на чудовището. От раната изригва тъмен кървав фонтан. Но звярът сякаш изобщо не усеша това. С яростен рев той отстъпва две крачки назад, изтегля меча от тялото си и го захвърля настрани. Вкаменен от ужас, ти виждаш как разсечената плът заздравява като по магия.

Преди да се опомниш, чудовището връхлита отново и с един удар на грамадната си лапа разбива черепа ти.

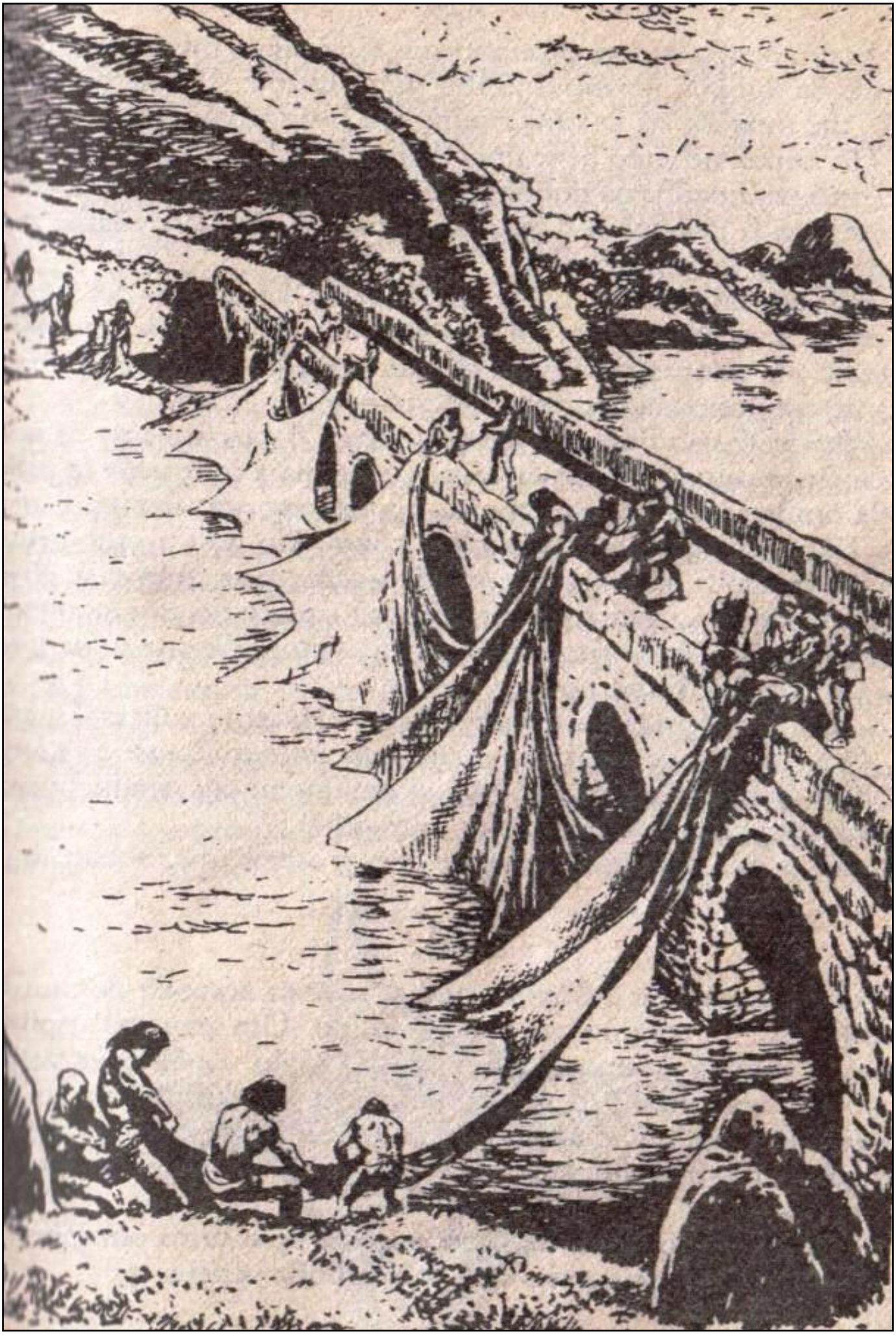
77.

Това е най-неудачното решение, което можеше да вземеш. Грамадните ръце на Халип те стягат като железен обръч. Усещаш как ребрата ти пукат. Нямаш сили да си поемеш дъх и пред очите ти започва да причернява.

- Предаваш ли се? - свирепо пъхти Халип.

Ако прекратиш борбата, мини на 45.

Ако опиташ да го удариш с глава в лицето, прехвърли се на 26.

78.

Грохнал си от умора и заспиваш веднага, щом се просваш в ъгъла край стената. Имаш чувството, че са минали само няколко минути, когато Халип те разтърсва за рамото.

- Ставай, време е. Нощта преваля.

Надигаш се и му отстъпваш мястото. После сядаш край огъня потрепервайки от нощния хлад.

Нощта е спокойна. Наоколо царува тишина, нарушавана само от тихия плисък на близката река. И все пак изпитваш мъчителното чувство, че нещо дебне наоколо. Опитваш се да си внушиш, че това е само игра на въображението, Но накрая не издържаш. Взимаш от огъня една главня, излишни от укритието... и изведнъж в трептящата светлина на пламъка съзираш гледка, която те кара да изтръпнеш от ужас. Откъм речния бряг се задава чудовищно създание - черно, люспесто, с масивна глава, от която стърчи дебел, закривен рог.

Неволно надаваш вик и отскачаш назад. Стреснатият Халип се изправя от леглото, прескача огъня и застава до теб. Очите му се разширяват при вида на чудовището, което вече се хвърля напред с огромен скок. То има почти човешко тяло, но се извисява поне на три глави над вас.

Бягството е невъзможно - да избутате сала във водата е бавна работа, а опитате ли да бягате по сушата, чудовището бързо ще ви настигне. Разбираш, че трябва да се биеш, още сега, преди звярът да е преминал в настъпление. Какво ще направиш?

Ще захвърлиш главнята и ще грабнеш меча - обърни на 20.

Няма да губиш време и ще нападнеш с горящото дърво - прехвърли се на 154.

79.

- Да ги нямаме такива! - тръсва глава Халип. - От ей- такъв все гледаш да ме прекараш! Приятел бил, по-умен бил, най-добре знаел... Е, писна ми! Ти както щеш, обаче аз отивам да видя какво има в града.

И той решително ти обръща гръб. Въздъхваш и тръгваш след него. Все още смяташ, че е опасно да тръгвате без оръжие, но още по-опасно би било да се разделите тъкмо сега.

Мини на 152.

80.

Да става каквото ще! Веднъж сте решили и няма да се предадете без бой.

Течението ви носи стремително към моста. Двамата с Халип се разбирате без думи. Насочвате прътовете напред и ги размахвате с надеждата, че ще

успеете да бутнете мрежите настрани или да ги разкъсате. Остават само двайсет крачки... десет... пет... Вече сте пред самия мост.
Внезапно някой скача отгоре на сала. За миг извръщаш глава и разпознаваш Удо. Ах, проклетникът! Скъпо ще ти плати за предателството! Но в момента нямаш време, трябва да се справите с мрежите.
Ще успеете ли да минете? Усещаш, че съдбата ви е увиснала на косъм. Сега всичко зависи от случайността.
Избери сам на кой епизод ще продължиш - 69 или 122.

81.

Вглеждаш се напред и виждаш нисък каменен мост, прострял снага през Реката.
Устремените към града чудовища вървят по него в плътна колона.
- Утре сутринта всичко ще е чисто - въздъхва Брине. – А сега забийте по-добре прътовете, та да закрепим сала и да дремнем. Все едно, няма какво друго да правим.
- На мен пък ми се иска да ги проследя - възразяваш ти. - Искам да видя как всичките тези безброй чудовища се побират в един дворец, колкото и голям да е той. Право да ти кажа, просто не ми се вярва.
- Това, Долината, трябва да е някакво много скрито нещо - изтърсва Брине ни в клин, ни в ръкав. - За толкова поколения Търсачи да не го забележим!
- Че защо да е скрито? - обажда се Халип.
- Защото ако не е на една крачка разстояние от мястото, където ви видях, тогава просто не разбирам как сте стигнали дотам живи! Ами че вие всяка минута се врете право в устата на зверовете! Май не ви се ще да доживеете до старини.
- Но аз смятам само да ги проследя и то отдалече! - възразяваш ти. - Нито ще влизам при тях, нито дори ще ги приближавам.
Брине се намръщва.
- Моят учител, за когото има толкова легенди, загина точно така! Искаше да ги види още веднъж и влезе в града прекалено рано. На следващия ден намерих само костите му. Чуй ме още веднъж: не рискувай напразно живота си! Ще послушаш ли Брине?
Да - мини на 92. Не - прехвърли се на 110.

82.

Намирате едно закътано местенце между скалите в долния край на острова. Бързо събирате сухи дърва и запалвате огън. После стъкмявате нещо като легло от съчки и трева - само едно, защото ще се редувате на стража.

Коя смяна ще избереш?
Първата - продължи на 37.
Втората - мини на 146.

83.

- Не! - изръмжаваш ти, стискайки зъби от напрежение! - Прътовете няма да издържат!
Халип отвръща с няколко неприлични думи по адрес на прътовете. И съдбата моментално го наказва за сквернословието. Прътът в ръцете му се строшава като треска. Изгубил равновесие, той полита настрани и потъва под водата.
Изтръпваш, но само след миг главата му се появява над вълните. Протягаш към него своя прът и скоро Халип а отново на сала - измокрен и здравата ядосан.
- Проклетият прът! Така да ме подведе! Е, нищо де, петно като петно. Поне се изкъпах.
- Крайно време беше - кимваш ти и двамата прихвате едновременно,
С единствения останал прът вече е доста по-трудно да управлявате и салът бавно се отклонява към средата на течението.
Мини на 97.

84.

От кулата всъщност е останала само долната половина. Останалото лежи наоколо на безформена каменна купчина, обрасла с гъсти буренаци. Пристъпваш към входа, но напразно напрягаш очи. Вътре е тъмно и не виждаш нищо!
Стените наистина едва се крепят. От мазилката мужду камъните няма и помен - сега само собствената им тежест ги удържа на място. Истинско чудо е, че кулата още стои. Усещаш с гърба си неодобрителния поглед на Халип! **Ако все пак решиш да влезеш, продължи на 161.**
Ако предпочетеш да се откажеш от кулата и да провериш какво има в триетажната сграда, мини на 52.
Ако още не си огледал костите по двора и искаш да го направиш сега, попадаш на 196.
Ако не те интересува нищо от изброеното, прехвърли се на 249.

85.

Не се доверяваш на гласа си и само кимваш, сякаш нямаш време за празни приказки. После отстъпваш към сала. Сега е решителният момент.
Избери сам на кой епизод ще преминеш: 167, 176 или 278.

86.

Халип бързо вади ножа си, отцепва две тресчици и като ги стиска в юмрук, протяга ръка към теб. Тегли. По-късата печели.
Избери една от двете възможности: 120 или 163.

87.

Нечия сянка пада върху входа на процепа. Халип се приготвя да замахне, но точно преди да стовари секирата, долита гласът на Брине:
- Тук ги оставих. Отдайте им чест като на герои! Халип успява да удържи замаха си и няколко мига отчаяно размахва ръце (и брадва), застинал в несигурно равновесие на ръба на лодката. Точно така ви виждат за пръв изплувалите иззад скалата хора на Брине - един грамад здравеняк, замахваш, срещу тях с секира... и още един човек зад него.
- Бих отдал чест, но да ме посрещат с оръжие никак не ми харесва - обажда се едър мъжага с белег на лявата буза. - Водя си на посрещане, а не на бой. И ако твоите познати ме очакват така, значи около тях не всичко е чисто.
С края на окото си забелязваш, че Халип отваря уста да се оправдава. Ще го оставиш ли?
Да - на 103.
Не - продължи на 121.

88.

Присъдата ви е приета единодушно: три години принудителен труд в малкото селце в края на долината. Освен това по решение на Съвета клисурата занапред ще бъде преградена с решетка и край нея денонощно трябва да има пост. Вече никой не ще успее да повтори вашия опит за бягство
След десет години може би ще замине поредната експедиция... а може би не. Във всеки случай, дори и да замине, ти едва ли ще бъдеш в нея.

89.

Ако има нещо на този свят, което Халип ненавижда по-люто и от чудовищата, то е да го наричат глупак. Дори от теб рядко приема подобна обида, какво остава за някакъв си загадъчен тип, дето му се е натресъл изневиделица. Той пристъпва напред, изпъчва се и стиска юмруци.

- А пък този сал, ако искаш да знаеш, съм го направил със собствените си ръце, тъй че не аз теб, а ти мене ще слушаш. Или отговаряй каквото те питам, или се пръждосва незабавно!

Брине го стрелва с яден поглед и се отдръпва към края сала.

- Е, добре, ще си вървя! Явно и двамата сте глупаци, дето не разбират от дума. Щом е тъй, вървете да си трошите главите!

Усещаш, че този път май и двамата прекаляват със спора.

Ако се намесиш и кажеш на Халип да си затваря устата, продължи на 208. Ако се въздържиш от участие в свадата, мини на 41.

90.

Халип ловко отдръпва глава настрани и юмрукът ти само се плъзва по челюстта му. Вече нямаш време за нов избор. Не ти остава нищо друго, освен да се вкопчиш във връхлитащия противник.

Мини на 77.

91.

- Значи съм глупак, така ли? - подскача Халип.

Сега вече и ти започваш да се ядосваш.

- Нямах точно това предвид, но щом държиш да знаеш, ще ти кажа, че понякога си ужасно тъп.

Продължи на 111.

92.

Изкарвате още една безсънна нощ в люти битки с комарите, а на сутринта се налага да грабнете пътовете и да помагате за по-бързото придвижване на сала. Брине няма търпение да стигне до морския бряг.

- Не зная колко време ще ни отнеме търсенето - пояснява той. - А разполагаме само с шест дни.

Още преди залез слънце Реката внезапно се разлива в необятна синя шир. Колкото и да се вглеждате, водата пред вас няма край.

- Това е морето - гордо изрича Брине. - Някои легенди разказват, че отвъд него имало земя и други хора на нея, само че аз не вярвам. И тази земя тук щеше да ни стига чудесно, ако не бяха чудовищата!
Кимваш в знак на съгласие.
- А сега да се разпределим за търсенето. Кой бряг предпочитате, левия или десния?
- Десния - казвате едновременно двамата с Халип.
- Добре - съгласява се Брине. - Аз пък ще взема левия. Утре вечер среща на същото това място!
Мини на 168.

93.

Събужда те тих шум. През тясното прозорче едва проникват бледи лунни лъчи, които почти не разсейват полумрака. Надигаш се и виждаш, че над леглото ти се е надвесил неясен силует. Искаш да скочиш на крака, но човекът те удържа и ти прави знак да мълчиш. Въпреки тъмнината, сега го разпознаваш по здравата хватка - това е Халип.
- Изслушай ме - прошепва той. - Решил съм тази нощ да потегля надолу по Реката. Видях те как гласува в Съвета, пък и знам, че отдавна мечтаеш за тази експедиция. Затова ти предлагам да тръгнеш с мен.
Но как...
- Мълчи! - прекъсва те Халип. - Нали знаеш горния завой на Реката? Преди три дни там докараха купчина борови трупи. Снощи скрих край тях всичко необходимо - два меча, дрехи, провизии, железни скоби и въжета.
З аполовин час ще можем да направим сал.
Да, Халип добре е подготвил плана си.
Ако се съгласиш да тръгнеш с него, продължи на 131.
Ако откажеш твърдо, прехвърли се на 156.
Ако му предложиш да изчакате няколко дни и да се подготвите по-добре, мини на 188.

94.

Бавно се спускате надолу по каменните стъпала и пристъпвате към портата. Наоколо царува все същата глуха, мъртвешка тишина. Изглежда, чудовищата продължават да дебнат отвъд стената, без да подозират, че вече знаете за тях.
- Аз поемам дясното - прошепва Халип и прихваща по-здраво грамадната си секира.
Кимваш и махваш с ръка.
- Напред!

С високо вдигнати оръжия двамата едновременно изхвръквате през портата. Посреща ви свиреп, кръвожаден рев. Чудовището отляво се хвърля към тебе и ти влагаш цялата си сила в замаха, с който трябва да го унищожиш. Накъде ще насочиш меча?
Към гърдите - мини на 76.
Хоризонтално към шията - попадаш на 114.
Отгоре към черепа - продължи на 129.
Към лапата, която вече замахва насреща ти - прехвърли се на 141.

95.

С всичка сила се изтласкваш нагоре, инстинктивно вкопчиш лява ръка в една от трупите и виждаш как грозната черна глава изниква над повърхността само на крачка от теб. Вече не ти остава време да се изкатериш върху сала. Трескаво замахваш с меча към шията на звяра.
Ще успееш ли да отсечеш главата му с един удар сега, когато водата забавя движенията ти? Въпрос на шанс.
Премини по свой избор на 18 или на 31.

96.

Събужда те непоносима болка. Отваряш очи, но наоколо и царува пълен мрак. Разбираш, че Халип е заспал и огънят е изгаснал. А в тъмнината сте били нападнати от... не знаеш от какво, но това вече няма значение, защото в гърлото ти се впиват остри зъби и след миг животът ти свършва.

97.

Внезапно с крайчеца на окото си забелязваш някакво движение високо горе. Вдигаш глава и не успяваш да удържиш вика си - по върха на скалите, само на стотина крачки пред вас отчаяно тича човек! Идва право насреща ви и ще се разминете след по-малко от минута.
- Бяга от нещо. Само че от какво? - обажда се Халип през бученето на водата.
- Ще го награждават, та от това бяга. От какво може да бяга човек, секиро такава? - промърморваш ти.
Обикновено приятелят ти избухва при обиди, но този път сам разбира, че е задал глупав въпрос. Наблягаш на пръта. Халип също се хваща до теб и салът започва да се отклонява към брега. Човекът отгоре вече е съвсем близо. Опитва се да извика, но от тичането е останал без дъх и не чувате нищо. Впрочем и непознатият е наясно, че виковете са безполезни. Без да

прекъсва нито за миг лудешкия бяг той енергично размахва ръце срещу вас. Минава ти нелепата мисъл, че човекът ви прави знаци да се махате, да отплувате по-надалече!
Двамата с Халип се споглеждате изненадано. Не сте от хората, които биха изоставили някого в беда. Но пък може би онзи знае по-добре какво иска. Или?...
- Май се е ошашавил от страх, завалията - отговаря Халеп на неизречената ти мисъл. - За какво да ни пъди? Нали тъй и тъй ще се разминем след малко.
Точно там е въпросът. След броени секунди ще се разминете и трябва веднага да решиш дали да приближиш сала до брега въпреки явно нелепите жестове на беглеца. **Ако го сториш, мини на 119.**
Ако върнеш сала към средата на течението, продължи 136.

98.

С мощен скок се хвърляш назад, в сянката на портата, Виждаш, че и Халип е последвал примера ти. Ала чудовищата ви гонят по петите. Накъде ще се насочиш?
Към вътрешността на опожарения град - мини на 133.
По стълбата към върха на крепостната стена – прехвърли се на 151.

99.

Вкопчваш се здраво в ръката на Удо и с един отчаян напън изтегляш хлапака обратно на сала. После се оглеждаш за пръта. Уви, вълните са го отнесли. Въпреки усилията си Халип не успява да управлява сам и салът се е отклонил към средата на течението.
Мини на 64.

100.

Непознатият ви оглежда подозрително, след това маха с ръка.
- За да обясня всичко, ще трябва да ви кажа твърде много неща, които не знаете, пък и не бива да знаете.
- Вече знаем достатъчно, за да се досетим за останалото - усмихваш се ти. - Знаем например, че някъде има място наречено Бриам, където живеят и други хора, освен нас. Ако съдя по това как плуваше ти преди малко, това място сигурно е на река. Пътят към него е таен и се знае от малцина - значи не е лесен за намиране и от двете страни, а това изключва обикновени проходи, долини и така нататък. Най-вероятно се намира на не повече от няколко дни път оттук. Преценявам го по облеклото ти. Преди

тръгване си се пременил с нови кожени дрехи и те още не са смачкани и протрити, както би станало след по-дълго пътешесвие. А сега по-нататък. Както сам признаваш, вие се биете с чудовищата, като използвате срещу тях огън, а не знаете, че умират, щом им се отсече главата. Следователно никога не сте били в града и крепостта нагоре по течението - там направихме това откритие. Значи Бриам се намира надолу.
Очите на мъжа се присвиват и той посяга към пояса си, където виси лъскав нож.
- Знаеш прекалено много, момче!
- Знам и още нещо, което май не си успял да разбереш за цялото това време - спокойно отвръщаш ти. - Че ние имаме една обща цел и един общ враг. Че вашето дело е и наше дело, че нашата битка е обща битка, че имаме една и съща кауза. Когато го разбереш, ще можем да продължим разговора.
Мини на 128.

101.

Когато противникът връхлита слепешком, съвсем не е трудно да го препънеш. Халип размахва ръце и тежко се просва върху мокрите трупи. Отдръпваш се назад, заемаш позиция и го изчакваш да стане.
Стиснал зъби, Халип отново пристъпва към теб. Сега е нащрек и едва ли ще имаш втори шанс да го събориш толкова лесно.
Избери епизода, на който ще преминеш - 115 или 177.

102.

Твърде късно разбираш, че изборът ти е бил неудачен. Масивният рог отклонява удара, а дебелата кост на черепа го посреща без да пострада. Преди да се опомниш, звярът вече е върху теб и острите му зъби се впиват в гърлото ти...

103.

- Мислехме, че може да са чудовищата - опитва се да лъже Халип.
Хващаш се за главата - такава глупост просто не биваше да се изрича!
- Чудовища ли? - намръщва се Брине. - Че нали се прибраха в двореца? Сами ги видяхте. Лъжете ме и тук нещо наистина не е наред.
- Ако питаш мен, просто смятаха да те пречукат, но като видяха, че сме много, набързо се отказаха. Хич не са ми симпатични - изръмжава онзи с белега
- Предател ли ме изкарваш, хиена такава! – мигновенно кипва Халип. - Ти ако убиваш познатите си от засада, ние не го правим!
- Хем оцапан, хем много знае! - пламва противникът. Явно бриамците са си избухлив народ. Момчета, я ги дръжте.
Преди да се опомните, с един тласък на веслата лодките им се стрелват напред и върху вас скачат едновременно петима души. Някакъв неосъзнат импулс ви кара да се въздържате от кръвопролитие. Халип хваща здраво секирата, завърта я като боздуган и с плоската част помита наведньж трима нападатели; ти поваляш четвърти с дръжката на меча. Ръцете на последния се свиват около врата ти, но с един ляв юмрук в лицето го събаряш от лодката.
Първото нападение е отблъснато, но то е постигнало целта си - дало е време на останалите нападатели да се стоварят вкупом върху вас. Не след дълго лежите на дъното на лодката, омотани с въжета като вързопи.
- Вържете им очите и ги карайте! - нарежда Белязания.
Мини на 202.

104.

Нищо не може да се направи. Отбивате сала, спирате и слизате на брега с наведени глави.
Четвърт час по-късно стражата ви отвежда в храма, където вече се е събрал Съветът на старейшините.
Мини на 88.

105.

Решително замахваш срещу шията на чудовището, но всичко става толкова бързо, че нямаш време да насочиш удара. Ще успееш ли? Сега само шансът може да ти даде отговор. **Избери епизода, на който да преминеш – 114 или 129.**

106.

Надявал си се, че чудовищата ще се уморят да чакат, но след един час започваш да губиш надежда. Черните зверове стоят все така неподвижно от двете страни на портата. А Халип започва да губи търпение.

- Какво чакаме още? Времето минава! Да ги нападнем докато е светло! Настане ли нощ, ще ни спипат като пилци - бас държа, че имат зверски нюх! - Той мрачно покла глава и добавя тихичко: - Ех, ако можехме някак да ги пропъдим...

И в този момент ти хрумва идея. Огън! Бихте могли да пропъдите чудовищата с огън, както са сторили някога древните бойци.

Но когато обясняваш идеята си на Халип, той не изглежда очарован.

- И да загубим още час или два! А после нощта да ни завари в капана! Не, благодаря! Най-добре ще е да нападнем и толкоз!

Ако се съгласиш да нападнете, мини на 94.

Ако държиш на своята идея, продължи на 272.

107.

От съня те изтръгва оглушителен крясък. Преди да се опомниш, вече си на крака и изтегляш от огъня една главня. На няколко крачки от теб Халип е застинал край водата. Пристъпваш до него и в трептящата светлина на пламъка съзираш гледка, която те кара да изтръпнеш от ужас. Към острова тромаво плува чудовищно създание - черно, люспесто, с масивна глава, от която стърчи дебел, закривен рог.

Неволно надаваш вик и отскачаш назад. Халип се опомня и изтичва към огъня. Това му спасява живота, защото чудовището вече излиза на брега. То има почти човешко тяло, но се извисява поне на три глави над вас.

Бягството е невъзможно - отвсякъде ви обкръжава вода. Разбираш, че трябва да се биеш още сега, преди звярът да е преминал в настъпление. Какво ще направиш?

Ще захвърлиш главнята и ще грабнеш меча - мини на 20.

Няма да губиш време и ще нападнеш с горящото дърво - прехвърли се на 154.

108.

Лягаш да спиш... а когато се събуждаш, през прозорчето вече нахлуват първите утринни лъчи. Халип кротко похърква, облегнат до стената. Задрямал е - навярно много преди полунощ.

В този момент стражата идва да ви изкара на работа и ти с ужас виждаш отвън Брине... с вериги на ръцете!

- Като искаш да им помагаш, помагай! - сопва му се Белязания, който е между придружителите. - Ще имаш предостатъчно възможност! Точно от теб никога не съм очаквал да предадеш страната ни!
- Страната не е само хора и земя, но и думата на тези хора - отвръща Брине разгорещено. - Така че я предадох не аз - предадоха я старейшините. Само се опитах да я опазя.
- Добре тогава, пази я както смяташ за добре! А сега на работа и тримата!
- Големи сте съмливци! - промърморва сърдито Брине, когато вървите към ръба на платото. - Заради вас ме хванаха! Опитах се да ви събудя и повиших глас... а вместо вас събудих пазача. Не чухте ли поне борбата?
Халип подсмръква виновно.
Отсега нататък всекидневието ви ще е скучно и тежко. Оскъдна храна и много работа на големия скрипец. Чак докато някой ден Халип успее да отмъкне инструменти, с които да разбие оковите и резето на колибата, а Брине - да ви преведе покрай постовете и стражите по пътя навън. Но това ще стане едва след години...

109.

Вратата на сградата зее широко разтворена. Взираш се навътре, но ярката слънчева светлина наоколо ти пречи да различиш каквото и да било сред гъстата сянка. Дълбоко поемаш дъх и влизаш с бавни, предпазливи стъпки. Когато очите ти привикват с полумрака, виждаш, че си попаднал в прашно помещение с прогнили дървени маси и скамейки. В дъното се тъмнее голямо огнище с катурнат казан в него. Очевидно тук е била столовата на гарнизона.
Край огнището лежат още два скелета - на човек и на чудовище. За твоя изненада този път чудовището не е обезглавено. А човешкият скелет до него не е нито с ризница, нито с меч. Костите на пръстите му стискат останки от масивна цепеница с обгорял край.
Не знаеш доколко верни могат да бъдат предположенията ти, но се опитваш да възстановиш някогашната схватка. Този човек навярно е бил готвач. При внезапната атака е грабнал главня от огъня и с нея е успял да убие едно от чудовищата. По гърба ти полазват тръпки, като си представяш тази последна, отчаяна схватка на обезоръжения човек срещу звяра, докато навън другарите му са загивали един след друг. И все пак, дори в смъртта си, древният боец е победил!
Мислено пожелаваш покой на духа му и се обръщаш. Към горния етаж води дървена стълба. Но щом слагаш крак върху първото стъпало, чуваш пукота на прогнило дърво. Май не ще е благоразумно да се качваш нагоре.
Ако напуснеш сградата, обърни на 174.
Ако рискуваш да се изкачиш, продължи на 137.

110.

Брине печално поклаща глава, но не възразява повече. Спускаш се тихичко във водата и започваш да плуваш към брега. Над равнината вече пада мрак и последните чудовища се изнизват през градските порти. Притаен в крайбрежните тръстики, ти преброяваш три пъти до сто и се запътваш напред. Край портите спираш отново. Ослушваш се много внимателно, но не чуваш нито звук.

Прекосяваш крепостната врата и оглеждаш всичко наоколо. Никакво движение, никакъв намек за живот. Чудовищата са се отдръпнали някъде навътре в града. Ако Брине е прав, отиват към двореца, чиито очертания виждаш на фона на първите звезди.

Изтръпнал от напрежение, ти тръгваш напред по лабиринта от тесни улички. Сега тишината ти се струва зловеща. За разлика от другия град, този е запазен напълно и от това мъртвилото изглежда още по-страшно.

На няколко пъти губиш посоката в гъстия мрак, но най-сетне достигаш площада пред двореца. Тъкмо навреме - под бледата звездна светлина виждаш как последните чудовища се изкачват по високо мраморно стълбище и едно подир друго изчезват в отворената врата. Принуден си да повярваш на очите си: те наистина се събират вътре - всичките тия хиляди и хиляди зверове. Но още по-силно те поразява нещо друго. Откъм зеещата врата на двореца долита непоносимо студен вятър - истински зимен вихър, сега, през лятото!

След няколко минути и последното чудовище потъва в мрачните дълбини на двореца. Вече си видял каквото желаеше.

Ако сега решиш да се върнеш, мини на 200.

Ако си достатъчно безумен, за да влезеш в двореца, продължи на 267.

111.

Халип захвърля пръта върху сала и разперва ръце.

- Добре де, ела! Ела да те видим колко струваш! Едно време те пердашех като сноп на харман.

Познаваш го много добре. Халип не е зъл по душа, но разлюти ли се, става опасен като побеснял бивол. Има само един начин за предотвратяване на сблъсъка - да отстъпиш.

Ако се съгласиш да спрете на брега, мини на 144.

Ако си готов да се биеш, продължи на 171.

112.

- Спокойно, Халип - прошепваш ти. - Седни на дъното на лодката и сложи секирата до краката си, все едно че случайно се търкаля там. Ако ни нападнат, ще можеш тутакси да я грабнеш.
- А защо направо да не...
- Не знаеш дали Брине се връща с приятели или с врагове, Как мислиш, добре ли ще е, ако първо ги посечеш, а после се, окаже, че просто са искали да ни посрещнат много хора наведнъж?
Халип се колебае още миг-два, после махва с ръка и сяда, Ръката му обаче остава върху дръжката на секирата. Ти взимаш меча и започваш лекичко да дялкаш дръжката си, уж че заглаждаш грапавини по нея.
Едва сте заели измислената поза, когато в процепа се показват две лодки. И двете возят по пет човека. На носа на едната седи Брине, на носа на другата - едър мъжага с белег върху лявата буза. Щом ви забелязва, мъжагата се изправя и заповядва:
- Момчета, отдайте чест на тези герои!
С риск да се преобърнат, всички в лодките стават на крака и вдигат оръжията си нагоре. Посрещате поздрава с искрена изненада - никога не ви е хрумвало, че сте чак такива герои.
- Брине ни разказа как сте го спасили от чудовищата, как сте се справили с тях и как сте му помогнали да намери земно масло - продължава онзи с белега. - Гордеем се, че ви виждаме! Герои като вас са чест за всяка една страна!
Мини на 147.

113.

Напрягайки мускули, двамата се борите с течението и най-сетне спирате близо до средата на острова. Доколкото ти позволява здрачът, успяваш да различиш, че дървета има само по горния край. Откъм долния брегът е гол, осеян със скали.
Кое място ще избереш за нощувка?
Горичката - прехвърли се на 51.
Скалите по долния край на острова - мини на 82.

114.

Ударът ти е безпогрешен. Мечът прелита през масивната шия като през масло и чудовищната глава отхвръква настрани сред облак пръски от черна кръв. Люспестото тяло се сгромолясва на тревата. Без да губиш време, ти се обръщаш назад, но там вече всичко е свършило. Халип стои с

окървавена секира до обезглавения труп на другия звяр и повтаря с пресекващ от вълнение глас:
- Нали ти казвах... нали ти казвах... шията... само шията... казвах ти го, нали?... Шията, само шията...
Макар че сам трепериш от напрежение, ти правиш усилие да се усмихнеш, пристъпваш до ковача и с всичка сила го плясваш по гърба.
- Я се стегни, Халип! Каза ми го, разбира се! А аз ти казах, че трябва да бъдем внимателни. Хайде да се махаме, преди да са ни дошли нови гости.
Няколко минути по-късно двамата изтласквате сала от плитчината и продължавате пътешествието си надолу по течението.
Мини на 160.

115.

Халип те оглежда навъсено, после махва с ръка.
- Ама ти си бил по-голям инат и от мене! Е, няма да се караме повече. Нека бъде както казваш. Продължаваме по течението.
Мини на 213.

116.

Събужда те тих шум. През тясното прозорче едва проникват бледи лунни лъчи, които почти не разсейват полумрака. Надигаш се и виждаш, че над леглото ти се е надвисил неясен, силует. Искаш да скочиш на крака, но човекът те удържа и ти прави знак да мълчиш. Въпреки тъмнината, сега го разпознаваш по здравата хватка - това е Халип.
- Изслушай ме - прошепва той. - Решил съм тази нощ да потегля надолу по Реката. Видях те как гласува в Съвета, но забелязах и колко трудно взе решението. Знам, че всъщност отдавна мечтаеш за тази експедиция. Затова ти предлагам да тръгнеш с мен.
- Но как...
- Мълчи! - прекъсва те Халип. - Нали знаеш горния завой на Реката? Преди три дни там докараха купчина борови трупи. Снощи скрих край тях всичко необходимо - двд меча, дрехи, провизии, железни скоби и въжета. За половин час ще можем да направим сал.
Да, Халип добре е подготвил плана си.
Ако се съгласиш да тръгнеш с него, продължи на 131.
Ако откажеш твърдо, прехвърли се на 156.
Ако му предложиш да изчакате няколко дни и да се подготвите по-добре, мини на 188.

117.

Докато се премяташ из въздуха, виждаш как грозна черна глава изниква над повърхността. Падаш сред водата само на крачка от нея, ала в последния момент успяваш де се уловиш за сала с лявата си ръка, докато трескаво замахваш с меча към шията на звяра.
Ще успееш ли да отсечеш главата му с един удар сега, когато водата забавя движенията ти? Въпрос на шанс.
Премини по свой избор на 18 или на 31.

118.

От съня те изтръгва оглушителен крясък. Преди да сс опомниш, вече си на крака и изтегляш от огъня една главня. На няколко крачки извън входа на развалините Халип е застинал като вкаменен с протегната напред ръка. Пристъпваш до него и в трептящата светлина на пламъка съзираш гледка, която те кара да изтръпнеш от ужас. Откъм речния бряг се задава чудовищно създание - черно, люспесто, с масивна глава, от която стърчи дебел, закривен рог.
Неволно надаваш вик и отскачаш назад. Халип се опомня и изтичва към огъня. Това му спасява живота, защото чудовището вече се хвърля напред с огромен скок. То има почти човешко тяло, но се извисява почти на три глави над вас.
Бягството е невъзможно - да избутате сала във водата е бавна работа, а ако побегнете по сушата, чудовището бързо ще ви настигне. Разбираш, че трябва да се биеш още сега, преди звярът да е преминал в настъпление. Какво ще направиш?
Ще захвърлиш главнята и ще грабнеш меча - мини на 20.
Няма да губиш време и ще нападнеш с горящото дърво - прехвърли се на 154.

119.

С риск да строшите прът, двамата енергично изтласквате сала към брега. Беглецът отгоре жестикулира отчаяно и се опитва да крещи, но от устата му излиза само хъркане. Е, той може да е саможертвен, обаче вие пък не изоставяте човек в беда!
Вече сте точно под него. Вирнал глава нагоре, го виждаш как безнадеждно махва с ръка за последен път, сетне внезапно спира и отпуска рамене, сякаш борбата е загубила смисъл. Само след миг зад него се появяват две чудовища.
Внезапно разбираш всичко. Точно тук скалата е отвесна, но по-напред става полегата и там човекът не би могъл да скочи, без да се разбие в

камъните. Със своите действия вие сте му отнели единствения шанс да потърси спасение в реката. Сега нещастникът просто изчаква да отминете... ако все още има време.
Пребледняваш и с всички сили натискаш пръта обратно, но вече е късно - чудовищата се движат с безумна бързина. Настигайки човека, първото го помита с един удар. После и двата звяра скачат от високата скала право над вас.
Наблягаш върху пръта с цялата си енергия, но той изпращява и се строшава в ръцете ти. Беглецът пада с главата надолу само на две крачки от теб и чуваш зловещото хрущене, когато черепът му се разбива в боровите трупи. Все пак си успял леко да отклониш назад - едното чудовище плясва във водата до вас. Другото обаче се стоварва точно върху края на сала. От страховития удар двамата с Халип политате във вълните. Сътресението те зашеметява и дори не усещаш как остри челюсти се впиват в гърлото ти...

120.

Когато правиш своя избор, Халип разтваря пръсти. Тресчицата върху дланта му е много по-дълга от твоята.
- Винаги си имал късмет - въздъхва ковачът. - Добре, разбрахме се. Продължаваме по Реката.
Мини на 213.

121.

Изпускаш меча си на дъното на лодката. Прицелил си се точно така, че дръжката да удари Халип през пръстите на краката. Както е отворил уста да се оправдае, от гърлото му излита зверски рев и той започва да подскача на един крак, стискайки другия.
- Ох, ама че съм несръчен!... - възкликваш ти. - А сега ме чуйте добре, хора. Ако искахме да очистим Брине, имахме предостатъчно възможности да го направим. Като се започне с най-простата: да не му помогнем да избяга от чудовищата. А и по целия обратен път единственото, което не знаехме за Бриам, беше точно това, което не знаем и сега - къде се намира и как се стига до него. Бяхме двама срещу един, спокойно можехме да се справим с Брине, преди да ви доведе. Просто като чухме да идват много хора, решихме че вашите старейшини може би са предпочели да запазя тайната с цената на живота ни - тя вероятно струва повече от двама непознати пришълци.

- Говориш истината, а това ми харесва - отвръща Белязания. - Е, ще минете и без отдаване на чест, но по сте ми симпатични. Право да си кажа, на ваше място сигурно и аз бих направил същото.
Мини на 147.

122.

Тия няколко секунди изглеждат безкрайно дълги. Сърцето ти сякаш е спряло да бие. Сам не знаеш как, но успяваш провреш пръта под мрежата и да я повдигнеш. Виждаш, че Халип също е разчистил пътя пред себе си. Салът се плъзга под моста и навлиза в гъстите сенки на планинския процеп.
- Ура! Успяхме! - крещи зад гърба ти Удо.
Мислено му обещаваш един як пердах и насочваш цялот си внимание към клисурата. Течението става все по-бързо. Кипналите вълни са покрити с бяла пяна. Трудно ти е да дишаш от ситните водни пръски, изпълнили въздуха като мъгла. Край вас с безумна скорост прелитат назъбени скали. Имаш чувството, че салът всеки момент ще се разбие в някоя от тях. През грохота на Реката се раздава отчаяният писък на Удо:
- Към средата! Иначе ще загинем!
- Не! - възразява Халип. - По края течението е по-слабо!
Изборът е твой. Ако решиш да насочиш сала към средата на реката, обърни на 21.
Ако предпочетеш да се движите край стената на клисурата, продължи на 169.

123.

Без изобщо да те чуе, освирепелият Халип замахва назад и стоварва юмрук право в лицето ти. Заслепен от болка изхвръкваш през ръба и падаш по гръб във водата. Безпомощно размахваш ръце, опитвайки да изплуваш на повърхността. Но още преди да се опомниш, в гърдите ти се впиват грамадни закривени нокти. Едното чудовище вече е намерило своята плячка. Уви, това си ти...

124.

- Стига бе! - възкликва с досада Халип. - Сега пък да се връщаме! От какво се боиш? Не виждаш ли, че всички са мъртви? И ако искаш да знаеш, били са мъртви още когато баба ти е ходела права под масата.
- Ами твоята баба? - лукаво питаш ти. - Помниш ли какви истории разправяше, като бяхме малки? За върколаци, таласъми, вампири... Отде да знаеш, току-виж ни изскочило нещо такова насреща.
Халип се ухилва и многозначително се потупва с пръст по клепача.
- Тук случайно да плува корабче? Първо на първо, срещу таласъма с меч нищо не можеш да сториш. Трябва да му плюеш под опашката, ако не те изяде преди това. Второ, нечистата сила излиза само нощем, а пък сега е бял ден. И трето... абе, будалкаш ме. Знам, че не вярваш в тия работи.
Очевидно с хитрост няма да го убедиш в правотата си!
Ако се съгласиш да продължите напред без оръжие, мини на 152.
Ако настоиш да се въоръжите, отгърни на 11.

125.

Вече сте съвсем близо до брега. Достатъчни са още няколко тласъка с прътовете - и салът засяда в песъчливите плитчини само на петдесетина крачки от крепостната стена.
Мини на 166.

126.

Халип те оглежда и разбира, че няма да промениш решението си. Иска да каже още нещо, но само въздъхва, свива юмруци и излиза в нощта. Оставаш сам.
Не мигваш чак до утрото. А на сутринта имаш неочаквано посещение - отряд от стражата идва да те арестува. Оказва се, че Халип е бил заловен при опита за бягство! Намерили са се хора, които са го видели да идва при тебе през нощта. Затова и двамата ще бъдете наказани. Той - заради нарушената заповед на Съвета, а ти - защото не си му попречил, което се равнява на съучастие.
Мини на 88.

127.

Течението продължава да ви носи напред с шеметна скорост. Двамата с Халип се мъчите да забавите сала, като триете прътовете в издатините на скалната стена. Но въпреки всичко имаш чувството, че гибелта може да ви сполети всеки миг.

Не знаеш колко време е продължила тази страховита борба. Изтощен си до предел и продължаваш да въртиш пръта с някакви неподозирани остатъци от сила. До теб Халип пъхти толкова тежко, че го чуваш дори през грохота на водата. Мислено се прощаваш с този свят, защото разбираш неумолимата истина - още няколко минути и ръце те ще престанат да ти се подчиняват.
Ненадейно в лицето ти плисва ослепително слънчево сияние. Затваряш очи, а когато ги отваряш отново, виждаш, че клисурата е изчезнала. Пред вас се разстила необятна хълмиста степ.
Като по команда двамата с Халип захвърляте прътите н се просвате върху мокрите борови трупи. След току-шо преживяното изпитание сте просто премазани от умора. Дълго лежите рамо до рамо, забили погледи в небесната синева. Но щом изтощението започва да отстъпва, на негово място веднага идва любопитството. Надигаш се, сядаш и отправяш очи през равнини и хълмове към онова далечно място, където небето се слива със земята.
След тясната планинска долина тази гледка е потресаваща. За пръв път усещаш колко голям е светът. С часове наред плувате по Реката, а наоколо нищо не се променя - само от време на време забелязвате в далечината гори или голи планински върхове.
Наближава пладне, когато правите първото си откритие - на хоризонта се появява нещо тъмно. Постепенно приближавате натам и разбираш, че край Реката стърчат руини на древна крепост.
Ако решиш да спрете и да огледате развалините, мини на 150.
Ако предпочиташ да не спирате, продължи на 179.

128.

Известно време спътникът ви мълчи с наведена глава. Но след малко ръката му отново плъзва към дръжката на ножа.
- Казах ти вече, прекалено много знаеш. А тайната на Бриам трябва да бъде опазена на всяка цена. Не биваше да говориш толкова много, страннико... Сега мой свещен дълг е да ви убия.
- Какво-о-о? - яростно изревава Халип.
Правиш му знак да си затваря устата и отново се обръщаш към непознатия.
- Слушай, човече, има неща, които не се погазват. И едно от тях е кръвният дълг. Не искам да злоупотребявам обаче истината си е истина - преди малко ти спасихме живота. Така ли ще ни се отплатиш?
Пришълецът въздъхва тежко. Ръката му върху ножа трепери.
- Знам добре цената на кръвния дълг. Но аз съм дал клетва да опазя тайната и ще изпълня тази клетва, дори ако след това се ненавиждам до края на живота си. Простете ми... и се пригответе за смърт.

Какво ще му отговориш?
"Не бъди глупак, човече! Ние сме двама срещу един. Ако ни нападнеш, ще загинеш" - мини на 19.
"Казах ти всичко, за което се досещам. То не е чак толкова много. А освен това съм готов да дам клетва, че не ще го повторя пред никого" - продължи на 184.
"Добре, човече! Щом си готов да погазиш кръвния дълг убий ме - няма да ти преча. Заслужил съм такава съдба задето не те оставих да умреш" - попадаш на 257.
Ако смяташ, че приказките са излишни и предпочиташ пръв да нападнеш непознатия, прехвърли се на 224.

129.

Чудовището тръсва глава и отбива удара на меча с масивния си рог. Преди да замахнеш отново, звярът се озовава до теб и раздира гърдите ти с грамадните си, закривени нокти. Олюляваш се и рухваш в локва от собствената си кръв сред скелетите на древните бойци. Тук ще бъде и твоят гроб под открито небе.

130.

Ударът е убийствен. Черепът на Брине се строшава със зловещ пукот и безжизненото му тяло рухва край вратата. Но пазачът е бил нащрек. Преди да сториш каквото и да било, той се хвърля напред и острието на копието му потъва дълбоко в гърдите ти. Докато се гърчиш в агония върху мръсния под, чуваш зверския рев на Халип и последната ти мъчителна мисъл е една - дали наистина Брине беше предател... или сами пропиляхте своя шанс?

131.

Халип се усмихва и едрите му зъби проблясват в полумрака.
- Знаех си, че мога да разчитам на тебе. Понякога си колеблив, но щом стане дума за нещо голямо, винаги взимаш правилни решения.
Понеже Халип те уверява, че е осигурил всичко, грабваш само лъка си и тръгваш след него. Промъквате се из тъмнината между къщурките и след четвърт час се озовавате край Реката, където наистина има купчина борови трупи. Твоят приятел измъква скритите инструменти и без да губите нито миг, двамата започвате работа по сала. Естествено, както във всяко едно начинание, Халип е проявил прекален оптимизъм. Макар че работите трескаво, след половин час нещата не са свършени и наполовина. Но все

пак благодарение на твоята сръчност и неговата мечешка сила, строежът на сала напредва с учудваща бързина.
Вече почти привършвате, когато от мрака излиза човешка фигура. Свиваш юмруци, готов за бой, ала непознатият спира и махва с ръка.
- Ехей, разбрах какво правите. Искам да дойда с вас.
Разпознаваш го по гласа - това е Удо, синът на старейшината Стипур. Разглезен хлапак, свикнал да му угаждат във всичко. При това не е нито физически силен, нито особено умен. В експедицията ще ви бъде само пречка. Без да питаш Халип, усещаш, че е против, но явно оставя решението на теб.
Ако се съгласиш да вземеш Удо, прехвърли се на 75.
Ако му кажеш да се маха, мини на 201.

132.

Грабваш меча и се хвърляш към водача на стражата, който вече връхлита насреща ти. Но явно си подценил противника, а и главата ти още е замътена от тежкия удар. Преди да замахнеш, вражеският меч полита напред като светкавица. Не успяваш дори да отскочиш.
Миг по-късно острието се впива право в сърцето ти и черната бездна на смъртта те поглъща завинаги.

133.

Изтичваш по първата уличка между почернелите стени но когато се озърташ през рамо, с учудване откриваш, че чудовищата не ви преследват. Вместо това те излизат през портата и изчезват от поглед.
- Пак ще ни дебнат! - злобно изръмжава Халип. - Решили са, че тук сме като в капан. Обаче си правят сметката без кръчмаря. Бас държа, че из тия развалини е пълно с оръжия.
- Всичко е ръждясало, Халип — възразяваш ти.
- И какво от това? Нали съм ковач! Да не ми е името Халип, ако до един час не те снабдя със свестен меч!
Прав е. Нямате друг изход, освен да потърсите оръжие и да се преборите с дебнещите чудовища.
Мини на 256.

134.

Всичко става светкавично. С глухо свистене мечът ти прорязва кост и плът. Сред струи димяща черна кръв от сечената лапа рухва на земята. Ала когато отстъпваш на зад, с ужас виждаш как раната заздравява като по

чудо. Нещо повече - на нейно място мигновено израства нова лапа, отсеченият крайник се превръща в дребно копие на чудовището, което расте с всяка изминала секунда. Стоиш като вкаменен и бавно осъзнаваш защо древните бойци не са успели да се справят с нашествието. Ала не ти остава много време за тия мисли. Преди да се опомниш, звярът вече е върху теб и острите му зъби се впиват в гърлото ти...

135.

Разхвърляйки клоните, изскачаш от прикритието и с един удар отсичаш лапата на чудовището. После я изритваш във водата. За момент смаяният звяр потъва под вълните, но само след миг главата му отново изниква над повърхността и от озъбената паст излита оглушителен рев.

- Какво направи, нещастнико! - отчаяно възкликва Брине.

Уви, злото е сторено. Десетки чудовища вече скачат от моста, други изникват по бреговете на клисурата.

Халип въздъхва и се изправя до теб. В погледа му прочиташ безнадеждност.

- Е, така ни било писано, приятел. Поне ще си продадем скъпо живота... и дано да се срещнем в отвъдното. Да знаеш, че те обичах като брат.

За жалост наистина не ви остава друго, освен да загинете като бойци. Водата наоколо вече гъмжи от чудовища. Успяваш да обезглавиш с меча си три от тях, преди четвъртото да вкопчи нокти в крака ти. Само след секунда загиваш с прехапано гърло...

136.

Натискаш пръта и салът бавно започва да се отдалечало от брега. Халип се поколебава за миг, после се захваща да ти помага, но продължава да те гледа с недоумение. Извръщаш глава, за да не виждаш очите му. Ти самият се питаш дали постъпихте правилно, като приехте жестовете на онзи човек. Или е луд, или предпочита да загине, за да не ви въвлече в опасност. А не си свикнал някой да се жертва заради теб...

Само че беглецът изобщо няма намерение да се жертва. Изведнъж проумяваш всичко. Точно пред вас скалата е отвесна, но по-нататък става полегата и там човек не би могъл да скочи, без да се разбие в камъните. Това е искал да ви каже - да не му пречите!
В следващата секунда беглецът потвърждава догадката ти. Избирайки с безпогрешна точност единственото подходящо място, той скача във водата. И тъкмо навреме, защото още докато е във въздуха, над ръба на скалите изникват две уродливи рогати глави. За момент чудовищата тромаво пристъпват от крак на крак, оглеждат се и скачат след жертвата.
Когато грамадните туловища цопват тежко в Реката пръски вода излитат над върховете на скалните стени. Преследваният обаче е взел преднина и вече догонва отминаващия сал. Като го виждаш как плува, ти зяпваш от изненада - та този човек май се движи във водата по-бързо отколкото по суша! Е, и вие в Долината не се боите от дълбоките вирове, но надали дори Хиро рибарят би могъл да плува поне с половината от скоростта на този ваш нов познайник! Скоро чудовищата изостават далеч зад него.
- Какво го зяпаш? - тупва те по тила Халип. - Бягай му подадеш пръта. Не виждаш ли, човекът втори живот живее, тъй да се каже. Само това липсва сега - да се удави след като избяга от ония зверове...
Според теб няма никаква вероятност такъв добър плувец да се удави. Но все пак една малка любезност би била добро начало на запознанството.
Ако отидеш да протегнеш пръта към беглеца, мини на 251.
В противен случай продължи на 155.

137.

Бавно и предпазливо тръгваш по прогнилите стъпала, Но преди още да си достигнал горния етаж, отеква зловещ трясък и стълбата рухва под нозете ти. Тежко се стоварваш на пода сред градушка от камъни и греди. Цялата сграда се тресе, готова всеки момент да рухне над главата ти. Макар и замаян от падането, скачаш на крака и с цялата енергия на отчаянието се хвърляш към изхода.
Избери своя шанс - 189 или 211.

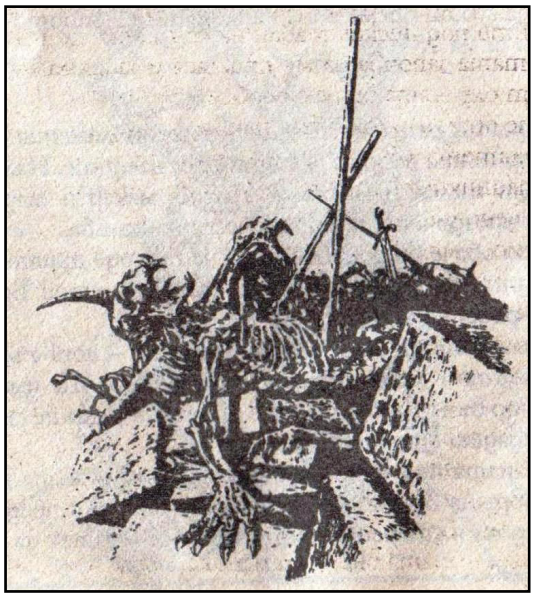
138.

Не знаеш колко си лежал в безсъзнание, но небето вече просветлява, скоро ще се развидели. Без да губите време, двамата подхващате ръба на сала и се опитвате да го тикате във водата. Но внезапно откъм близките дървета долита заплашителен глас:
- Стойте! Арестувам ви по заповед на Първия старейшина!

Стреснато обръщаш глава и изохкваш - не толкова от болката в тила, колкото от онова, което виждаш. По брега тичешком се задава отряд на стражата. Поне петнайсет души, преценяваш на око ти. Вече нямате време да избутате сала в реката. Опитът за бягство е обречен на провал.
Какво ще предприемеш сега?
Ще се предадеш - мини на 14. Ще се биеш - продължи на 132.

139.

Хващате прътовете и с енергични тласъци насочвате сала към левия бряг.

Крепостната стена идва все по-близо. Вече различавате, че голямата порта е разбита и по всичко личи, че някога пред нея се е водила битка на живот и смърт. Край стената лежат скелети на коне и хора, доста по-рядко се мяркат и останки от рогатите чудовища. Внезапно Халип отпуска пръта и посочва с ръка.
- Виж там.
Напрягаш поглед и различаваш в подножието на стената нещо, което отначало ти заприличва на купчина съчки. Но след миг разбираш какво е в действителност - скелети на чудовища, много чудовища. Халип пристъпва към теб и те хваща за рамото.
- Разбираш ли какво означава това? Зверовете са победили и тук, както навсякъде, но преди това древните боици са открили начин да ги унищожават. Длъжни сме да узнаем как са го сторили!
Премини на 125.

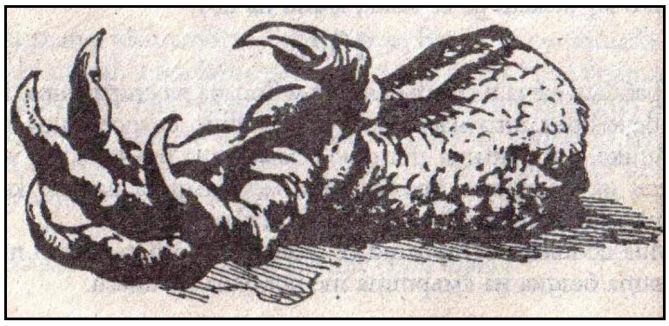
140.

Става нещо странно. Вместо да извади ножа, противникът се привежда напред, като че иска да се хвърли в краката ти. Но твоят удар го изпреварва. С глух трясък мечът се впива в ребрата му отляво и той рухва окървавен върху боровите трупи.
Стискайки здраво секирата, Халип пристъпва до теб, ала борбата вече е свършила. От разсечените ребра на непознатия бликат кървави струи. Остава му да живее броени секунди.
- Вие... вие също... - дрезгаво прошепва той и по устните му избива кървава пяна. - Вие също ще умрете... Тайната на Бриам... ще бъде запазена...

Разтърсва го предсмъртен гърч, после тялото му се от пуска. Всичко е свършено.
- Какво искаше да каже? - пита с недоумение Халип.
- Не знам - свиваш рамене ти. - Дай да го отнесем отзад. Ще го погребем, като намерим подходящо място.
Мини на 212.

141.

Ударът ти е точен. Мечът минава като бръснач през люспи, плът и кост. С яростен рев чудовището отстъпя крачка назад, а от раната изригва кървав фонтан. Ала само след миг кръвта спира. Вкаменен от ужас, виждаш как на мястото на отсечената лапа за броени секунди израства нова. И това не е всичко! Лапата, която лежи сред тревата, започва да се преобразява - превръща се в ново чудовище, което бързо расте.
Твърде късно си спомняш думите на Халип: "И всички са без глави..." Да, навярно обезглавяването е единственият начин да се унищожат чудовищата. Но ти вече нямаш време да провериш дали е така, защото звярът разбива черепа ти с един удар на грамадната си лапа.

142.

Замахваш насреща му и Удо побягва, сипейки през рамото ти закани. Не се съмняваш, че ще ги изпълни, затова трябва да бързате. За щастие небето вече просветлява, скоро ще се развидели. Без да губите време, избутвате сала в Реката и с дългите пръстове го насочвате към средата на течението.
Внезапно из долината отеква тревожният звън на камбани. Удо е изпълнил заканата си.
Реката бързо ви носи напред. Ето, в далечината се появява старинният каменен мост, а веднага след него се извисява отвесната скална стена, процепена от мрачна клисура. Там е изходът към широкия свят! Но има и още нещо, което попарва надеждите ти. На моста са се струпали двайсетина мъже и са спуснали рибарски мрежи до самата вода.

Положението изглежда безнадеждно. Продължите ли напред, ще ви хванат като риби.
Ако се откажеш от борбата и отбиеш сала към брега, мини на 104.
Ако решиш да продължите срещу мрежите, попадаш на 80.

143.

Без да жалите ръцете си, двамата започвате да изхвърляте през стената пламтящите греди. Изпълва ви буйно свирепо веселие. Отдолу долита болезнен рев, но вие не губите време за поглед натам. Продължавате трескавата, задъхана работа, докато най-сетне на площадката остава само купчина жарава. Едва сега Халип подава глава навън и с възторжен вик стоварва юмрук върху стария камък.
- Гледай! Гледай ги само! Като яребици на фурна!
Надвесваш се през ръба, но не виждаш кой знае какво.
Пред портата пламти клада, от която стърчат само краката на единия звяр и главата на другия.
Халип пристъпва към теб и те тупва по рамото с такава сила, че едва се удържаш на крака.
- Голяма работа си, мой човек! Ако друг път ми хрумне да споря с теб, напомни ми за днешния ден и веднага ще млъкна! Е, да се махаме, докато не са ни дошли нови гости!
Слизате от стената, минавате край огнената гробница на чудовищата и отивате да изтласкате сала от плитчината.
Продължи на 160.

144.

Готов за бой, ковачът вече пристъпва напред, но ти рязко вдигаш ръка нагоре.
- Добре де, кога ли не съм ти отстъпвал! Ще слезем на брега, щом толкова държиш.
Халип примигва и те оглежда изненадано.
- Какво рече?
- Ще слезем на брега - повтаряш ти. - Глупаво би било да се караме. Приятелството може да се окаже най-важната ни защита сред всички опасности, които ни чакат за напред.
Яростта на Халип тутакси изгасва. Той тръсва глава сякаш се събужда от сън и те тупва по рамото с грамадната си длан.
- Да знаеш, понякога ти се чудя как можеш да дружиш с дръвник като мен. Ама такъв съм си - заинатя ли се за нещо, престават да мисля. Слушай, ако искаш, дай наистина да продължим по течението.
Какво ще му отговориш?

" Е, най-после се разбрахме. Продължаваме надолу по Реката. " - мини на 213.
"Не, струва ми се, че ти беше прав. Нека да огледаме града." - продължи на 125.

145.

Мини на 60.

146.

Грохнал си от умора и заспиваш веднага, щом се просваш на постелката. Имаш чувството, че са минали само няколко минути, когато Халип те разтърсва за рамото.
- Ставай, време е. Нощта преваля.
Надигаш се и му отстъпваш мястото. После сядаш край огъня, потрепервайки от нощния хлад.
Нощта е спокойна. Наоколо царува тишина, нарушавана само от тихия плисък на реката... и някакво слабо пращене.
Заслушваш се по-внимателно. Звукът долита откъм горичката в другия край на острова. Нещо се движи там - издават го пукотът на съчки.
Взимаш от огъня една главня, пристъпваш напред и изведнъж в трептящата светлина на пламъка съзираш гледка, която те кара да изтръпнеш от ужас. От горичката насреща ти се задава чудовищно създание - черно, люспесто, с масивна глава, от която стърчи дебел, закривен рог.
Неволно надаваш вик и отскачаш назад. Стреснатият Халип се изправя от леглото. Очите му се разширяват при вида на чудовището, което вече се хвърля напред с огромен скок. То има почти човешко тяло, но се извисява поне на три глави над вас.
Бягството е невъзможно - отвсякъде ви обгражда вода. А и сънениият Халип едва ли ще съобрази как да постъпи. Разбираш, че трябва да се биеш още сега, преди звярът да е преминал в настъпление. Какво ще направиш?
Ще захвърлиш главнята и ще грабнеш меча - продължи на 20.
Няма да губиш време и ще нападнеш с горящото дърво - мини на 154.

147.

- А какво казват вашите старейшини - пита Халип с подозрение. - Ще ни разрешат ли да видим Бриам?

- Не само ще разрешат, но и пращат покана да бъдете техни гости! Единственото условие е да ви завържем очите, докато ви прекарваме по пътя натам. Не бива да го знаете.
Ще се съгласиш ли да ви завържат очите?
Да - мини на 159.
Не - попадаш на 172.

148.

Когато съзнанието ти се завръща, разтревоженият Халип клечи наблизо и те пръска с вода. Надигаш се с пъшкане, сядаш край него и поглеждаш назад. Очертанията на крепостната стена вече се губят в далечината.
- Ама и ти добре ме подреди - изсумтява ковачът, опипвайки подутия си нос. - Хайде, на мене ми е простено - От малък съм си такъв, нямам разсъдък за пет пари. Ами ти защо трябваше да ми се водиш по гайдата? Нали уж сме приятели?
Усмихваш се въпреки болката в челюстта и го потупваш по рамото.
- Никакво "уж", Халип! Приятели сме и толкоз! Дай ръка!
Макар и малко несигурно, с помощта на Халип се изправяш на нозе и пристъпваш към предната част на сала. Тук Реката е широка и бавна, но все пак не бива да оставате без управление.
Мини на 240.

149.

Макар че се задъхваш, гласът ти е твърд.
- Не, Халип! В схватка бих го убил. Но така - не! Да го измъкнем, а като се свести, ще му кажем да се маха. Халип промърморва нещо оскърбително по адрес на "големите умници", но все пак издърпва от водата неподвижното тяло, сетне ти помага да се изкатериш върху сала.
Мини на 190.

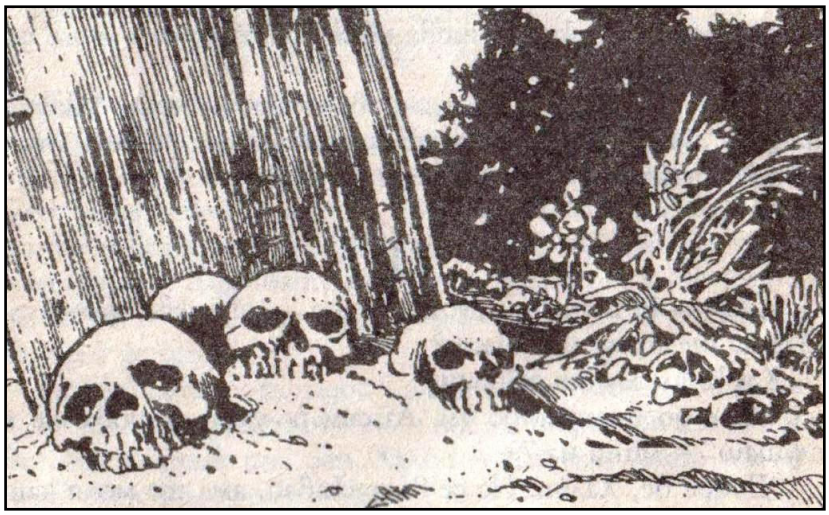
150.

Развалините са на левия бряг, почти до самата вода. Когато наближавате, различаваш, че крепостта е съвсем малка - всъщност не е и крепост, а обикновен стражеви пост. Някога тук са бушували пламъци и дори дъждовете на безброй години не са успели да отмият чернилката докрай.
Спирате, изтегляте сала в крайбрежните тръстики и се отправяте към руините. Наоколо всичко е обрасло в гъста трева. Стената е полуразрушена. Влизате през съборената порта и се озовавате в двора на

крепостта, където ви посреща зловеща гледка - сред тревата се валят човешки скелети с шлемове и ризници.

Ако искаш да огледаш костите, обърни на 196.

Ако желаеш по-напред да огледаш помещенията на крепостта, мини на 223.

151.

За твое учудване чудовищата не ви преследват. Вместо това те излизат през портата и изчезват от поглед.

- Пак ще ни дебнат! - злобно изръмжава Халип. - Реши ли са, че тук сме като в капан. Обаче си правят сметка без кръчмаря. Ще намерим как да им се изплъзнем!

Може и да е прав, но засега не виждаш изход. Продължавате нагоре и стълбата ви извежда към обиколната площадка на върха на стената, откъдето пред очите ви се разкрива целият опожарен град. Гледката е мъчителна... а не по-приятни за окото са и буренясалите нивя отвъд града. Навсякъде царува само смърт и пустош.

Привеждаш се през ръба на стената. Както си очаквал, чудовищата продължават да дебнат от двете страни на портата.

- Ах, пусто да остане! - внезапно възкликва зад гърба ти Халип. - Знаех си, че миризмата ми е позната! Гледай!

Обръщаш се и виждаш, че приятелят ти сочи към един грамаден почернял казан, катурнат върху площадката на трийсет крачки от вас. Преди да го спреш, Халип изтичва натам. Бавно тръгваш след него.

- Виждаш ли? - развълнувано удря по казана Халип. Катран! Подпален катран, схващаш ли сега? И бас държа, че ако погледнеш надолу, ще видиш ония мъртви гадини! Как не се досетихме преди! Огън! Огънят ги унищожава... или един хубав удар през шията! Сега разбирам защо

развалините навсякъде са опожарени! Просто хората са опитвали да се защитят.
Халип е прав - когато хвърляш поглед надолу, забелязваш точно под себе си зловещата купчина. А това, което е успяло някога, може да успее и този път!
Когато излагаш идеята си на Халип, първоначалното му вълнение вече е минало и той поклаща глава.
- Може да стане... а може и да не стане. Докато запалим огън, докато опитаме да ги пропъдим... Много време ще мине. Завари ли ни тук нощта, ония зверове ще ни сгащят на тясно. Обзалагам се, че имат нюх като хрътки. Слушай дай да потърсим оръжия из града! Може и да са ръждясали, но нали съм ковач. Да не ми е името Халип, ако до час не ти осигуря свестен меч!
Ако се съгласиш с плана на Халип, мини на 256.
Ако държиш да нападнете чудовищата с огън, прехвърли се на 272.

152.

Пред портата скелетите са толкова много, че се налага да прекрачвате през тях. Различаваш дори кости на жени и деца - сякаш цялото население на града е излязло за една последна, отчаяна битка. Когато минавате отвъд крепостната стена, човешките останки намаляват. Може би защото целият град се оказва изпепелен. Сред руините отново откривате скелети на чудовища - и то цели, както в онзи странен, почернял кръг.
Известно време бродите по тесните улички, като прескачате купищата рухнали камъни. Но постепенно зловещата тишина на това мъртво място започва да обтяга нервите ти. Вече съжаляваш, че сте влезли в града - би предпочел да си останеш с легендите за някогашното великолепие.
- Да се качим на крепостната стена! - внезапно предлага Халип. - От нея ще можем да огледаме целия град... а после ще си вървим. Няма какво повече да дирим тук.
За последното си съгласен. Но се питаш има ли смисъл да се катерите нагоре. Минали са векове, кой знае дали старите камъни ще издържат тежестта ви...
Ако се съгласиш с предложението на Халип, мини на 181.
Ако настоиш да се върнете веднага на сала, продължи на 74.

153.

Мини на 219.

154.

Нямаш време за колебания. Хвърляш се напред и с всичка сила нанасяш жесток удар право в черната озъбена паст. Окървавено от горящите въглени, чудовището надава глух рев и отскача назад. Явно посрещането не му е по вкуса. Какво ще направиш сега?

Ще използваш момента, за да грабнеш меча и да го нападнеш - прехвърли се на 20.

Ще продължиш да нападаш с главнята - мини на 173.

Ще грабнеш меча и ще изчакаш - продължи на 191.

Ще изчакаш с главнята в ръка - обърни на 217.

155.

- Сам ще се справи - отвръщаш ти.

Халип се навъсва.

- Ама и ти си един темерут! Най-важното при първа среща, значи...

Така и не успяваш да разбереш кое е най-важното при първа среща, защото двамата едновременно надавате вик, Кипнала бяла пяна само на двайсет крачки пред сала недвусмислено подсказва, че наближавате към подводна скала. Трескаво се вкопчвате в пръта, отбивате наляво и опасното място прелита край вас.

- Добра маневра - раздава се зад гърба ти сух, леко дрезгав глас. - Е, сега всичко е наред. Следващите прагове са далече надолу.

Двамата с Халип се обръщате и оглеждате новия си спътник - невисок, жилав мъж, облечен в кожени дрехи. Трябва да е с десетина-петнайсет години по-възрастен от вас, макар че това почти не му личи. Той също ви оглежда изпитателно и добавя:

- Вие откъде сте?

- А ти откъде си? - отвръща Халип, още преди да отвориш уста.

Двамата прихвате, но непознатият остава напълно сериозен.

- Не сте от Бриам, нали?

- Какво е това Бриам? - питаш този път ти.

- Мястото, откъдето съм аз. Сега отговорих ли ви на въпроса?

- А пък ние - от Долината.

- От каква долина? Долини колкото щеш.

- Така я наричаме. Сега отговорихме ли и ние на твоя въпрос?

Този път се разсмивате и тримата.

- И как се стига до тази ваша долина?

Обръщаш се и размахваш ръка.

- По Реката, нагоре. Трябва да се мине през пролома, макар че нямам представа как може да стане срещу течението. Надолу е доста лесно, ако не се блъснеш в някоя скала.

- И да не искаш, пак минаваш - вмята Халип. Отново смях. - Та, така се стига до Долината. А до Бриам?!
Мини на 182.

156.

- Ти луд ли си? - смаяно възкликва Халип. - Сега е единствената ни възможност да го сторим, докато някой друг не е опитал. Бас държа, че Стипур скоро ще се сети да прегради по някакъв начин изхода от Долината. Навил си го е на пръста, проклетият дъртак, и няма да се откаже. Разбери ме човече, шансът е златен - сега или никога!
- Разбери ме и ти, приятелю - възразяваш ти. - Всички сегашни експедиции са били подготвяни най-старателно и въпреки това нито един човек не се е завърнал. Помниш ли как като хлапета изпращахме последната група. Какви мъже бяха само! Тариг Точното око, Едемар Ловеца, Стрихон Бързоногия... Ще успеем ли с едно прибързано бягство там, където те са загинали? Халип започва да се ядосва.
- Ако не те познавах толкова добре, бих казал, че се страхуваш - процежда през зъби той.
- Благоразумието не винаги означава страх, приятелю. Последна още веднъж, преди да сториш нещо необратимо.
- Няма какво да мисля! - отсича ковачът. - Решил съм и нищо не може да ме спре. Така е. Познаваш го от малък и отлично знаеш, че няма да се откаже от дръзкия план. Неволно въздъхваш. Толкова пакости и щуротии сте вършили заедно. Нима ще го изоставиш сега? Но от друга страна...вековният опит подсказва, че отвъд клисурата няма да откриете друго, освен смъртта.
Трябва да решиш.
Ако все пак се съгласиш да тръгнеш с Халип, мини на 131.
Ако откажеш категорично, продължи на 126.

157.

- Тогава има ли смисъл изобщо да се допитваме до тях! - пита Халип. - Защо просто да не го направим? Когато бъдат поставени пред свършена работа, няма да имат друг изход, освен да я приемат.
- Как ли пък не? - промърморва новият ви познайник. - Вас да не би да ви е пратил на пътешествие някой друг, а не старейшините?
- Ами... Всъщност, те бяха против, или поне Първият старейшина. Но ние избягахме.
Непознатият трепва. Май просто не може да си представи подобна дързост.
- И няма ли да ви осъдят на каторга, като се върнете'

- Ако разкажем всичко това, което сме научили, може Стипур да го осъдят на каторга заради глупавите му забрани - мрачно промърморва Халип.
- И ако се върнем живи - добавяш ти. - Как се казваш, страннико? Този тук е Халип, аз съм Кагор.
- А аз - Брине.
След тия думи новият ви приятел потъва в дълго мълчание. Когато най-сетне проговорва, явно е решил да ви се довери.
- Ако се върна с успех, старейшините може би ще са по-благосклонни. Помогнете ми и ще се опитам да ви заведа в Бриам.
- А в какво трябва да успееш, Брине?
Може би още решението му не е напълно узряло, Брине махва с ръка.
- Много се разприказвахме, приятели. Сега имаме по-важна работа.
- Нещо май ни залъгваш, мой човек - подозрително се обажда Халип.
Брине отново настръхва.
- Като ти казвам, че има по-важна работа, ще ме слушаш, главо глупава!
Тихичко изругаваш. Тия двамата са като куче и котка, но Брине наистина се държи съмнително - опитва да смени темата на разговора в най-важния момент.
Ако оставиш Халип да разпитва новия ви спътник, мини на 89.
Ако му кажеш да си затваря устата и да послуша Брине, продължи на 208.

158.

Над Реката се е спуснала непрогледна нощ. Вече съжалявате за взетото решение и се питаш дали не е по-добре да отбиете към брега. Но не успяваш да го сториш. Внезапно се раздава страшен трясък и салът се разпада на парчета. Налетели сте на скала.
Опитваш да се спасиш с плуване, ала сред тъмнината един от дънерите те блъска в тила. Губиш съзнание и бавно потъваш към дълбините на Реката. Ще бъдеш един от многото, които не са се завърнали...

159.

Пренебрежително размахваш ръка.
- Не съм свикнал да ходя където и да било с вързани очи, но щом толкова се боите, добре.
- И аз съм съгласен - обажда се Халип до теб. - Връзвайте ни очите и да тръгваме, че чудовищата само още няколко дни няма да ги има наоколо, а дотогава искаме да се приберем обратно в Долината!
Връзват ви очите деликатно, но здраво. През плътната превръзка не си в състояние да различиш дори дали около ви е ден, или нощ. Прехвърлят ви в лодката при Брине и потегляте. Доколкото можеш да прецениш, минали

сте около двеста загребвания, когато някой те дръпва за ръката. Познаваш Брине по гласа:
- Тук трябва да се преплува малко под вода. Не се безпокоите, ние ще ви издърпаме. Просто поемете въздух и го дръжте колкото можете по-дълго.
Влаченето под водата ти се струва безкрайно. Имаш чувството, че дробовете ти ще се пръснат. Вече почти се задушаваш, когато изведнъж главата ти излиза отново на повърхността.
- Брине, ако това ти е малкото, кое ли ще да е много - изхълцва зад теб Халип между две жадни глътки въздух.
- Подводната част свърши - отговаря Брине. - Сега трябва да се изкачим по едни стълби, а след това има още малко вървене.
- Да се подготвим ли за цял ден бъхтене - иронично подмята Халип.
- Е, няма да е чак толкова...
Но въпреки уверенията на Брине катеренето по стръмни стълби сякаш наистина продължава цял ден. Най-сетне подът се изравнява. Вървите още малко, хлопва някаква врата, продължавате...
Слънцето блесва ослепително в очите ти, когато махат превръзката. Вървиш по прашната улица на някакво селце, много подобно на твоето собствено - там, в далечната Долина. Улицата води към обикновен селски мегдан, на който обаче се издига странна постройка - тераса от бял камък, заобиколена със също тъй бели колони. На нея седят и ви чакат петима старци, омотани от шия до пети в някакви надиплени платнени дрехи.
- Това са тоги - пояснява кратко Брине, когато изразяваш на глас учудването си от облеклото им. - Да ги носят е привилегия на старейшините.
- Значи това са героите, за които ни разказваш? - пита със скърцащ глас най-възрастният от петимата, когато застават пред тях.
- Това са, уважаеми старейшини - отговаря Брине. - Те ми оказаха огромна помощ, спасиха ми живота неведнъж и ми помогнаха да открия много земно масло. Без тях задачата ми едва ли щеше да се увенчае с успех.
- Чудесно! Даже добре! - отговаря скрибуцащият глас. (Мислено отбелязваш, че възрастта си е казала думата.) И сега изчакайте там отстрани, докато обсъдим какво да правим.
Мини на 207.

160.

Зад вас градът постепенно се смалява. Ти стоиш на носа на сала и управляваш с дългия прът. Седнал до теб, Халип продължава да се взира в крепостната стена и от време на време повтаря:
- Ама добре ги подредихме, а? Добре ги подредихме...
Мини на 240.

161.

Едва си направил няколко крачки напред в полумрака, когато над теб се раздава зловещ пукот. Опитваш се да отскочиш към изхода, но вече е късно. Останките от кулата рухват и те премазват под тежестта си. В последния момент успяваш само да помислиш, че трябваше да послушаш Халип.

162.

Бледото утро ви заварва далече надолу по течението. Гребете бясно, до премаляване. От време на време някой от вас надига греблото, колкото да си поотдъхне, но за не повече от десетина минути.

Денят напредва. Носите се надолу, все надолу. Забързано хапвате малко от запасите на Брине и пак натискате веслата. Склоновете наоколо стават все по ниски.

Гребеш като насън. Дланите ти са разкървавени. Сам не се сещаш кога е наближила вечерта. От двете страни на Реката вече се разстилат равнини, обагрени в червено от залеза. Неочаквано Брине надава вик зад гърба ти. Обръщаш се далече назад по Реката зърваш сред отблясъците на залеза една черна точица. Преследвачи!

Като по чудо намирате сили да увеличите скоростта. А над равнините бързо се спуска нощта. Бягството се превръща в истински кошмар. Надолу, надолу, надолу! Мрак. Часове. Отчаяние. Непоносима умора.

Сред нощната тишина вече чувате гласовете на преследвачите. Не след дълго ще ви настигнат. Отляво луната се поддава иззад хоризонта и когато извръщаш глава, наистина различаваш само на двеста крачки дългата лодка на бриамците.

Ала гледката отпред е още по-страшна. Без да усетите, сте стигнали до столицата Осмун. През портата в крепостната стена се излива първата вълна от чудовища. Отминава полунощ!

Смърт ви очаква и в двете посоки. Какво ще избереш?

Да се предадете на преследвачите - мини на 214.

Да се устремите напред с надеждата, че ще минете под моста, преди чудовищата да го достигнат – продължи на 260.

163.

Когато правиш своя избор, Халип разтваря пръсти. Тресчицата върху дланта му е много по-къса от твоята.

- Е, тоя път нямаш късмет! - победоносно се усмихва ковачът. - Слизаме на брега!

Кой знае защо, неуспехът не те разочарова. Може би защото вече съжаляваш за категоричното си решение. Пък и Халип има право - главната ви цел в това пътешествие е да узнаете колкото се може повече за света. Особено ако има надежда да откриете начин за борба срещу чудовищата...
Мини на 125.

164.

Смешно или не, суеверието си е суеверие. Трябва по някакъв начин да успокоиш приятеля си.
- Какво му е на мястото? - свиваш рамене ти с подчертано безразличие. - Ако не ти харесва точно тук, ела да минем малко по-нататък, до ония стени. Ще видиш, че там ще ти хареса.
Мини на 225.

165.

Брине чак подскача от възмущение.
- Абе човек, ти не разбираш ли от дума? Сега не е време за приказки! Качвай се в лодката веднага, ако ти е мила кожата!
Доводът е доста убедителен. **Ако го приемеш, мини на 270.**
Ако държиш на своето, продължи на 229.

166.

Усмивката приплямва сред гъстата брада на Халип като горски пожар.
- И повече не ми прави кисели физиономии! Нали сме приятели! Докато сме заедно, нищо не може да ни победи!
С тия думи той те грабва като перце, нагазва в плитката вода и излиза на брега. Заразен от неговото веселие, ти избухваш в смях и го перваш с юмрук по гърба.
- Пусни ме веднага, дървеняк такъв! Да не съм ти чувал с картофи?
Без да чака втора покана, Халип те пуска на пясъка. Обръщаш се към стената и доброто ти настроение веднага изчезва. Попаднали сте точно пред останките от чудовищата.
Мини на 185.

167.

Удо се колебае още малко, после пристъпва към теб. Крачка... две... три... Сега!

От минути се готвиш за този миг. Хвърляш се настрани, без да гледаш напипваш дръжката на меча и светкавични скачаш на крака. Острието излита нагоре, блестейки зловещо под лунните лъчи. Удо най-сетне осъзнава какво го чака и мършавото му лице се изкривява от ужас.
В този момент върху тила ти се стоварва чудовищен удар и губиш съзнание.
Мини на 245.

168.

Наоколо всичко е ново, непознато и загадъчно - пясъчни брегове, странни бели птици над вълните, купища водорасли и изхвърлени дървета. Навсякъде се виждат мидени черупки - от съвсем ситни до грамадни морски раковини. По никое време Халип нагазва във водата, отпива с шепи и веднага плюе.
- Пфу! Да им се не види морето! Ами че то е пресолено! Заради такава чорба едно време дядо ми дръпна такъв бой на баба... пък корава ръка имаше, лека му пръст...
Докато се мръкне, двамата извървявате доста път, но наоколо няма никаква следа от земно масло. А и, честно казано, не ви е много ясно къде и как точно да го търсите.
Прекарваше нощта в набързо стъкмена колиба от дървета, отсечени с брадвата на Халип и подкастрени с меча ти. На сутринта отново тръгвате на търсене, без да знаете точно какво ви е нужно.
Вървите по широката пясъчна ивица. От лявата ви страна е морето, от дясната - високи, разядени от времето и водата скали. Къде смяташ да търсиш земното масло?
В пясъка - мини на 209.
В скалите - мини на 187.

169.

Халип е прав. Макар и рисковано, движението край стената е за предпочитане. Пък и така ще можете още повече да намалите скоростта на сала, като триете прътовете в издатините на скалата. Кимваш на приятеля си и с общи усилия успявате да се удържите в края на течението.
- Вие сте луди! - крещи Удо и размахва ръце. - Всички ще загинем!
В паниката си той губи равновесие и залита на ръба на сала. След миг ще полети в клокочещите вълни.
Ще се опиташ ли да го спасиш?
Да - прехвърли се на 3.
Не - премини на 56.

170.

Заставаш както е наредил Халип. Той намества с едната си ръка секача върху гривната на веригата ти, надига чука и замахва.

Уви, вълнението ви е попречило да съобразите една съвсем простичка истина - оковите не са толкова дълги, че да разперите свободно ръце. Ограничен от веригата, замаха на Халип се оказва съвсем неточен. Чукът отскача от ръба на секача и с цялата си тежест се стоварва върху китката ти.

Костите изхрущяват. От гърлото ти се изтръгва неудържим крясък и в следващата секунда губиш съзнание.

Свестяваш се в тясна бяла стаичка. Ръката ти е омотана в бели ленени превръзка, напоени с някаква миризлива течност. Скоро край леглото ти се появява добродушен старец, от когото научаваш какво се е случило. След твоя вик стреснатият пазач е побързал да вдигне тревога. Брине и Халип били заловени, докато се мъчели да те отнесат към тайния проход. Сега двамата работят в каменната кариера - с вериги на ръцете и краката... и под усилена охрана.

Престояваш при лечителите цял месец, докато заздравят костите на строшената ти китка. Сетне попадаш па много по-неприятно място - в каменната кариера при двамата си приятели. Бъдещето се очертава скучно и тежко: оскъдна храна и безкрайно къртене на варовикови скали. Чак докато някой ден Халип успее да отмъкне инструменти, с които да разбие оковите и резето на колибата, а Брине - да ви преведе покрай постовете и стражите по пътя навън. Но това ще стане едва след години...

171.

Разперил ръце за борба, Халип се хвърля напред. Имаш само секунда, за да решиш как ще го посрещнеш!

С юмрук - мини на 16.

С ритник в корема - продължи на 39.

Ще се бориш с него - попадаш на 77.

Ще отскочиш и ще опиташ да го препънеш - прехвърли се на 101.

172.

Възмутено поклащаш глава.

- Не съм съгласен да вървя с вързани очи където и да било.

- Тогава не можете да влезете в Бриам - отвръща Белязания. - Никой външен човек няма право да знае пътя натам. Това ни е опазило толкова време, нямаме причини да се отказваме от него.

- Не разбирате ли, че враговете ви са не хората, а чудовищата? - възкликваш ти. - Всички хора са ваши приятели, независимо откъде идват!
- Приятели или не, това е положението. Ще се съгласити ли да ви вържем очите, или не?
- Не! - отсича иззад тебе Халип.
- Съжалявам тогава, но ще се наложи да го направим насила. Старейшините искат да разговарят с вас, а единственият начин да стигнете до тях е с вързани очи.
При тези думи Белязания махва с ръка на хората си и те мигновено скачат върху вас. Сражението е неравно - двама срещу десет. Скоро се озовавате на дъното на лодката, омотани с въжета като вързопи.
- Носете ги! - махва с ръка Белязания.
Мини на 202.

173.

Сякаш обзет от пристъп на безумие, ти се хвърляш направо и започваш да нанасяш бесни удари по муцуната и гърдите на звяра. Само след миг свирепият му рев се превръща в жален вой. При всеки удар в черната плът зейва дълбока грозна рана. Воят става все по-слаб, докато най-сетне чудовището се свлича на земята и остава да лежи неподвижно.
Отстъпваш назад, бършейки ледената пот от челото си. След малко взимате прътовете от сала и избутвате трупа към реката. Течението го отнася в нощта, но споменът за ужасната среща остава да ви измъчва.
Мини на 233.

174.

Излизаш в двора на крепостта и се оглеждаш. Дотук изследването мина сравнително безопасно.
Ако решиш да проучиш и кулата, мини на 84.
Ако още не си огледал костите по двора и желаеш да го сториш сега, прехвърли се на 196.
Ако не те интересува нищо от изброеното, обърни на 249.

175.

Не знаеш колко си лежал в безсъзнание, но небето вече просветлява, скоро ще се развидели. Без да губите време, избутвате сала в Реката и с дългите прътове го насочвате към средата на течението.
Внезапно из долината отеква тревожният звън на камбани. Удо е изпълнил заканата си.
Реката бързо ви носи напред. Ето, в далечината се повява старинният каменен мост, а веднага след него се извисява отвесната скална стена, процепена от мрачна клисура. Там е изходът към широкия свят! Но има и още нещо което попарва надеждите ти. На моста са се струпали двадесетина мъже и са спуснали рибарски мрежи до самата вода. Положението изглежда безнадеждно. Продължите ли напред ще ви хванат като риби.
Ако се откажеш от борбата и отбиеш сала към брега, мини на 104.
Ако решиш да продължите срещу мрежите, попадаш на 80.

176.

Вместо да дойде по-близо, Удо се дръпва.
- Да-да! Знам те аз тебе... Ще се приближа, а ти - бух главата!
Няма какво да се прави - това хлапе е страхливец, а страхливците често проявяват направо свръхестествен усет за опасността. Май Удо ще излезе по-хитър, отколкото си предполагал.
Ако все пак се опиташ да го подмамиш по-близо, мини на 235.
Ако се примириш с неизбежното и наистина решиш да го вземеш, продължи на 258.

177.

В следващата секунда двамата се търкаляте по сала, вкопчени един в друг. Удряш слепешком, сам поемаш жестоки удари и вече губиш сили, когато внезапно трупите под вас се разтърсват и ви подхвърлят нагоре. Изненаданият Халип те изпуска от желязната си хватка, надига глава и избухва в оглушителен смях.
- Ама и ние сме едни... Докато си трошим ребрата, нещата се уредиха сами!
Изправяш се на крака и хвърляш поглед наоколо. Салът е заседнал в песъчливите плитчини само на петдесетина крачки от крепостната стена. Да... изглежда, че свадата ви е била напълно безсмислена.
Халип пристъпва към теб и протяга грамадната си десница.
- Е, приятели ли сме?

- Приятели - отвръщаш ти и стискаш ръката му.
- Хайде тогава да разгледаме града.
Усмихваш се и кимваш. В края на краищата има ли смисъл да спориш, щом съдбата сама е решила вместо тебе?
Мини на 166.

178.

Когато мостът изчезва в далечината, вие изхвърляте клоните от сала и се настанявате удобно. Очевидно Брине вече е изгубил недоверието си към вас. Сега сам подхваща разговора.
- Одеве ме питахте в какво трябва да успея. Е, аз съм търсач. Търся земно масло.
- Какво е това? - питате с Халип в един глас.
Брине ви поглежда учудено, после махва с ръка.
- Как да ви обясня, щом не сте виждали?
- Да не е едно като катран, само че мирише по-остро? - обажда се Халип.
- Точно така. Значи все пак го знаете?
Ти поклащаш глава.
- Не съвсем, обаче видяхме нещо подобно. Сигурно твоите хора са направили едно голямо черно опушено петно върху скалите, доста нагоре по течението?
Брине се замисля за момент, след това кимва.
- Ммм... да. Всъщност аз го направих при миналото си слизане, преди две години. Стана почти както днес. Пак трябваше да скачам от брега. Ние, Търсачите, винаги носим за всеки случай гърненце със земно масло. Та, тогава се опитах да го плисна върху чудовището, което ме гонеше, но не улучих. Добре че тези зверове плуват бавно. Някога прадедите ни са дошли в Бриам точно така - докато се спасявали с плу...
Усетил, че е казал повече, отколкото трябва, той прекъсва изречението по средата на думата. Тактично побързваш да отклониш разговора.
- Остави ги тия стари истории. Разкажи за земното масло.
Брине въздъхва с облекчение и веднага се впуска в подробности.
- По-рано в Бриам имахме доста земно масло. Събираше се на дъното на дълбок кладенец. През последните години обаче ни се налагаше да копаем кладенеца все по-дълбоко, а земното масло ставаше все по-малко. От година насам вече не излиза нито капка, макар че сме стигнали на почти сто крачки дълбочина. А понякога чудовищата проникват в Бриам, и се налага да ги отблъскваме с огън. Затова съм излязъл - да търся нови извори.
Халип слуша с интерес, но накрая свива рамене.

- Не зная с какво можем да ти помогнем. В Долината няма и помен от такова нещо.
- Прастари предания разказват, че далеч-далеч оттук, на морския бряг, имало места, където се събирало много земно масло. Изкопаеш ли два разтега дълбочина, бликвало и изпълвало дупката догоре. Натам съм се запътил. Идвате ли с мен?
- Какво е това морски бряг и далече ли е? - питаш ти.
- Ох, ама сте и вие... Морският бряг е там, където свършва земята и започва морето. А дали е далече... с вашия сал ще ни трябват около два дни път. Минава се покрай Осмун, старата столица, и това е. Мислех, че чудовищата вече са се оттеглили тази година, но май сме закачили последните изостанали. Може би ще е добре да изчакаме още ден.
- Как така се оттеглят? - трепва Халип. - Бягат ли от нещо?
Брине го поглежда учудено.
- И това ли не знаете? Е, тогава имате голям късмет, че не сте тръгнали по-рано. Всяка година горе-долу по това време чудовищата се оттеглят за шест дни. Всички до, едно се прибират в Осмун, влизат в палата и изчезват незнайно къде. Последните стигат там точно преди полунощ. А шест дни по-късно, мъничко след полунощ, започват да излизат обратно. Сигурно отиват на някакво място в палата, където всички трябва да бъдат по точно определено време. Нямам представа нито какво правят там цели шест дни, нито как палатът побира всички тези зверове. Той не изглежда прекалено голям, а те са хиляди и хиляди. Но такава е истината - Търсачите го знаят от много поколения насам.
- Какво ли правят там вътре? - чуди се Халип.
- Ако ти стиска, влез да видиш. Само не ме карай после да те вадя оттам. - Брине се ухилва, после изведнъж става сериозен. - Та, да се върнем на думата. Нашите старейшини водят летописи на събитията и обикновено определят с точност кога ще се оттеглят чудовищата. Но тази година май са сбъркали малко. Предлагам ви да изчакаме един ден, преди да продължим към морето. Какво ще кажете?
Халип само свива рамене. Отговорът остава за теб.
Ако се съгласиш с Брине, мини на 218.
Ако не желаеш да изчаквате, продължи на 277.

179.

Халип настоява да разгледате развалините, но ти смяташ, че това би било прекалено рисковано, преди да сте узнали нещо повече. В крайна сметка надделява твоето мнение и продължавате надолу по Реката, без да спирате. Отначало разговаряте за древните легенди, но разговорът постепенно се изчерпва. Замлъквате, всеки унесен в мислите си.

Следобедът отминава без произшествия. Равнината наоколо не се променя - все така хълмиста, тиха и безжизнена. Постепенно слънцето слиза към хоризонта. Вече се стъмнява и трябва да изберете място за нощувка.
С наближаването на вечерта тревогата ти се засилва. Досега не сте забелязали из равнината нищо живо, но дали идващата нощ не ви готви опасни изненади?
В гъстеещия здрач забелязваш отпред неголям остров, обрасъл с гора. Бързо хвърляш поглед наоколо. Левият бряг на Реката е покрит с гъсти върбалаци. Десният е гол и недалече от водата стърчат някакви развалини - може би останки от чифлик.
Нощта се спуска бързо. Време е да решиш.
Ако искаш да пренощувате сред върбите по левия бряг, мини на 8.
Ако предпочетеш развалините на десния бряг, продължи на 59.
Ако сметнеш, че най-подходящото място е островът, прехвърли се на 113.
А ако не ти харесва нито една от тия възможности и искаш да продължите напред, попадаш на 206.

180.

Пристъпвате върху платформата, която се люшва под нозете ви. Макар и разтреперан от страх, Халип хваща здраво дръжките на скрипеца. Не е необходимо да му помагате - с мечешката си сила се справя отлично и сам. Колелото се завърта и платформата бавно започва да слиза покрай отвесната стена.
Вече сте изминали половината път, когато отгоре долита гласът на Белязания:
- Това беше последното ти предателство, Брине! Щом не желаеш да бъдеш верен на своя народ - умри с чужденците!
Под звездните лъчи високо горе просветва меч. В глухата тишина чуваш как острието със свистене прорязва въжето. После платформата шеметно полита надолу, където ви чака смъртта...

181.

Опасенията ти се оказват безпочвени. Древните майстори са умеели да строят. Една стръмна каменна стълба ви извежда към обиколната площадка на върха на стената и пред очите ви се разкрива целият опожарен град. Гледката е мъчителна... а не по-приятни за окото са и буренясалите нивя отвъд града. Навсякъде царува само смърт и пустош.
- Да се махаме - задавено промълвяш ти.

- Не! - възкликва Халип. - Ах, пусто да остане! Знаех си, че миризмата ми е позната! Гледай!
Обръщаш се и виждаш, че приятелят ти сочи към един грамаден почернял казан, катурнат върху площадката на трийсет крачки от вас. Преди да го спреш, Халип изтичва натам. Бавно тръгваш след него.
- Виждаш ли? - развълнувано удря по казана Халип. - Катран! Подпален катран, схващаш ли сега? И бас държа, че ако погледнеш надолу, ще видиш ония гадини! Как не се досетихме преди! Огън! Огънят ги унищожава... или един хубав удар през шията! Сега разбирам защо развалините навсякъде са опожарени! Просто хората са опитвали да се защитят.
Навеждаш се през ръба на стената и хвърляш поглед надолу. Халип е прав - точно под себе си забелязваш зловещата купчина. Но освен скелетите виждаш и още нещо, от което дъхът ти спира. Край портата са се спотаили две истински, живи чудовища!
Ако сте въоръжени, мини на 193.
Ако не носите оръжия, попадаш на 204.

182.

Непознатият отстъпва крачка назад и поклаща глава.
- Не мога да ви кажа как се стига до Бриам.
- Със завързани очи ли са те извели оттам? - недоумява Халип. - Как може да не знаеш?

- Зная, но е забранено да ви го кажа! - избухва новодошлият. - За твое сведение, там аз съм този, който въвежда и извежда със завързани очи хората, когато е потребно! Ще ми се подиграва, хлапакът му недорасъл!
- Кой е хлапак, бе! - ядосва се на свой ред Халип. – Я, трай, да не ти зашлевя един по кубето! Като си по-възрастен, та какво? Само дето си дъртясал, и няма да можеш да ми се опреш!
- Дъртясал ли? Сега ще ти дам аз да се разбереш!
Без повече церемонии, гостенинът ви прави две крачки напред и посяга към врата на Халип. Изглежда, той също не е от най-сдържаните и двамата след миг май ще се търкалят по сала, хванати гуша за гуша. Човекът е добър плувец, но не ти се вярва, че ще успее да победи Халип. А впрочем. кой знае? Пъргавината често струва повече от грубата сила.
И тъй, какво ще направиш?
Ще се намесиш, за да прекъснеш свадата - мини на 203.
Ще подкрепиш Халип - мини на 228.
Ще ги оставиш да се бият - продължи на 274.

183.

Решаваш да премълчиш страховете си. Струпвате събраните дърва на полянката и Халип се заема да разпали огън. Ала внезапно от гъсталака долита свиреп рев. Изтръпнали от ужас, двамата грабвате оръжията си и се приготвяте за бой.
Късно! Преди да сте се опомнили, насреща ви изскачат десетки грамадни силуети, в които разпознаваш чудовищата от разрушената крепост, само че вече в плът и кръв. Замахваш с меча си срещу най-близкото. Усещаш как острието потъва в тялото му, но звярът не обръща никакво внимание на удара. Само привежда глава и забива дебелия рог право в гърдите ти. Раздиран от непоносима болка, падаш край незапалените огън и потъваш в мрака на смъртта.

184.

Човекът бавно отпуска ръка. От прехапаната му устни се стича тънка струйка кръв - изглежда не му е било лесно да вземе това решение.
- Но ако питаш мен, цялата тази криеница си е чиста глупост, от която печелят само чудовищата - добавяш ти. - Ние, хората, трябва да имаме една-единствена висша цел - борбата срещу общия враг.
Мини на 221.

185.

Отвъд тясната пясъчна ивица брегът е обрасъл с гъста трева. Но не и тук. Около костите на чудовищата се простира широк кръг черна, безплодна земя. Обикаляш зловещата купчина, като се мъчиш да прецениш на око колко зверове са загинали тук. Трябва да са поне дузина, всичките на едно и също място. Не личи да са паднали в сражение - наоколо няма нито един човешки скелет. Пък и по мумифицираните останки не забелязваш следи от рани. Странно нещо... сякаш чудовищата са се събрали на едно и също място, за да умрат, докато наоколо се е водила безмилостна битка. А близо до купчината крепостната стена е омазана с дълги черни петна - може би стари следи от кръв... или дявол знае какво.

Халип нетърпеливо те хваща за ръката.

- Да вървим по-нататък!

Ако се съгласиш, мини на 199.

Ако искаш да разгледаш петната по-внимателно, прехвърли се на 220.

186.

Когато настояваш на своето, Халип не възразява особено. Въпреки тревогите си, двамата лягате и заспивате дълбоко след тежкия работен ден.

Новото утро е съвсем като вчерашното. Работата на скрипеца вече ви е позната - най-напред трябва да се спусне платформата с десетина души, след това да се чака, докато натоварят събраната от снощи пръст. Използваш времето, за да си починете, седнали край грамадното колело. По някое време Халип става и дрънчейки с веригите отива да надникне през ръба към дребните човешки фигурки далече долу.

- Да ме убиеш, не се качвам на тая чудесия - кимва той към дългата греда, от която виси въжето на платформата.

- Не бой се, скоро няма да стъпиш извън Бриам - разсмива се пазачът.

Денят продължава бавно и тягостно. Вие обаче бързо сте усвоили тактиката на каторжния труд - работите само когато ви наредят, през останалото време гледате да се проснете нейде на сянка. И това дава своя резултат - когато слънцето залязва, двамата се чувствате много по-бодри от снощи.

Въпреки всичко, щом се прибирате в колибата, нареждаш на Халип веднага да си ляга. Ако тази нощ Брине дойде да ви освободи, това ще е около полунощ, тъй че предпочиташ да го изчакаш буден.

Мини на 36.

187.

Оглеждаш старателно скалите за признаци на... всъщност и ти не знаеш точно какво. Трябва да е нещо подобно на катран. Уви, търсенето няма никакъв резултат. На няколко места странни и причудливи каменни форми привличат вниманието ти, но не забелязваш нищо, което поне смътно да наподобява земно масло.

- Спри тук! - внезапно се раздава гласът на Халип зад гърба ти. - Намерих нещо!

Гледаш го с недоумение как лази по пясъка и усилено души като куче. След това изведнъж разбираш.

- В пясъка ли?

- Под пясъка! - тържествуващо отвръща Халип. - Мирише точно като онова опушено петно! Бас държа...

Мини на 237.

188.

- Не! - отсича Халип. - Всякакви колебания са безсмислени. Решил съм твърдо и ако не желаеш, ще тръгна сам още сега.

Познаваш го добре - той няма да промени решението си.

Ако избереш да тръгнеш с него, мини на 131.

Ако държиш на своето, прехвърли се на 156.

189.

Вече си само на две крачки от вратата, когато върху гърба ти се стоварва една от таванските греди. С нечовешко усилие устояваш на крака и пристъпваш напред, но вече е късно. Успяваш само да зърнеш как Халип отчаяно протяга ръце откъм входа. В следващия миг цялата сграда се срутва и те погребва под развалините.

190.

Човекът от Бриам се оказва изненадващо жизнен. Само след няколко минути той размърдва глава, изпъшква, после отваря очи и те поглежда смаяно.

- Не сте ме убили... Защо?

- Защото сме хора - решително отвръщаш ти. - А преди малко и тримата се държахме като смахнати. Мен ако питаш, цялата тази криеница си е чиста глупост, от която печелят само чудовищата. Ние, хората, трябва да имаме една-единствена висша цел - борбата срещу общия враг.

Мини на 221.

191.

Захвърляш главнята, после светкавично грабваш меча и се приготвяш за схватка. Но огненото посрещане е убедило звяра, че няма да бъде добре дошъл при вас. След кратко колебание той се отдалечава в мрака.

Мини на 233.

192.

Само след миг непознатият сам ти предлага шанс да изпълниш замисъла си, защото се отдръпва така, че да останеш между него и Халип. Решително разперваш ръце.

- Стига толкова! Какво мислите, че...

Не успяваш да довършиш. От гърлото ти излита вик на ужас. Едва сега си забелязал, че двете чудовища, макар и тромаво, догонват с плуване сала ви. Първото вече е само на няколко крачки.

Пръв се опомня Халип. С нечленоразделен рев той грабва секирата и се хвърля към края на сала. Секунда по-късно и ти изтичваш подир него с меч в ръката.

Продължи на 266.

193.

Когато му посочваш дебнещите чудовища, Халип изсипва куп невъобразими ругатни, между които вмъква горе-долу следната смислена реч:

- Ах, проклетите гадини! И те си мислят, че ще им се оставим да ни излапат! Няма го майстора! Да вървим! Ще видят те кога котка блажно е яла!

Ако се съгласиш да нападнете чудовищата, мини на 94.

Ако предложиш да изчакате с надеждата, че зверовете може да си тръгнат, продължи на 106.

194.

Мини на 122.

195.

С няколко мощни тласъка изскачаш на повърхността и вкопчваш пръсти в ръба на сала. Но не си се съобразил с бързината на непознатия плувец. Преди да хванеш протегнатата ръка на Халип, ножът се забива в гърба ти. Бавно потъваш надолу и по цялото ти тяло се разлива сковаващ хлад, много по-студен от този на водата. За теб пътешествието завършва тук - на дъното на Реката.

196.

Някога тук се е разиграла жестока драма. Защитниците на крепостта са били нападнати и са загинали един по един в неравната схватка. Питаш се кой ли е бил неприятелят... и скоро откриваш отговора.

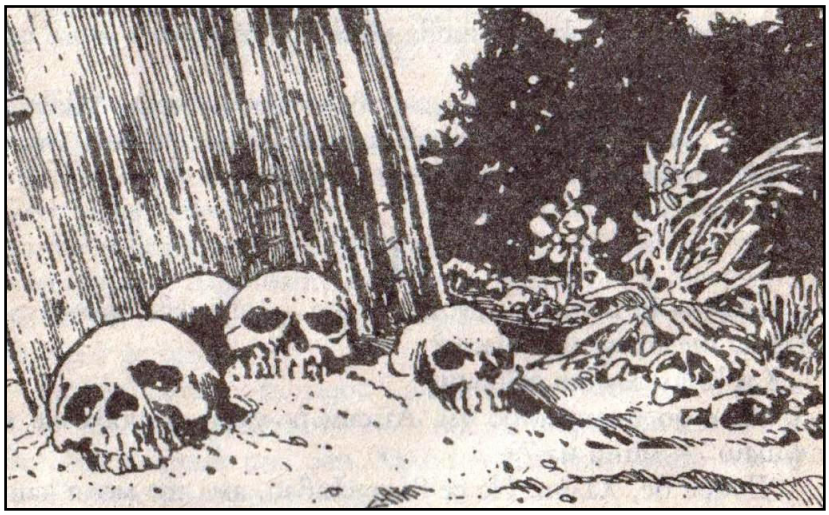
Сред човешките кости внезапно забелязваш скелет на нещо друго - колебаеш се как да го наречеш. Доколкото може да прецениш, било е поне с три глави по-високо и от най-едрия мъж. Тялото явно е напомняло човешкото, но главата... Черепът е масивен, с мощни челюсти, остри зъби и дебел крив рог над челото. Малко по-нататък откриваш още един подобен скелет. Вече няма съмнения - това са чудовищата, за които дори и легендите говорят само с недомлъвки.

Повикваш Халип и му посочваш зловещите кости. Двамата дълго се взирате в тях. През главата ти отново минават древните предания за кръвожадното нашествие на безброй страховити пришълци, които не са оставяли нищо живо след себе си. Но къде са сега? Защо не видяхте по пътя си нито един от тия зверове? Нима са напуснали страната? И ако е така... то защо нито една от досегашните експедиции не се е завърнала?

Въпросите са много, но отговор все още няма. Накрая се отърсваш от унеса и отново оглеждаш порутените стени. Какво ще правиш сега?

Ако продължиш да изследваш костите, мини на 34.

Ако искаш да огледаш помещенията на крепостта, прехвърли се на 223. Ако не те интересува нито едното, нито другото, обърни на 249.

197.

Рискът, който си поел досега, граничи с безумие. Избери сам епизода, на който ще продължиш - **48, 153 или 219,** ако загинеш... не обвинявай съдбата!

198.

Халип те поглежда озадачено и се почесва по главата. От малък го подлъгваш с подобни номера. Понякога минават, понякога — не...
Избери сам на кой епизод ще продължиш - 79 или 276.

199.

Въпреки жарките слънчеви лъчи, по кожата ти лазят студени тръпки, докато крачиш към крепостната порта. Навсякъде лежат скелети на бойци с ризници и шлемове - така, както ги е заварила смъртта. От време на време забелязваш и останки от чудовища, но доколкото можеш да прецениш, на всеки мъртъв звяр се падат поне по десет загинали мъже. Схватката е била неравна...
- И всички са без глави - сепва те грубоватият глас на Халип.
Поглеждаш го изненадано, после кимваш. Да, скелетите на всички чудовища, край които минавате, са обезглавени. Черепите им се търкалят наблизо. Не искаш да прибързваш с изводите, но по всяка вероятност това означава, че обезглавяването е единственият начин човек да се справи с тях.
Сякаш в отговор на мислите ти, Халип промърморва: Да имаше поне една гадина с копие или меч в гърдите. Ама не! Само без кратуни и това е! А пък додето се добере и с меч до тях...
Последните думи те карат да трепнеш. Слезли сте от сала без оръжие!
Ако предложиш да се въоръжите, мини на 124. Ако смяташ, че в този мъртъв град няма да ви трябва оръжие, продължи на 152.

200.

Не, да злоупотребяваш със съдбата си би било истинска лудост. Колкото и да те измъчва любопитството, добре осъзнаваш, че в двореца не ще откриеш друго, освен смъртта си. Обръщаш гръб на ледения вихър и се отправяш назад. Вече познаваш донякъде пътя, но в тъмнината изгубваш доста време, докато най-сетне различаваш пред себе си черната грамада на крепостната стена и върху нея малки светлите очертания на портата. Изтичваш навън... и внезапно дочуваш тежък тропот. Право насреща ти тичат две закъснели чудовища.
За миг в главата ти изплуват предупрежденията на Брине, разказът за гибелта на неговия учител. Но сега не е време за спомени. Чудовищата са само на няколко крачки от теб. Трябва да се спасяваш с бягство.
Избери сам на кой епизод ще продължиш - 29, 60 или 145.

201.

Хлапакът отстъпва няколко крачки назад и се озъбва злобно.
-Не ме ли вземете, ще изтичам да вдигна стражата на крак! Да ви видя после как ще напуснете Долината!
Прехапваш устни. Дума да няма, момчето е калпаво, но заплахата му изглежда съвсем сериозна. Като нищо ще викне стражата и целият план отива по дяволите. Изглежда, че се налага да отстъпиш.
Ако се съгласиш да вземете Удо със себе си, мини на 75.
Ако му повториш, че не ви е необходим, продължи на 142.
Ако смяташ, че ще е най-добре да го вържете, за да ви издаде, прехвърли се на 254.
Ако решиш да го убиеш попадаш на 222.

202.

Както и да въртите глави, след малко сте с вързани очи и лодките потеглят нанякъде. Не след дълго бивате груби разтоварени и гласът на Белязания ви нарежда да си поеме те дълбоко въздух. Миг по-късно потъвате под водата и нечии здрави ръце ви теглят напред сякаш цяла вечност. Накрая, когато вече имаш чувството, че дробовете ти ще се пръснат, главата ти отново изскача на повърхноста. Този път освобождават краката ви, за да започнете безкрайно катерене по стръмни стълби. Най-сетне подът се изравнява. Вървите още малко, хлопва някаква врата, продължавате...
Сльнцето блесва ослепително в очите ти, когато махат превръзката. До теб Халип мига на парцали и мърмори под носа си най-подбрани проклятия.
Един от придружителите ви развързва и прибира внимателно въжетата.
- Не се опитвайте да бягате - казва Белязания. – Безполезно е.
След тези думи ви подкарват по прашната улица на някакво село. В центъра му има издигната тераса, оградена с колони бял варовик. И там ви чакат петима старци, омотани в дълги платнени дрехи от шията до петите.
- Ето хората, за които ни разказа почитаемият Търсач Брине - докладва Белязания. - Само че когато ни видяха ни посрещнаха с оръжие. Наложи се да ги усмирим и доведем със сила.
- Има ли ранени от нашите - разнася се скърцащият глас на най-стария от петимата.
- Не. Ако не броим един-два избити зъба, нито драскотина.
- Излезте ми в честен двубой, пък ще видите дали избитите зъби ще са само един-два - плюе яростно Халип.
- И така да е, страннико, какво от това? - монотонно скрибуца старейшината. - Нещата са такива, каквито са.
А те са, че вие сте пред нас и ние ще решим какво да ви правим. Защо сте нападнали нашите хора?

- Не сме ги нападнали, само бяхме приготвили оръжието си в случай, че те ни нападнат.
- А преди се оправда с друго - пресича го Белязания. - Не ви ли каза Брине, че ще бъдете приети като приятели. Ако така посрещате приятелите си, тогава сте недостойни хора. Ако не им вярвате - също. Значи идвате от място, където няма вяра между хората - продължава старецът. - Отведете ги. Ще се посъветваме и ще решим съдбата им. **Мини на 268.**

203.

С един бърз скок заставаш между двамата, преди да са успели да се сбият.
- Ей, чакайте малко със схватката! Ако сте чак толкова бесни, че няма как да мирясате, без да набиете някого. А има кой!
При тези думи посочваш назад към двете чудовища, които бавно ви настигат с плуване и вече са само на десет-петнайсет разтега от сала.
- По дяволите! - отронва се от устата на новия познайник. - Да налягаме на греблата, докато не е късно. Момент! Къде са ви греблата?
- Какво е това гребла? - учудено питаш ти, защото пръв път чуваш подобна дума.
- Ох... Как си управлявате сала?
- Ами... с пръстове. Ама остана само един.
- Захващайте се тогава, че иначе не ни остава много живот!
- А, не! - раздава се внезапно гласът на Халип зад гърба ти. - Тъкмо са ми паднали чудовища за убиване. Не искам пропусна такава възможност.
Ето ти нов спор и то пред лицето на смъртна заплаха.
Ако подкрепиш мнението на новодошлия, че трябва да отдалечите час по-скоро, мини на 215.
Ако предпочиташ схватката с чудовищата, продължи на 247.

204.

Когато му посочваш дебнещите чудовища, Халип изсипва куп невъобразими ругатни, между които вмъква горе-долу следната смислена реч:
- Ах, проклетите гадини! И те си мислят, че ще им оставим да ни излапат! Няма го майстора! Ще изскочим през портата и додето ни усетят, вече ще сме на сала. А пък докопам ли се веднъж до секирата, ще видят те кога котка блажно е яла!
Ако си съгласен с този рискован план, мини на 226.
Ако предложиш да изчакате с надеждата, че чудовищата може да си тръгнат, мини на 244.

205.

Пристъпвате върху платформата, която се люшва под нозете ви. Макар и разтреперан от страх, Халип хваща дръжките на скрипеца. Не е необходимо да му помагаш - с мечешката си сила се справя отлично и сам. Колелото се завърта и платформата бавно започва да слиза покрай отвесната стена.

Спускането трае броени минути, но за теб сякаш е минала вечност, докато най-сетне леко разтърсване ви предсказва, че сте докоснали земята. Брине грабва вързопа, скача от платформата и ви махва с ръка.

- Следвайте ме! Лодката още е в онова заливче. Днес да я проверя.

Мини на 271.

206.

Мракът се сгъстява все по-бързо. Вече не виждате почти нищо, освен смътни проблясъци по водата. С много усилия надвивате течението и насочвате сала към левия ръкав на Реката. Докато плавате край островчето, Халип оставя за миг пръта и те потупва по рамото.

- Виж какво, май ще е по-добре да спрем тук. Островчето си го бива, нали водата пази от всички страни. Къде ще търсим друго място в тая тъмница?

Ако се съгласиш с него и решиш да пренощувате на острова, мини на 113.

Ако предпочиташ да продължите напред, прехвърли се на 158.

207.

- Какво толкова ще ни правят? Искаме само да разгледаме страната и да си тръгваме - промърморва недоволно Халип.

Оглеждаш се. Селото е много по-голямо, отколкото си очаквал - горе-долу колкото трите селца в Долината заедно. Намира се върху високо плато, завършващо отвсякъде с отвесни скали. Главата ти се замайва, когато наближавате ръба на тази шеметна пропаст.

- Тия скални стени са почти непристъпни - пояснява Брине. - Много рядко се случва някое чудовище да ги изкатери, но нито едно не е оцеляло след това.

- Елате да чуете решението на старейшините! – сръгва ви отстрани Белязания.

Когато застават отново пред петимата, най-възрастният вдига нашарения си жезъл и обявява:

- Вие сте смели и силни хора. На Бриам са нужни такива. Ще останете при нас.

- Но ние трябва да си тръгваме вече! - възразяваш ти.
- Ще останете в Бриам, докато сте живи. Излезете ли оттук, ще разкриете тайната ни. Изход за вас вече няма.
- Как така няма бе, кратуно изкуфяла! - ядосва се Халип. - Тръгвам си на секундата.
Сякаш очаквали точно този миг, върху вас се стоварват десетина мъже. Преди да гъкнете, двамата сте омотани с въжета от глава до пети.
- Вие обещахте! - изпъчва се Брине пред старейшините. - Нямаме право да ги задържим! Дадохте дума!
- Дадохме дума и обещахме, че ще ги пуснем да разгледат Бриам. Но нищо не сме казвали по въпроса дали ще ги пуснем да си отидат! Предложихме им най-благоприятното решение. След като не го приемат, ще прекарат живота си в каторга. Ако искаш, можеш веднага да се присъединиш към тях! **Мини на 230.**

208.

- Я стига сте се дърлили! - заставаш ти между тях. Говориш в множествено число, но имаш предвид най-вече Халип. - Дайте да поговорим по човешки, преди да си разменяме обиди и заплахи.
- И това ми било приятел! - обидено промърморва Халип, докато се отдръпва назад. - Слушай го ти, слушай. Ще те забаламоса и ще видиш после...
- Е, поне един от вас има малко повече ум! - възкликва Брине. - Трябва веднага да отбием настрани.
- Защо? - питаш ти.
- Защото наближаваме Стария мост.
- И какво му е на моста? - недоволно бучи зад гърба ти Халип.
Брине се усмихва.
- Нищо му няма. Мост като мост. Само че познай кой може да ни чака на него.
Настроението на твоя приятел моментално се сменя.
Той скача на крака и дружески тупва Брине по рамото с такава сила, че онзи едва не отхвръква в реката.
- Ами така кажи бе, човек! Какво си мълчиш? Е, обяснявай сега как ще се справим.
И без да чака нареждания, Халип грабва пръта и насочва сала към лявата стена на клисурата. **Мини на 262.**

209.

Докато Халип насочва вниманието си към скалите отдясно, ти оглеждаш пясъка. То пък какво ли да му гледаш?

Черупки от миди, изхвърлени от вълните дървета, гниещи водорасли, които смърдят отвратително... Само че през тежкия дъх на разложение сякаш долита и една друга, позната отскоро миризма - онази, която усети при опушеното петно.

- Стой, Халип! Май намерих нещо.

Заставаш на четири крака и започваш да душиш пясъка. Да, така миризмата на земно масло се различава по-отчетливо. Издълбаваш с ръце плитка яма и смрадта, която лъха от нея, просто няма как да бъде сбъркана. Тук се е просмукало земно масло! Гребваш шепа пясък от дъното и го подаваш на Халип.

- Позната ли ти е тази миризма, приятелю ковач?

- Дали ми е позната? - възкликва Халип. - Та това е...

Мини на 237.

210.

Мечът изсвистява високо във въздуха, но вместо да извади ножа, противникът изненадващо се хвърля в краката ти. Изпускаш оръжието, сетне двамата се търкулвате, поваляте Халип... и падате във водата край сала. Обгръща те хлад. Отваряш очи и сред зеленикавия сумрак виждаш непознатия само на две крачки от себе си. Забавена от водата, дясната му ръка плавно посяга към ножа. Какво ще предприемеш?

Ще се вкопчиш в него, за да не извади оръжието - мини на 248.

Ще изплуваш нагоре и ше опиташ да се изкатериш на сала - продължи на 195.

211.

Обгърнат в облаци задушлив прах, ти не тичаш, а направо летиш като обезумял към изхода. Наоколо камъните се сипят като градушка. Зад гърба ти се стоварва една от таванските греди. Със сетно усилие изхвръкваш навън, премяташ се няколко пъти и усещаш как земята под теб потреперва. В ушите ти нахлува протяжен, оглушителен грохот.

Когато силната десница на Халип ти помага да се изправиш на крака, от сградата е останала само безформена каменна могила. Потръпваш при

мисълта, че сега би могъл да лежиш там заедно с костите на чудовището и храбрия готвач.
- Казвах ти аз, ама не слушаш! - леко те перва Халип по врата. - От малък такъв те помня - все се пъхаш между шамарите. Пък после ми разправяш, че аз съм бил инат Хайде да се махаме, додето не ти е текнало да се напъхаш в кулата - там вече наистина ще си намериш гроба.
Все още разтреперан от напрежение, ти кимваш вдървено. Халип е прав. Изгубил си всякакво желание да изследваш тия древни руини.
Мини на 249.

212.

Потиснати от спомена за станалото, двамата мълчаливо стоите на носа на сала и управлявате с единствения прът. Впрочем, това не е трудно - тук Реката постепеннно се разширява и скалните стени стават по-полегати. Изглежда, че планините скоро ще свършат. Отпред се появява черна нишка, свързваща двата бряга клисурата. Напрягаш очи. Салът стремително се носи нататък и след малко разбираш какво е това - старинен каменен мост. Вече сте само на стотина крачки от него, когато Халип надава вик. Иззад каменните перила изникват десетки черни глави, увенчани с остри рогове. Чудовища!
- Назад! - изкрещяваш ти.
Наблягате върху пръта с всички сили, но вече е късно. Само успявате да забавите малко движението на сала. А по бреговете на клисурата изскачат нови зверове, които един след друг тромаво се хвърлят във водата.
Халип въздъхва и пуска пръта. В погледа му прочиташ безнадеждност.
- Е, така ни било писано, приятел. Поне ще си продадем скъпо живота... и дано да се срещнем в отвъдното. Да знаеш, че те обичах като брат.
Уви, наистина не ви остава друго, освен да загинете като бойци. Водата наоколо вече гъмжи от чудовища. Успяваш да обезглавиш с меча си три от тях, преди четвъртото да вкопчи нокти в крака ти. Само след секунда загиваш с прехапано гърло...

213.

Поемаш управлението на сала. Докато се отдалечавате надолу по Реката, Халип седи отзад и се взира с мечтателен поглед към крепостната стена. Едва когато градът изчезва в далечината, ковачът става и идва до тебе.
Мини на 240.

214.

- Назад! Назад! - задъхано нареждаш ти, после изкрещяваш с всичка сила към преследвачите: - Не стреляйте! Предаваме се!
Уви, заповедта на старейшините е била категорична. Щом се приближават на достатъчно разстояние, бриамците ви обсипват със стрели. Пръв загива Брине. След него ти рухваш на дъното на лодката с няколко стрели в гърдите. Последната ти мисъл е за Халип - дано поне той да се спаси...

215.

- Недей да се палиш, Халип - възразяваш ти. - И без това вече сме прекалено много хора за този малък сал. Останем ли се да се бием с чудовищата, ще го обърнем и ще опропастим всичко.
Халип огорчено поклаща глава и отваря уста да се възпротиви, но в последния момент махва с ръка и се отказва. Хващате здраво единствения прът и скоро чудовищата остават далеч-далеч зад вас.
- А накъде всъщност си тръгнал, страннико? - пита внезапно Халип, когато опасността е отминала.
Мини на 100.

216.

Вътрешно цял трепериш от напрежение, но се стараеш да не издаваш това, докато бавно протягаш ръка назад. Внезапно усещаш между пръстите си дръжката на меча, а в същия миг лицето на непознатия става решително и твърдо като каменна маска. Борбата е свършила, съмненията са отхвърлени. Ще ви убие, каквото и да му струва.
Вече няма време за колебания. Решението е просто: убий за да не бъдеш убит. Един намушкващ удар ще ти отнеме излишна секунда, която може да бъде фатална. Значи трябва да действаш със замах. Как ще замахнеш?
С удар отгоре - мини на 210.
Ще покосиш противника през кръста – продължи на 140.

217.

Стоиш, изтръпнал от напрежение и чакаш нова атака. Но огненото посрещане е убедило звяра, че няма да е добре дошъл при вас. След кратко колебание той се отдалечава в мрака.
Мини на 233.

218.

Минава известно време, докато Брине разбере как управлявате сала с помощта на прът. Доволен, че има какво да покаже, Халип му обяснява най-подробно. Когато схваща всичко, новият ви приятел кимва.

- Чудесно! Само дето прътът ви е слабичък. Малко по-надолу Реката се разширява. Там ще се огледаме и ако няма чудовища наоколо, ще ви намеря нещо по-добро.

Наистина, не след дълго достигате дълбока долина сред гънките на планината, където в Реката се влива блатен приток. Течението тук е съвсем слабо, тъй че без труд държите сала на място. Наоколо не се забелязват чудовища пък и трудно биха могли да стигнат дотук през мочурищата. За всеки случай Брине най-внимателно оглежда бреговете, после скача в застоялата вода и се отправя към сушата. Скоро го виждате да плува обратно, влачейки три дълги пръта, подобни на грамадни тръстики.

- Това се нарича бамбук, ако не знаете - обяснява той след като се изкатерва на сала. - Прътовете от него са гъвкави и се чупят много трудно, колкото и силно да натискате. Е, сега вече наистина дойде време да вземем решение. Ще изчакаме ли тук? Мястото е сравнително спокойно.

Ако решиш да изчакате, мини на 231.

Ако държиш да продължите по Реката още сега, прехвърли се на 15.

219.

Предпазливо се спускаш надолу по стъпалата и когато достигаш подножието, за миг поглеждаш назад. Толкова ти се иска да узнаеш тайната... но това означава сигурна гибел. **Продължи на 200.**

220.

- Чакай малко! - дръпваш се ти и пристъпваш към стената.

Като вижда какво наблюдаваш, Халип застава до тебе и докосва едно от петната. Разтърква го с пръсти, после съсредоточено се вглежда отблизо.

- Хмммм... Дявол го знае какво е.

- Може би кръв - подхвърляш ти.

- Ако беше кръв, досега дъждовете да са я отмили. Било е поне преди два-три века. А това нещо е проникнало в камъка като киселина или... - Халип поднася пръсти под носа си и шумно подушва. - Чудна работа. Мирише ми на нещо познато, ама не мога да се сетя...

Намирисваш на свой ред. Да, миризмата като че ти е позната, но колкото и да напрягаш паметта си, не успяваш да я определиш.

- Да вървим - дръпва те отново Халип. - От старите хора го знам: щом искаш да се сетиш за нешо, не се напрягай. Оставиш ли го на мира, самичко ще ти дойде в главата.
Халип е прав. Хвърляш последен поглед към загадъчните петна и тръгваш напред по брега. **Мини на 199.**

221.

Непознатият с досада тръсва глава. Изглежда опитен боец, но явно би предпочел да застане с голи ръце срещу чудовища, отколкото да разчепква мъчителните въпроси за дълг, чест и вярност.
- Добре де, нали си помагаме?
- Тази помощ не е малко, но не е и достатъчна-възразяваш ти. - Трябва да си помагаме не поотделно, а като един цял народ. Трябва да знаем къде се намираме, за да можем да потърсим помощ в беда. Или пък да обменим знания и какво ли не още... Нашите хора в Долината и досега не знаят за чудовищата почти нищо, освен древни легенди. А ето - вие не знаете друго: че те могат да бъдат убити чрез обеглавяване. Кажи ми, нима това сведение не е безценно? Какво щеше да речеш, ако ти бях забранил да го разкриеш пред своя народ? Разбери ме, едно сътрудничество ще е полезно и за нас, и за вас!
Млъкваш, задъхан от толкова приказки. Халип те гледа със зяпнала уста. Никога не те е чувал да говориш тъй убедително.
Непознатият отново въздъхва и безпомощно разпервa ръце.
- Но аз съм прост Търсач. Имам правото да излизам извън Бриам, когато се наложи, обаче не мога да взимам решения за бъдещето на всички хора! Това е във властта само на старейшините ни.
- Ако съдим по нашите старейшини, те за нищо на света няма да предприемат подобно нещо - кисело се усмихва Халип. - От мен да го знаеш, приятел, всички старейшини са обикновени страхливци. Искат само да затворят народа си в някоя клисура, та да го управляват там, откъдето никой не може да избяга.
Спътникът ви стреснато се вглежда в ковача, после внезапно отмята глава назад и се разсмива като луд, прогонвайки със смеха цялото напрежение на отминалия сблъсък.
- И аз мисля точно така!
Мини на 157.

222.

Мисълта за хладнокръвно убийство не е от най-приятните, но в момента не виждаш друга възможност. Ако вземете Удо на опасната експедиция,

неговата страхливост и несръчност ще застрашат собствения ти живот и този на Халип. А откажеш ли му, хлапакът веднага ще изтича да ви издаде на стражата.
И все пак ти се колебаеш. Има ли смисъл да си цапаш ръцете с човешка кръв? Не си особено суеверен, но подобно начало на пътешествието едва ли предвещава нещо добро.
Ако твърдо си решил да премахнеш Удо, мини на 264. Ако му кажеш да се маха, додето не го е сполетяло нещо неприятно, продължи на 142. Ако смяташ, че вместо убийството ще е по-добре да го завържете, за да не ви издаде, прехвърли се на 254.
А ако в крайна сметка преодолееш колебанията и се съгласиш да вземете Удо със себе си, попадаш на 75.

223.

Всъщност тук няма кой знае какви помещения - само една масивна триетажна сграда край северната стена на крепостта и останките от една висока кула в южния край. Като те вижда как ги оглеждаш, Халип се досеща за намеренията ти.
- Слушай, приятел - обажда се той, - недей да влизаш. Тия стари стени изглеждат страшно нестабилни. Най-малкото бутване може да ги събори. **Ако го послушаш, прехвърли се на 13.** Ако държиш да изследваш крепостта, реши кое ще огледаш по-напред. **Триетажната сграда - мини на 52. Кулата - продължи на 84.**

224.

В мигове като този всички сетива на човека са изострени до предел. Усещаш зад гърба си напрежението на Халип. Дали и той се чувства така? Дали ще те разбере, ако леко протегнеш ръка зад гърба си? Проклятие! Би трябвало да разбере, не е чак толкова глупав!
Ако разчиташ на своя приятел, мини на 216. Ако предпочетеш да се хвърлиш към меча, продължи на 234.

225.

Халип пристъпва от крак на крак из пепелището и жално промърморва:
- Ами че то и тук е същото... Казвам ти, по тия места витаят призраци. Кой знае колко кости лежат наоколо...
- Я стига! - строго го прекъсваш ти. - Бабешки приказки!
Халип приема последните думи съвсем буквално.

- Ама тя, баба ми, беше умна жена. Казваше, че непогребаните кости...
- Баба ти, мир на праха й, ти пълнеше главата само с глупости. Никакво местене повече, ами си размърдай задника да съберем дърва. Ако не запалим огън, може и нашите кости да останат тук!
Макар и не особено успокоен, Халип се примирява с перспективата да пренощувате сред това място на древна гибел. Избирате най-закътаното укритие между четири опушени стени, после събирате сухи дърва по брега. Запалвате огъня на мястото на липсващата врата - така ще сте защитени откъм входа.
Тревогата не ви напуска, затова решавате през нощта да се редувате на стража. Коя смяна ще избереш?
Първата - прехвърли се на 78.
Втората - мини на 24.

226.

Бавно се спускате надолу по каменните стъпала и пристъпвате към портата. Наоколо царува все същата глуха, мъртвешка тишина. Изглежда, чудовищата продължаваш да дебнат отвъд стената, без да подозират, че вече знаете за тях.
- Сега! - прошепва Халип и се хвърля напред.
С бясно туптящо сърце се втурваш след него - към свободата... или към жестоката гибел.
Избери сам на кой епизод да продължиш - 25 или 44.

227.

Мини на 48.

228.

Хвърляш се напред и след миг тримата се търкаляте на обща купчина по сала. Противникът ви е много по-опитен и в ръкопашния бой, отколкото сте предполагали. Дори мечешката сила на Халип и твоята бързина не са достатъчни, за да го надвиете - непознатият ловко се извърта така, че винаги да си пречите един на друг и да не можете да го нападнете от две страни, а ударите му безпогрешно попадат точно там, където най-много боли. Скоро забелязваш, че двамата с Халип вече пъхтите от умора, а плувецът сякаш тепърва се включва в битката. Ще ви изтощи и ще ви надвие!
Ако се опиташ да прекратиш безсмислената борба, премини на 192.
Ако продължиш схватката, попадаш на 239.

229.

Брине отчаяно се обръща към Халип.
- Слушай, направи ми една услуга! Удари го с нещо по главата и да изчезваме час по-скоро!
Халип се ухилва широко, разкривайки два реда яки зъби.
- Дадено, приятел. - Той намига многозначително. - Между нас казано, тоя тук като се запъне, става по-голям инат и от мен. Ама бързо ще го оправя. И без това още от малък му дължа няколко солидни тупаници.
Не можеш да повярваш на ушите си.
- Халип! Нима ще вдигнеш ръка срещу мен?
- Като се правиш на магаре, значи ще ядеш и бой - мъдро отговаря ковачът.
- Това от баба си съм го чувал. Човекът ни предупреди за толкова опасности. Сбъркал ли е поне веднъж? Ами че послушай го, мътните да те вземат. После ще ни обясни.
Не ти остава друго, освен да се примириш.
Продължи на 270.

230.

Подкарват ви с блъскане в гърба. Обръщаш се към Брине - той е забил нос в земята и не смее да вдигне глава, за да не срещне погледите ви. Очевидно не е никак съгласен с това, което стана.
- Това ли ти е приятелското посрещане, Брине? - ядно подхвърляш ти.
Той мълчи.
Близо до края на селото ви вкарват в ковачницата. Едър мъжага, на вид досущ като Халип, измъква тежки окови, Ясно е за кого...
- Хайде, подайте си ръцете един след друг! - заповядва Белязания. - И без глупости!
Пръв си ти. Няколко удара на масивния чук - и железните гривни на оковите обгръщат ръцете ти. Сетне идва ред на Халип.
- И това ми било колега... - сърдито мърмори той. - Да оковава невинни хора...
- А, колега ли си бил! - ухилва се ковачът. - Щом е така, много ще внимавам да не те заболи.
Болката е не толкова от оковите, колкото в сърцата ви. След малко се озовавате в някаква каменна колиба и стражата здраво залоства вратата отвън. През единственото тясно прозорче би могла да се промъкне най-много невестулка. Явно животът ви занапред не се очертава твърде щастлив.
- Хубаво се насадихме - промърморва Халип, разтривайки китките си около железните гривни.
- Така е. Сега да видим как ще се измъкнем.

- Някакви предложения? - пита той с жив интерес. Като начало бихме могли да се огледаме какво става наколо. Можем например да не спим тази нощ и да следим как пази стражата. Само че пък утре ще сме сънени и ако се отвори някаква възможност, няма да се справим добре.
- И това ли ти е най-добрата идея? - разочаровано промърморва Халип. По-добре да се наспим като хората, пък утре ще му мислим. Голям позор ще е, ако ни се отвори възможност за бягство, а я изпуснем от липса на сили.
Е, да, той също е прав. През последните няколко дни не сте спали твърде добре, а ако не спите и тази нощ може да ви дойде прекалено. От друга страна - наистина пропускате възможността да научите нещо от първите си часове в плен.
Какво ще решиш?
Да спите - мини на 33.
Да не спите - мини на 4.

231.

Изчаквате до края на деня, скрити между тръстиките. По съвет на Брине не палите огън. И жалко - през цялата нощ единствените зверове, с които се сражавате, са комарите.
Най-сетне започва да се развиделява и облаците крилати кръвопийци ви оставят на мира.
- По-добре да бяха чудовища - мърмори недоволно Халип, кривейки подпухналата си физиономия. - Тях поне като ги обезглавиш всичките и си свършиш работата, не идват нови.
- Чудовищата могат да бъдат и по-неизброими от тях - отвръща Брине. - Скоро може би ще се увериш в това.
Забивате прътовете в дъното и отблъсквате сала надолу по течението.
- Вече трябва и последните да са се изтеглили. Иначе не биха могли да стигнат навреме - мърмори Брине. - Е, да побързаме и ние. След около два часа ще излезем извън ждрелото и сигурно ще можете да ги зърнете в далечината. Искам да ги видите, та да разберете с какво си имаме работа.
Планинските склонове наоколо стават все по-ниски. Реката често се разлива в широки плитчини. Когато излизате сред нова равнина, Брине се оказва напълно прав. Далеч пред вас, може би на около един часа път пеша, двата бряга на Реката гъмжат от плътна черна маса, отиваща надолу покрай течението. Халип зяпва с ококорени очи - не е и подозирал, че може да съществуват толкова много чудовища! Ти също си поразен и макар че не можеш да се погледнеш отстрани, сигурно имаш съвсем същия вид.
- Сега трябва да задържаме ход - обажда се до вас Брине - Чудовищата се движат по-бавно от течението на Реката и ако не внимаваме, може да ги

застигнем. А не съм сигурен дали заради нас не биха се позадържали малко - твърде много обичат човешко месо, гадовете!
Ако се съгласиш с него, мини на 242.
Ако настоиш да продължите напред, прехвърли се на 259.

232.

- Е, момчета, бива си ви! - подвиква Белязания. - Харесахте ми още от първата среща край Реката! Знаех си, чс истински мъже като вас няма да търпят робство. Сбогом, приятелю Брине! И помнете: давам ви време само докато стъпите долу. После ще вдигна тревога.
Настава тишина. Халип трескаво върти колелото. Спускането трае броени минути, но за теб сякаш е минала цяла вечност, докато най-сетне леко разтърсване ви подсказва, че сте докоснали земята. Брине грабва вързопа, скача от платформата и ви махва с ръка.
- Следвайте ме! Лодката още е в онова заливче. Днес излизах да я проверя.
Мини на 271.

233.

Повече не може и дума да става за сън. До края на нощта двамата с Халип седите край буйния огън, без да жалите съчките. Когато на изток небето просветлява, бързо изтласквате сала във водата и продължавате пътешествието.
Взираш се в далечния хоризонт, иззад който вече се подава кървавият ръб на слънчевия диск. Какво ви носи новото утро? Дали някъде напред ви дебнат свирепи чудовища? Ще успеете ли един ден да се завърнете в Долината? Салът минава край каменистия южен бряг на островчето и постепенно се отдалечава надолу по Реката. Внезапно Халип забива пръта в дъното и рязко отклонява настрани. След миг разбираш защо - само на няколко метра пред вас от водата се подава остра скала. Когато опасността отминава, Халип те поглежда и се усмихва.
- Добре, че снощи не продължихме по течението. В тъмнината нямаше да забележим тоя камънак... и сега щяхме да сме храна за рибите.
"Или за чудовищата" - иска ти се да добавиш, но решаваш, че ще е по-добре да премълчиш. Пристъпваш към носа на сала, заставаш до Халип и се вглеждаш напред. Сега различаваш в далечината онова, което не си могъл да забележиш в здрача предната вечер - на хоризонта отново се издигат планини. Реката ви носи право към тях. И докато гледаш планинската верига, ти за пръв път си задаваш най-важния въпрос: докога ще продължите пътешествието? Какво всъщност искаш да узнаеш?
Мини на 43.

234.

Напрягаш всички мускули и внезапно се хвърляш към меча.
Но непознатият е очаквал тъкмо този миг. Сега всичките му съмнения са изчезнали. С невероятна бързина той полита напред и още преди да си докоснал дръжката на меча, ножът се впива право в сърцето ти. Не усещаш болка. Само те обгръща черна мъгла и последното, което виждаш, е как Халип стоварва секирата си върху главата на врага. Ще загинеш отмъстен, но това не променя нещата - твоето пътешествие завърши дотук.

235.

- Ама че го рече, Удо! - възразяваш ти, като полагаш отчаяни усилия гласът ти да звучи спокойно. - Недей да се плашиш, бе момче! Ще те вземем на това пътешествие, Щом толкова искаш.
При други обстоятелства навярно би успял да го измамиш. Но в момента хлапакът е нащрек, а и напрежението не ти позволява да бъдеш чак толкова убедителен, колкото ти се иска. Вместо да дойде, Удо размахва хилавите си юмруци.
- Лъжете! И двамата лъжете! Само гледате да ме подмамите по-наблизо, а после... Ама ще видите вие, като повикам стражата. Гадини! Гущери! Псета крастави!
Мини на 142.

236.

Напрегнато изчаквате няколко минути. Внезапно съвсем наблизо зад вратата се раздава гласът на Брине:
- Ставай веднага, негоднико!
- А? - стресва се пазачът. - Какво...
- Спиш на пост, а? Бива си те, няма що! Знаеш ли, че преди малко видях някой да подава на затворниците нещо през прозорчето?
- Ама кой?...
- Е, не видях добре, обаче май беше ковачът. Те с онзи Халип доста си допаднаха, помниш ли как внимателно му сложи оковите? Бас държа, че им е дал инструменти, за да се освободят.
- Аз... - обърква се пазачът. - Аз... веднага ще вдигна тревога!
Чуваш как Брине се разсмива лукаво.
- Виж какво. Първо - може и да греша. Човек никога не знае... Второ - вдигнем ли тревога, ще ги заловят най-малкото десет души. И чия е заслугата? Ничия. Върви, че докладвай... Обаче заловим ли ги само ние двамата, после ще имаме очи да отидем при старейшините. Знаеш ли

откога си мечтая да стана Главен Търсач? А тебе... тебе може и да те направят шеф на стражата. Само дано не съм сбъркал.
Усещаш как железните пръсти на Халип се впиват в рамото ти.
- Предател! - прошепва той. - Всичко е нагласил нарочно! Ще го убия!
- Дай да претърсим килията - продължава отвън Брине. - Намерим ли наистина инструменти, повишението ни е в кърпа вързано.
- Ами ако ни нападнат? - боязливо пита пазачът.
- Какво толкова?... Нали сме двама на двама? Пък и те са оковани - ако бяха използвали инструментите, щяха да те събудят. Слушай сега. Аз влизам пръв и претърсвам килията. Ти ще пазиш отвън. Стане ли нещо - мушкай с копието, не ги жали! С тия окови не са сериозни противници.
Резето прошумолява. Вратата на килията се отваря със скърцане и сред мрака едва забелязваш как Брине подава глава навътре. До теб Халип изсумтява зловещо и вдига събраните си юмруци.
За част от секундата през главата ти прелитат безброй въпроси. Какво означава всичко това? Наистина ли Брине ви е предал? Нима разиграва цялата тази комедия, за да стане Главен Търсач? Или само се опитва да измами пазача? Възможностите са две. А изборът между тях е съдбоносен. Ако Брине наистина се окаже предател, повече никога не ще имате шанс за бягство и трябва да използвате сегашната последна възможност. Но ако разговорът му с пазача е част от някакъв план за измъкване...
Юмруците на Халип вече политат надолу с чудовищна сила. Остава ти само миг за избор. Ще го оставиш ли да удари Брине?
Да - мини на 130.
Не - продължи на 255.

237.

Без да довърши изречението, твоят приятел се хвърля да разравя пясъка с шепи. Помагаш му най-енергично и скоро ръцете ти се омазват до лактите с нещо черно и лепкаво. Острата смрад на земно масло вече е направо непоносима. След броени минути дупката става толкова дълбока, че Халип решава да скочи в нея и да продължи копането надолу. Но не се налага - още с влизането краката му затъват до глезените в черния пясък и земното масло започва бавно да се събира около тях.
- Ще зарадваме Брине! - усмихваш се ти. - Въпреки че нямам точна представа как ще носи земното масло оттук до скрития си вдън земя Бриам. Чудя се какво ли представлява онова тайнствено място...
Мини на 252.

238.

През следващите няколко часа отчаяно се борите с течението. Лодката напредва бързо, но силите ви постепенно се изчерпват и малко преди пладне предсказанието на Брине се сбъдва. Изотзад долитат възбудени крясъци. Догонва ви лодка с десет гребци.
- Е, поне скъпо ще си продадем живота - промърморва Халип.
Но дори и за това нямате възможност. Щом се приближават на достатъчно разстояние, бриамците ви обсипват със стрели. Пръв загива Брине. След него и ти рухваш па дъното на лодката с няколко стрели в гърба. Последната ти мисъл е за Халип - дано поне той се спаси...

239.

Въпреки всичките ви усилия изглежда, че битката ще свърши с победа на непознатия. И сигурно точно това би станало, ако внезапно една грамадна лапа не се протяга от водата, за да го хване за крака. С изненадан крясък човекът потъва под вълните, а след още миг на повърхността и изплува кърваво петно. Твърде късно се сещаш - чудовищата са ви настигнали с плуване! Скачаш към прът а си, но в следвашия момент един от зверовете опитва да се покатери върху сала и го преобръща с огромната си тежест. Полузамаян, ти потъваш надолу и усещаш как две ноктести лапи те сграбчват като клещи. Сам, под водата и без оръжие нямаш никакъв шанс срещу много по-силния от теб звяр..

240.

Часовете на топлия следобед лениво се движат един след друг. Гледаш планините, които се издигат все по-високо пред вас... и отново се питаш докъде ще продължи това пътешествие. Какво търсите всъщност? Още не знаеш, но в главата ти вече започва да се оформя смътна представа и целта. Знания - това е най-важното за шепата хора от Последната долина. Знанията ще би помогнат да напуснете своя вековен затвор и отново да завоювате страната, която по право принадлежи на Човека. **Мини на 261.**

241.

Халип стреснато надига глава.
- Какво, бе?
Повече не успява да каже, защото съзира онова, което искаш да му посочиш. С нечленоразделен рев той се изтръгва от хватката на своя противник, грабва секирата и се хвърля към края на сала. Секунда по-късно и ти изтичваш подир него с меч в ръката. **Продължа на 266.**

242.

Оглеждаш още веднъж гъмжащата маса в далечината и се обръщаш към приятеля си, който възторжено размахва секирата.

- Стига глупости, Халип. Ако смяташ, че ще можеш да отсечеш главите на цялото онова гъмжило, значи трябва да си по-могъщ от всички легендарни герои, взети накуп. Даже да ти се подредят и да чакат мирно кога ще им клъцнеш главата, пак ще капнеш много преди края. Бъди разумен!

- Кой, аз ли ще капна?

- Никой не оспорва, че си силен и издръжлив. Просто погледни - там са хиляди и хиляди! Да бяха едно, две, пет, десет - бива. Хайде, даже и сто - как да е. (Вътрешно се усмихваш.) Но всичките тези просто са прекалено много.

- Добре де, ще изчакаме - неохотно отстъпва Халип. - Ама изпускаме хубава възможност да отмъстим за някой загинал нещастник, така да знаете.

Намигаш на Брине, който прехапва език, за да не се разсмее.

Забиватепръстите в дъното и забавяте сала така, че да остане на безопасно разстояние от последните редици чудовища. **Мини на 7.**

243.

Брине ви повежда тичешком към ръба на платото.

- Натам ли е тунелът? - смаяно пита Халип.

- Не задавай глупави въпроси! - подхвърля през рамо бриамецът. - До тунела не можем и да припарим. Охраняват го денонощно. Ще се спуснем с малката платформа. Тя е за нас, Търсачите и даже сам човек може да я използва.

- Какво? - изпъшква Халип. - В оная пропаст? О, не!

- О, да! - подигравателно отговаря Брине. - Или ще повъртиш скрипеца за последен път, или има да го въртиш цял живот.

Вече сте до големия скрипец. Подминавате го и спирате до нова платформа, много по-малка от онази, която сте вдигали през последните два дни. Само че тук има една съществена разлика - колелото се намира върху самата платформа, тъй че пътникът да не зависи от други хора.

- Вече съм сложил там оръжия и запаси - прошепва Брине. - Е, напред... и боговете да ни помагат!

Сърцето ти бие до пръсване. Вече сте само на крачка от свободата. Дано наистина боговете да ви помогнат!

Избери сам епизода, на който ще преминеш - 73, 180 или 205.

244.

Надявал си се, че чудовищата ще се уморят да чакат, но след един час започваш да губиш надежда. Черните зверове стоят все така неподвижно от двете страни на портата. А Халип започва да губи търпение.

- Какво чакаме още? Времето минава! Да се измъкваме докато е светло! Настане ли нощ, ще ни спипат като пилци - бас държа, че имат зверски нюх! - Той мрачно поклаща глава и добавя тихичко. - Ех, ако можехме някак да ги пропъдим... или да намерим оръжия...

В следващата секунда двамата се споглеждате и изричате едновременно:

- Имам идея!

Сдържаш вълнението си и кимваш на Халип.

- Добре, говори ти пръв.

- Ами че ние сме кръгли глупаци! - възкликва ковачът. - В ония развалини долу сигурно е пълно с оръжия. Вярно, минало е много време и сигурно са ръждясали, обаче да не ми е името Халип, ако до един час не ти осигуря свестен меч!

Твоята идея е съвсем друга - да пропъдите чудовищата с огън, както са сторили някога древните бойци. Но когато я обясняваш на Халип, той не изглежда очарован.

- И да загубим още час или два! А после нощта да ни завари в капана! Не, благодаря! Най-добре ще е да си осигурим оръжие и да нападнем.

Ако се съгласиш да потърсите оръжие, мини на 256.

Ако държиш на своята идея, продължи на 272.

245.

Свестява те усещането за нещо мокро и хладно, което се стича по лицето ти. Не е кръв, минава ти успокояваща мисъл. И наистина не е кръв - просто Халип те полива с вода. Когато виждаш виновното му лице, веднага ти става ясно какво се е случило.

- Не очаквах това от теб, Халип - промърморваш ти.

Той се навъсва.

- А пък аз не очаквах това от теб! Как можа даже да си го помислиш? Ако бяхме започнали пътешествието с убийство, боговете нямаше да ни простят. Добре, че те спрях навреме...

- И май попрекали - кисело добавяш ти.

Халип свива рамене.

- Е, понякога не си знам силата. Хайде, ставай. Лежиш от сума ти време, а пък Удо отдавна избяга. Току-виж наистина взел, че довтасал със стражата. Пъшкайки от болка в тила, ти бавно се изправяш на крака.

Избери сам на кой епизод ще продължиш - 138 или 175.

246.

Брине те поглежда със съмнение.
- Сигурен ли си? Не вярвам да им се изплъзнем срещу течението.
Ако държиш на избора си, мини на 238.
Ако се разколебаеш и предпочетеш посоката към морето, продължи на 162.

247.

Навеждаш се, взимаш меча си и поклащаш глава.
- Моят приятел е прав, страннико от Бриам. Чудовищата са ни смъртни врагове. По пътя намерихме мести където те са избивали всички хора - мъже, жени и деца. Затова докато имам сили да въртя меча, няма да простя на нито един звяр.
- Но как ще се борите с тях, когато сте сред вода, а и на сала няма нищо, което може да гори? - недоумява новодошлият.
- С това - гордо вдига лъскавата си брадва Халип.
- Но това е глупаво! Та вие никога не сте се били с чудовища и не знаете...
- Знаем. Били сме се.
- Дрън-дрън! - сопва се човекът от Бриам, хвърляйки тревожни погледи назад. - Всеки, който се е сражавал срещу чудовище знае, че единственият начин да го убиеш е огън! Иначе можеш да го сечеш както си искаш, но раните му заздравяват в миг, а от всяка отсечена част пораства и нов звяр...
- Освен от една - самодоволно заявява Халип. - Гледан сега и се учи!
Първото чудовище вече е само на пет разтега от вас. Плува бавно, но въпреки това скоро ще настигне сала, ако не се опитате да увеличите скоростта.
Ще се помъчиш ли да разубедиш Халип?
Да - мини на 215.
Не - продължи на 266.

248.

С един тласък се озоваваш до противника и го стягаш в здрава прегръдка. Той се бори отчаяно, ала не успява да освободи ръце. Ти стискаш с всичка сила - знаеш, че от това зависи животът ти. След по-малко от минута двамата сте изтощени до предел. Трябва да си поемете дъх. Едновременно се отблъсквате с крака и изплувате край ръба на сала.
Първото, което виждаш, е лъскавото острие на секира. И изтръпваш. Ако Халип замахне, най малката грешка би ти струвала живота. Но твоят приятел не е вчерашен. Той умело извърта секирата и я стоварва с плоската

част право върху главата на врага. Раздава се глух пукот и усещаш как тялото в ръцете ти омеква.
- Дай ръка, мой човек! - бодро подвиква Халип. - Пак те отървах, ама така си е то. Закъде си без мен...
- Ами той? - изпъхтяваш ти.
Халип се навъсва.
- Той ли? Пусни го да се дави. Нали видя, че искаше да ни убие.
Ако послушаш Халип, мини на 46.
Ако не желаеш да бъдеш отговорен за смъртта на един безпомощен човек, продължи на 149.

249.

Повече нищо не ви задържа сред развалините. Връщате се на сала и продължавате надолу по течението. Отначало разговаряте за древната схватка и за чудовищата, но разговорът постепенно се изчерпва. Замлъквате, всеки унесен в мислите си.
Следобедът отминава без произшествия. Равнината наоколо не се променя - все така хълмиста, тиха и безжизнена. Постепенно слънцето слиза към хоризонта. Вече се стъмнява и трябва да изберете място за нощувка.
С наближаването на вечерта тревогата ти се засилва. Досега не сте забелязали из равнината нищо живо, но дали идващата нощ не ви готви опасни изненади?
В гъстеещия здрач забелязваш отпред неголям остров, обрасъл с гора. Бързо хвърляш поглед наоколо. Левият бряг на Реката е покрит с гъсти върбалаци. Десният е гол и недалече от водата стърчат някакви развалини - може би останки от чифлик.
Нощта се спуска бързо. Време е да решиш.
Ако искаш да пренощувате сред върбите по левия бряг, мини на 8.
Ако предпочетеш развалините на десния бряг, продължи на 59.
Ако сметнеш, че най-подходящото място е островът, прехвърли се на 113. А ако не ти харесва нито една от тия възможности и искаш да продължите напред, попадаш на 206.

250.

Макар че си разпределяте смените, през цялата нощ и двамата почти не мигвате в очакване да се появи Брине. Напразно. Започва да се развиделява, а от вашия приятел няма и следа. Изглежда, снощи наистина е искал да ви пожелае спокоен сън.
Недоспали и изнервени, двамата едва издържате до края на тежкия работен ден. Когато по мръкнало ви връщат в колибата, рухвате върху сламеника

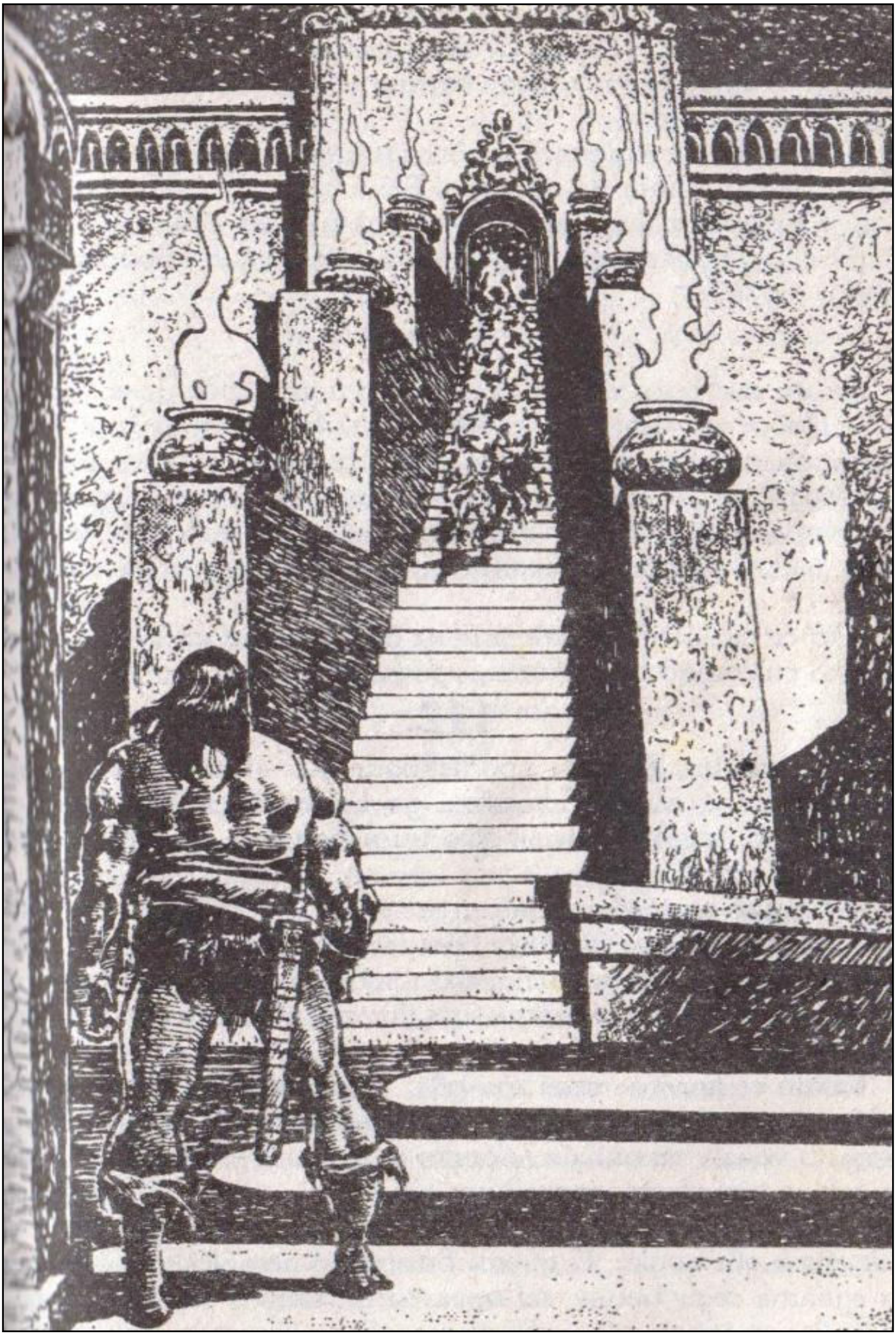
като пребити. Но за сън и дума не може да става, преди отново да си разпределите дежурствата. Щом снощи Брине не е дошъл, почти сигурно ще се опита да ви измъкне тая нощ.
Кой ще остане да бди през първата половина на нощта?
Ти - мини на 36.
Халип - продължи на 108.

251.

Пристъпваш назад и протягаш пръта си към плувеца, който вече е само на няколко крачки от сала. Но вместо да се хване, той изкрещява нещо неясно и с всичка сила размахва ръка напред. След случката преди малко, вече не се съмняваш, че този човек познава Реката по-добре от вас. Щом ти прави знак да го оставиш на мира, значи си има причини за това.
Понечваш да се обърнеш и в този момент се раздава викът на Халип. За секунда виждаш пред носа на сала кипнала бяла пяна, издаваща, че врътлитате върху подводни скали, Сетне чудовищен удар ви подхвърля нагоре. Салът се разпада под краката ти и докато потъваш във водата, течението тласка боровите трупи от двете ти страни една към друга. Чуваш как ребрата ти се трошат със зловещ пукот и губиш съзнание от непоносимата болка. За теб пътешествието ще завърши тук, на дъното на Реката.

252.

Локвичката земно масло на дъното на ямата бавно расте пред очите ви. Халип натопява в нея една треска, отнася я настрани и щраква с огнивото си. Дръвцето лумва изведнъж с ярък и силно пушлив пламък. Гледай ти! Това нещо пали дърва дори по-добре от катран!
Намирате на брега голяма празна черупка от морски охлюв и я напълвате със земно масло, за да го отнесете на Брине. След това бързо поемате по обратния път. До вечерта има още предостатъчно време, но ви се иска да изпреварите новия си приятел, за да го изненадате.
Той обаче вече ви чака отдавна. И макар, че се стараеш да криеш черупката зад гърба си, Брине усмихнат посочва омазаните ви с чернилка ръце и крака.
- Виждам, че сте намерили. В пясъка на брега ли?
- Да.
- И аз. Още тук, зад първия завой. Искрено съжалих, че не ви казах да се видим още снощи. Е, не си изгубих времето напразно, де...
С тези думи той ви посочва голям сух дънер. Учудваш се колко работа е успял да свърши за един ден.

- Това плува много по-бързо от сал, особено нагоре по течението - гордо добавя Брине. - Да тръгваме!
- А какво е онова там? - обажда се неочаквано Халип.
Обръщаш се. Протегнатата му ръка сочи към хоризонта, където се мержелее едва забележимо тъмно петънце.
Брине присвива очи и изругава.
- Морските хора! Хайде, да изчезваме, докато не са наближили!
Ако го послушаш, мини на 270.
Ако искаш първо да узнаеш какви са тези морски хора, продължи на 165.

253.

С мощен тласък на краката се насочваш право срещу чудовището и замахваш с меча. Ала не си се съобразил със съпротивлението на водата, което забавя удара ти. Острието едва одрасква шията на звяра. За момент от плитката рана бликва облак черна кръв, сетне дългите закривени нокти се вкопчват в гърдите ти като кинжали. От тази жестока прегръдка има само един изход - смъртта.

254.

Обръщаш се и бързо намигаш. За щастие лунните лъчи падат право върху лицето ти, тъй че Халип забелязва и леко кимва в отговор, после се ухилва и широко разперва ръце.
- Как тъй няма да те вземем, бе Удо? Срамота! Че закъде сме без теб? Я ела, ела при батко си Халип да ти стисна ръчичката!
Стискаш зъби, защото ти се иска да изревеш от яд. В този свят не е имало по-некадърен артист от Халип. Фалшивата му сърдечност не би могла да подлъже и най-изкуфялата бабичка. Удо моментално усеща коварните замисли и отстъпва на още няколко крачки.
- Да-да! Знам те аз тебе... Ще ми стиснеш ръчичката и бух по главата!
Разбираш, че трябва да се намесиш веднага. Лошото е, че отвътре всичко ти кипи. След жалкия провал на Халип, хлапакът ще бъде нащрек и едва ли ще успееш да го излъжеш.
Ако все пак се опиташ да го подмамиш по-близо, мини на 235.
Ако се примириш с неизбежното и наистина решиш да го вземеш, продължи на 273.

255.

Светкавично замахваш настрани и забиваш лакът в корема на Халип. Той глухо изпъшква и отклонените юмруци се стоварват върху гърба ти. Макар че ударът е загубил голяма част от силата си, едва се удържаш на крака.
- Какво става? - долита отвън подозрителният глас на пазача.
- Нищо - спокойно отвръща Брине. - Бият се помежду си. Май ги разочаровахме, приятел.
Той опипва с ръце пода, намира инструментите и ги изхвърля навън.
- Ето! Всичко е както си мислех!
- Остави ме да го убия! - умолително прошепва в ухото ти Халип и отново надига юмруци.
Ако си убеден, че Брине заслужава смърт, мини на 130. Ако възпреш Халип от прибързани постъпки, прехвърли се на 280.

256.

Халип е прав. Още при първите крачки из древното пожарище намирате множество мечове. Нещо повече - някои остриета са заровени в пепелта и това ги е запазило от ръждата. По-сложен се оказва въпросът с дръжките, но и тук ковашкото майсторство на твоя приятел се оказва на висота. След час той вече заточва върху парче камък двете оръжия - боен топор за него и меч за тебе.
Когато усещаш в десницата си дръжката на меча, тревогата напуска сърцето ти. Вярваш, че ще победите. С бавни стъпки тръгваш към портата, отвъд която ви чака свобода... или жестока гибел.
- Аз поемам дясното - прошепва Халип и прихваща по-здраво грамадната си секира.
Кимваш и махваш с ръка.
- Напред!
С високо вдигнати оръжия двамата едновременно изхвръквате през портата. Посреща ви свиреп, кръвожаден рев. Чудовището отляво се хвърля към тебе и ти влагаш цялата си сила в замаха, с който трябва да го унищожиш. Накъде ще насочиш меча?
Към гърдите - мини на 76. Хоризонтално към шията - попадаш на 114. Отгоре към черепа - продължи на 129. Към лапата, която вече замахва насреща ти - прехвърли се на 141.

257.

Очаквал си с тези думи да го обезоръжиш. Но не е толкова лесно. Ръката на непознатия трепери върху дръжката на ножа. Усещаш, че в гърдите му се

борят две противоположни чувства - свещеният за всекиго кръвен дълг и верността към клетвата пред своя народ. Кое от тях ще надделее? Сега само съдбата може да реши.
Премини по свой избор на 184 или 279.

258.

Въздъхваш и разперваш ръце.
- Нищо няма да ти сторя. Щом толкова те е страх, стой настрани. Обаче след малко тръгваме, тъй че ако искаш да тръгнеш, не пропускай да се качиш на сала.
Зад тебе Халип надава глух стон.
- Да го вземем ли? Че аз на тоя глупак му нямам вяра за пет пари!
Мини на 273.

259.

Поклащаш глава, а по устните ти играе злобна усмивка.
- Не ни е страх от чудовищата. Знаем как да се разправяме с тях!
- Вие сте луди! - възкликва Брине. - Ще се сражавате сами с всичките тези зверове?
- Да - тръсва Халип бойната си секира. - И с удоволствие ще поразчистим света от тях!
- Но там са хиляди!
Дали няма все пак да промениш решението си?
Ако си размислил, мини на 242.
Ако решението ти е твърдо, прехвърли се на 58.

260.

Когато се устремявате към моста, изотзад долитат викове на ужас. Вярно, бриамците ви желаят смъртта - но не чак толкова жестока!
Да става каквото ще! По-добре да умрете в борба и свобода, отколкото да живеете в жалко робство.
Сто крачки до моста. Петдесет... двайсет... Първите чудовища вече тичат по него. Прелитате под една от каменните арки. Зад вас се раздава плясък. Мощна вълна разлюлява лодката.
- Още по-бързо! - крещи Брине. - Скачат във водата! Не поглеждаш назад. Сега цялата ти воля е съсредоточена в изранените до кръв длани.
И лодката лети към морето...
Мини на 275.

261.

Течението на Реката навлиза между планините - сигурно тя си пробива път през тях така, както и през планините, които ограждат вашата долина. Дали напред не ви очакват нови изненади?

Отляво се влива буен приток, неколкостотин крачки по-надолу - друг, още по-голям. Никога през живота си не си виждал такова огромно количество течаща вода и започва да те обзема страх. Спомняш си безумното плаване през клисурата, където загина Удо. Поглеждаш Халип - опитва да си дава безгрижен вид, но лицето му е пребледняло, а зъбите стиснати. Изглежда и на него не му е особено приятно.

Ще предложиш ли да отклоните сала към брега, за да плавате в по-тихи води?

Да - мини на 2.

Не - продължи на 40.

262.

- Трябва да съберем клони - обяснява Брине. - Колкото се може повече сухи клони. Като се затрупаме с тях, чудовищата няма да ни обърнат внимание.

- Сигурен ли си? - поглежда го със съмнение Халип.

- И още как - ухилва се Брине. - Вярвай ми, тоя трик съм го използвал няколко пъти. Важното е да не се приближат чак толкова, че да ни подушат.

Докато Халип управлява сала колкото се може по-бавно покрай стената, ти и Брине дебнете за всяко сухо дърво, закачено по скалите. Понякога клоните се оказват здраво залостени в някоя цепнатина, тъй че не минава без падания във водата. Но въпреки тези дребни премеждия, скоро целият сал заприличва на грамадна купчина съчки. Докато се заравяте под тях, Брине прошепва:

- Само не мърдайте, каквото и да се случи. Иначе сме мъртви и тримата. Запомнете, ако трябва да се прави нещо, аз ще ви дам знак!

Свит под клоните, ти се взираш надолу по реката. Ето, отпред се появява черна нишка, свързваща двата бряга и клисурата. Салът стремително се носи нататък и след малко вече различаваш старинен каменен мост. Над каменните перила мърдат няколко черни глави, увенчани с остри рогове. Неволно изтръпваш. Чудовища прекосяват Реката по моста!

- Не мърдайте! - отново просъсква Брине.

Сега забелязваш още десетина от черните зверове по двата бряга на клисурата. Дотук тактиката на Брине като че се оправдава - все още нито едно от чудовищата не ви обръща внимание. Мислено му благодариш... и в този момент нейде зад сала се раздава шумен плясък. Трескаво обръщаш

глава. Един от зверовете все пак е проявил любопитство и сега бавно се мъчи да догони странната купчина клони.
Стискаш зъби! Ако можехте да размахате пръта, скоро щяхте да се отдалечите. Но нареждането на Брине е категорично: не бива да мърдате. До моста остават още седемдесет-осемдесет крачки. Ех, веднъж да го отминете... Проклятие! Защо течението сега е толкова мудно, нали преди малко ви носеше като стрела?
Колкото и тромаво да плува чудовището, разстоянието между него и вас намалява неумолимо. Десет крачки, пет... две... Мостът още не е отминал. Една грамадна черна лапа се подава от водата и забива нокти в крайната трупа. След миг чудовището ще опита да се покатери върху сала. Сърцето ти подскача безумно, сякаш иска да изскочи от гърдите. Не издържаш на това напрежение!
Ако скочиш и отсечеш лапата на звяра, мини на 135.
Ако останеш неподвижен, продължи на 27.

263.

С всяка крачка из жалките развалини Халип става все по-неспокоен. Накрая спира и се обръща към теб.
- Виж какво, не е хубаво това място. Мравки ми лазят по кожата, като ги гледам тия опушени стени. Уж тихо, спокойно, пък... Да не би да има призраци, а? И той хвърля поглед наоколо като изплашено дете. Неволно се усмихваш. Това му е слабото място на Халип. Не се бои от нищо живо, но още като малък баба му го е наплашила с приказки за таласъми и върколаци. Е, призраци тук едва ли има. А мястото все пак е закътано и не си струва да губите излишно време за търсене на ново. Нощта ще ви завари, преди да сте се настанили на бивак.
Ако споделиш страховете на Халип и решиш да се преместите, мини на 269. Ако смяташ, че ще е най-добре да пренощувате тук, продължи на 164.

264.

Решил си твърдо, но усещаш как дланите ти овлажняват, а в гърдите ти се надига противен хлад. Поглеждаш Удо, който изчаква решението ти. Този хлапак още не подозира, че след миг ще умре. Отстъпваш крачка назад към сала, където са скрити мечовете. Сега трябва да привлечеш и момчето.
Ако кажеш на Удо да дойде при теб, мини на 12.
Ако само му кимнеш да се приближи, продължи на 85.

265.

- Това беше последното ти предателство, Брине! - извиква Белязания. - Очаквах го още от онзи сблъсък край Реката. Щом не желаеш да бъдеш верен на своя народ - умри с чужденците!
Под звездните лъчи високо горе просветва меч. В глухата тишина чуваш как острието със свистене прорязва въжето. После платформата шеметно полита надолу, където ви чака смъртта...

266.

Чудовището бавно наближава. Халип пристъпва към края на сала, вдига секирата си и се прицелва внимателно. Секунда или две изчаква подходящия момент, после замахва с всичка сила.
Звярът обаче е усетил опасността и с неправдоподобна за тромавото му туловище бързина се гмурва под водата. Секирата срязва като бръснач краищата на две трупи и се забива дълбоко в трета. Халип се вкопчва в дръжката и започва да дърпа с всичка сила, сипейки проклятия, които вероятно биха прогонили чудовището, ако можеше да ги чуе. То обаче в момента е точно под вас - когато се навеждаш настрани, виждаш силуета му през полупрозрачната вода.
Внезапно звярът надига глава и удря сала отдолу със закривения си рог. От резкия тласък боровите трупи подскачат и ти политаш към водата.
Избери сам на кой епизод ще продължиш - 63 или 117.

267.

Треперейки от ледения вихър, ти бавно се изкачваш нагоре по широкото мраморно стълбище. Последните стъпала преодоляваш пълзешком и предпазливо надникваш над ръба.
Пред тебе зее мрачен коридор. Нейде далече в него едва мъждука странна, белезникава светлина. В неясните й лъчи различаваш, че само на двайсет крачки коридорът е запълнен с чудовища от стена до стена.
Какво ще предприемеш сега?
Ще продължиш напред - мини на 23.
Ще изчакаш - прехвърли се на 38.
Ще си тръгнеш - попадаш на 197.

268.

Оглеждаш се наоколо. Селото е по-голямо, отколкото си очаквал - може би колкото трите села от Долината заедно. Намира се върху високо плато,

завършващо отвсякъде с отвесни скали. Главата ти се замайва, когато наближавате ръба на тази шеметна пропаст. Оттук май измъкване няма, казваш си - единствено през прохода, по който дойдохте.
Обикаляте доста време, но накрая придружителите ви повеждат обратно към терасата със старците. Когато стигате дотам, скърцащият глас обявява:
- Някои от нас смятаха, че ще е по-добре да бъдете убити веднага. Защото сте непокорни и никога няма да се примирите с нищо. Общото решение обаче е милостиво. Ще останете живи, но цял живот ще бъдете каторжници.
- Цял живот каторжници? О, не! - изревава Халип. - Ще се измъкна оттук, каквото ще да става.
- Ще останеш тук, каквото ще да става - отвръща старецът. - Решението е взето. Водете ги!
Мини на 230.

269.

Колкото и да не искаш да си признаеш, древното пепелище започва да те плаши. Кой знае пък, може Халип да е прав и наоколо наистина да витаят призраци. Бързо събирате багажа си и няколко минути по-късно отново изтласквате сала в реката. Накъде ще се насочите?
Към върбалака по левия бряг - мини на 17.
Към острова - прехвърли се на 113.
Надолу по течението - обърни на 206.

270.

Когато изтласквате лодката във водата и се настанявате вътре, Брине въздъхва от облекчение.
- Е, хайде сега, хващайте греблата. Двамата поглеждате с недоумение странните предмети, които ви връчва - по форма напомнят фурнаджийски лопати, само че с плоскости и от двете страни. За пръв път виждате подобно нещо. В Долината лодките се управляват само с прътове. Но след като Брине ви показва как да боравите с греблата, постепенно усвоявате това умение. А и не е чак толкова трудно. Тласкана от трите гребла, лодката бързо се устремява срещу течението и след час морският бряг изчезва в далечината.
- Е, казвай сега какви са тия морски хора - питаш ти.
Брине свива рамене.

- Няма кой знае колко за казване, освен че са ни врагове. Срещнат ли се наши и техни Търсачи, кръв се лее. Древна вражда е това. Разправят, че още преди векове нещо старейшините не се погодили, ама знам ли... Е, да продължаваме нагоре по Реката.
- Към Бриам ли? - питате в един глас двамата с Халип
- Точно така! - усмихва се Брине. - Надявам се да измоля от старейшините разрешение да ви пуснат! С такава вест мога да ги убедя в каквото поискам!
- А как ще го пренесете това земно масло до Бриам?
- Някога много отдавна, когато още нямало магии, хората го използвали за много неща, не зная за какви точно, и почти го били привършиш. Имало още много, де, но то било толкова дълбоко под земята, че нямало как да бъде извадено. И една от първите магии, които били създадени, можела да прехвърля земно масло от едно място на друго Само че трябва да се знае къде има - ако се пробва наслука, магията се обръща срещу заклинателя и му отнема ума; само боговете знаят как древните са определяли точно къде на огромни дълбочини под земята има земно масло и къде - не. А и да се знае къде е, понякога магията трябва да се прави по два пъти, за да сполучи. Сигурно старите заклинания са позабравени - дори онези от тях, които сме запазили...

Мини на 10.

271.

Внезапно високо над вас отекват викове. Бягството е разкрито!
- По-бързо! - изкрещява Брине.
Втурвате се безумно след него през дървета, скали и храсти, после надолу, по стръмното корито на някакъв ручей. Не знаеш колко време е минало, но когато най-сетне спирате задъхани, стоите до колене във вода. На три крачки от вас се полюшва тъмният силует на лодката.
- Слушайте ме добре - бързо изрича Брине. - Нямаме нито минута за губене. Скоро стражата ще разпрати лодки в двете посоки. От големите лодки, с по десет гребци. Накъдето и да тръгнем, надеждата ни е малка. Но все пак надолу по течението има известен шанс да се откъснем. Само че натам ни чака морето. Нейде отвъд хоризонта е островът на морските хора. Не знам почти нищо за тях, но може би ще ни приемат като бегълци от Бриам.
За момент той млъква и си поема дъх, после продължава.
- Нагоре по течението единствената ни цел е вашата Долина. Доколкото разбрах, там едва ли ще ви посрещнат с радост... още повече, че сте станали косвена причина за смъртта на сина на Първия Старейшина. Но най-сериозното е друго. Срещу течението почти няма надежда да

изпреварим лодка с десет гребци. А сега вече няма да има плен - те ще тръгнат със заповед да ни убият. Е, това са двете възможности. Решавайте... но помнете и още едно. Утре в полунощ чудовищата напускат двореца.
Коя посока ще избереш?
Надолу, към морето - мини на 162.
Срещу течението, към Долината - продължи на 246.

272.

В крайна сметка Халип се съгласява с теб. А когато приеме една идея, той отхвърля всякакви съмнения и с ентусиазъм пристъпва към работа.
Без да губите повече време, двамата започвате да събирате от пепелището полуобгорели греди и да ги изнасяте нагоре по стръмната стълба. След половин час върху площадката точно над крепостната порта е натрупана внушителна грамада гориво. За щастие Халип никога не се разделя с коженета кесия, в която носи прахан и огниво. А почернелите греди са толкова сухи, че пламват веднага. За броени минути върху площадката се разгаря буйна клада.
Надникваш през ръба на стената. Под вас чудовищата продължават търпеливо да чакат. Обзема те странно вълнение. Имаш чувството, че в този миг се готвите да отмъстите за смъртта на древните бойци.
- Хайде, мой човек! - възкликва Халип и избухва в див, гърлен смях. - Да им покажем какво се нарича топло посрещане!
Мини на 143.

273.

- Стига глупости, Халип - твърдо казваш ти. - Няма как, ще го вземем. Или искаш да вдигне цялата Долина на крак?
Изглежда, че Удо е усетил твоята искреност, защото се поуспокоява и пристъпва напред.
Мини на 75.

274.

След миг двамата се търкулват по боровите трупи, вкопчени в жестока схватка. Отдръпваш се настрани и започваш с интерес да наблюдаваш двубоя. Непознатият се оказва много по-опитен, отколкото си предполагал. Дори мечешката сила на Халип не е способна да го надвие - при всяко

сближаване онзи ловко се изплъзва от лапите на твоя приятел, а ударите му безпогрешно попадат точно там където най-много боли.
Неочаквано двамата се търкулват право към теб. Отскачаш настрани, неволно извръщаш глава назад.... и от гърлото ти излита вик на ужас. Едва сега си забелязал, че двете чудовища, макар и тромаво, догонват с плуване сала ви. Първото вече е само на няколко крачки.
Вкопчваш се в рамото на Халип.
- Стига! Престанете, идиоти! Чудовищата ни настигат!
Избери сам епизода, на който ще продължиш - 123 или 241.

275.

Навярно и тримата сте изпаднали в някакъв унес или безумие. Пръв се изтръгваш от него ти... и осъзнаваш, че луната вече клони към запад. Отпред, посребрено от неините лъчи, се разстила морето.
- Спрете! Спрете! - крещиш ти и разблъскбаш двамата си приятели, които продължават да въртят веслата.
Те трепват като събудени от сън.
- Успяхме... - смаяно прошепва Халип. Отбивате лодката наляво, изтегляте я на брега и с несигурни крачки тръгвате напред. След малко забелязваш, че пясъкът под краката ти тъмнее - наоколо се разстила грамадно черно петно.
- Най-хубавото земно масло, което някога съм виждал - въздъхва Брине. - Само копнах малко - и гледайте как е просмукало навсякъде. А така и не успях да съобщя точното място...
Избирате място за отдих малко настрани - между дюните, докъдето не е стигнало черното петно. С последни сили събирате по брега сухи дърва, натопявате няколко клона в изкопаната от Брине яма и запалвате огън. После рухвате до него като убити.
Ала не успяваш да спиш дълго. Събуждаш се още по тъмно - навярно не е минал и час. Брине и Халип също седят край огъня с посивели от умора лица.

- Така е - промърморва Брине. - След такова напрежение и сън не те хваща...
В този момент откъм устието на Реката долита най-страшният звук - рев на десетки чудовища. Е, поне упорство не им липсва. Трябва да са плували като луди, за да ви настигнат толкова бързо. Изведнъж те побиват тръпки - там е лодката!
Халип трескаво разкъсва вързопа, опитвайки да измъкне от него оръжията.

- Не! - крещи Брине. - Кагор, вземи една главня - и след мен. Ти, Халип, вземи оръжие и бягай по-надалеч!
Без повече приказки той грабва един горящ клон от огъня и хуква... право срещу чудовищата.
Какво означава това? Че иска да спаси лодката? Срещу толкова чудовища? Но тогава защо отпъжда Халип? Защо не иска вие двамата да се въоръжите? Полудял ли е? Друго обяснение просто не виждаш.
Ако сториш каквото ти нарежда Брине, мини на 9. Ако смяташ, че ще е по-разумно да се въоръжите и да бягате, продължи на 54.

276.

Въпреки опасенията ти, Халип не възразява повече. Напротив - веднага изтичва до сала и след малко се връща с твоя меч и грамадната си секира. Така въоръжени, двамата отново тръгвате към крепостната порта.
Мини на 152.

277.

- Не сме тръгнали, за да си почиваме - отсичаш ти. Пък и не виждам от какво можем да се боим, докато плаваме по Реката.
- Имаме си ето това - добавя Халип и многозначително подмята секирата.
Брине въздъхва.
- Ама вие сте като малки деца! Не видяхте ли досега, че знам малко повече от вас? Повярвайте ми, ако не изчакате, ще си намерите смъртта!
Гласът му е толкова убедителен, че Халип явно се разколебава. Ти обаче все още държиш да продължите. Брине усеща това и добавя примирително:
- Добре де, да не бързаме с решението. Помислете си още малко, пък тогава ще изберете.
Мини на 218.

278.

Мини на 167.

279.

Внезапно лицето на непознатия става решително и твърдо като каменна маска. Борбата е свършила, съмненията са отхвърлени. Ще ви убие, каквото и да му струва това.

- Дръж! - крещи зад гърба ти Халип.

Инстинктивно разбираш какво иска да каже. Протягаш ръка назад и усещаш между пръстите си дръжката на меча. Вече няма време за колебания. Решението е просто: убий, за да не бъдеш убит. Един намушкващ удар ще ти отнеме излишна секунда, която може да бъде фатална. Значи трябва да действаш със замах. Как ще замахнеш?

С удар отгоре - мини на 210.

Ще покосиш противника през кръста - продължи на 140.

280.

- Не! - прошепваш в отговор ти и заставаш така, че да попречиш на удара му.

В следващия миг разбираш колко си бил прав. Брине се обръща към вратата и тихо подвиква:

- Хей! Ама тук имало и още нещо! Направо да не повярваш! Ела бързо!

Успокоен от станалото досега, пазачът пристъпва в килията. Този път юмруците на Халип най-сетне влизат в действие. Глух удар, дрезгав стон... и пазачът се просва на пода. Жив е, обаче няма да се опомни поне до сутринта.

Брине изскача да донесе инструментите. Когато се връща, Халип леко го първа по темето.

- Ама и ти разиграваш едни комедии... да му се спука сърцето на човек. Знаеш ли, че щях да те убия?

- А ти какво искаш? - сопва се Брине. - Да нападна пазача? Ами ако не бях успял да го изненадам? Щеше да вдигне тревога... и утре щяхме да си правим компания на скрипеца.

- Добре де, добре. Все вие сте най-умните - свива рамене Халип и се обръща към теб. - Хайде, подлагай ръце на пода. Ей-сега ще ти смъкна хубавите гривни.

- В никакъв случай! - съска зад гърба му Брине. - С тая верига не можеш да замахнеш като хората. Току-виж си му потрошил китката. Дай първо да затворим вратата, та да не се чуе навън. Като ти освободя поне едната ръка, после прави каквото щеш.

Така и става. Няколко минути по-късно веригите се търкалят на пода и тримата изскачате навън.

Мини на 243.

281.

Затънали до шия във вълните, двамата гледате как чудовищата се гърчат сред страховитото пожарище. Жегата пърли лицата ви, но сякаш не я усещате. Крещите безумни, радостни, възторжени слова.

Когато най-сетне се опомняте, трябва дълго да газите през водата, докато заобиколите пламъците. Халип ви посреща едновременно въодушевен и ядосан.

- Абе, главни с главни такива! Как можахте да ми оставите само едно? Бях се настроил поне за десетина!

И той пренебрежително кимва настрани, където лежи с отсечена глава единственото чудовище, което се е измъкнало от пожара.

Над морето вече се разливат първите лъчи на зората без да чакате повече, събирате багажа си, сядате в лодката и поемате към хоризонта. Не знаете накъде отивате, ала щастието днес ви придружава. Когато брегове вече почват да се губят зад вас, зървате отпред остров - не много голям, но зелен и красив. Островът на морските хора.

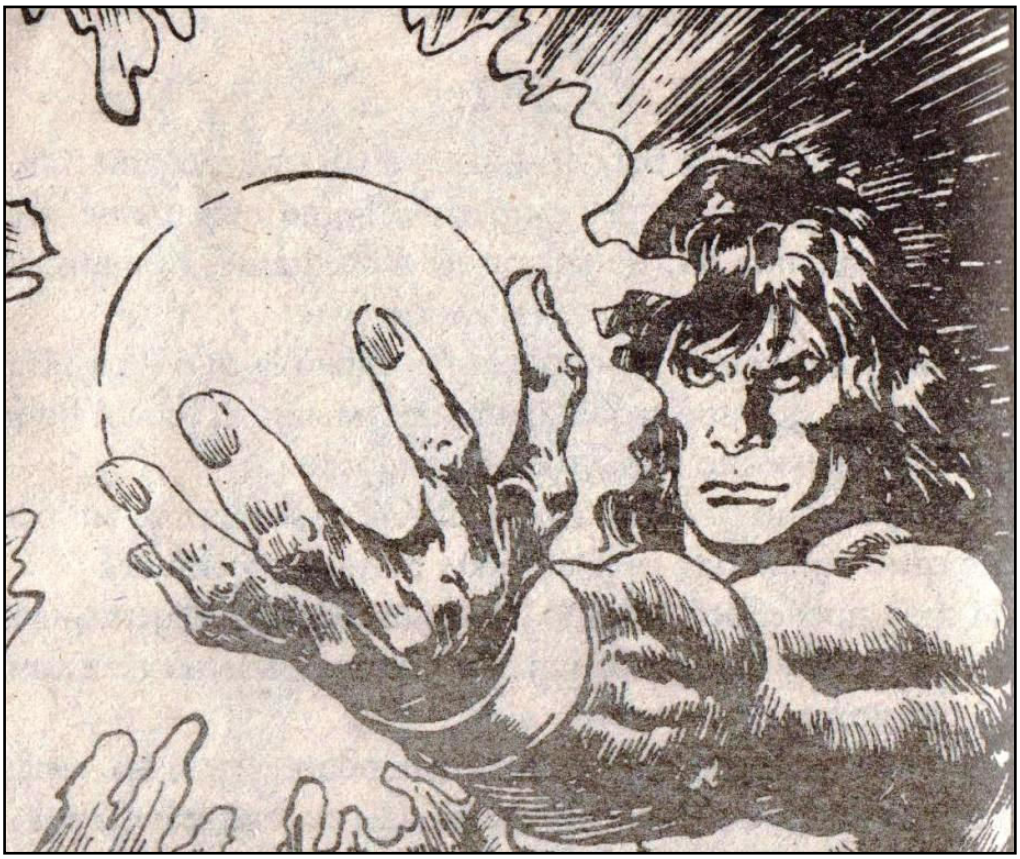
Това не е краят!

Какво ви чака занапред?

Двамата герои попадат в замъка на чудовищата, там откриват тайнствено кристално кълбо, което ще промени съдбата им. Предстоят тежки изпитания. Естество, успехът им зависи само от теб!

Очаквайте

НОКТИ СРЕЩУ ОГЪН

От три века шепа хора се укриват сред планините в отчаяна борба за съществуване. Извън тяхната закътана долина дебне смъртта. Единственият път към широкия свят води надолу по

РЕКАТА, ОТ КОЯТО НИКОЙ НЕ СЕ ЗАВРЪЩА

Двама храбреци дръзват да потеглят на отчаяно пътешествие през пустинните земи, гъмжащи от кошмарни чудовища. Ще успеят ли да открият истината за някогашната гибел на своя народ? Ще донесат ли надежда за възстановяване на човешкия род, или властта на чудовищните нашественици ще се запази навеки?

КОЛИН УОЛЪМБЪРИ

ви предлага отговора в своята нова книга-игра.